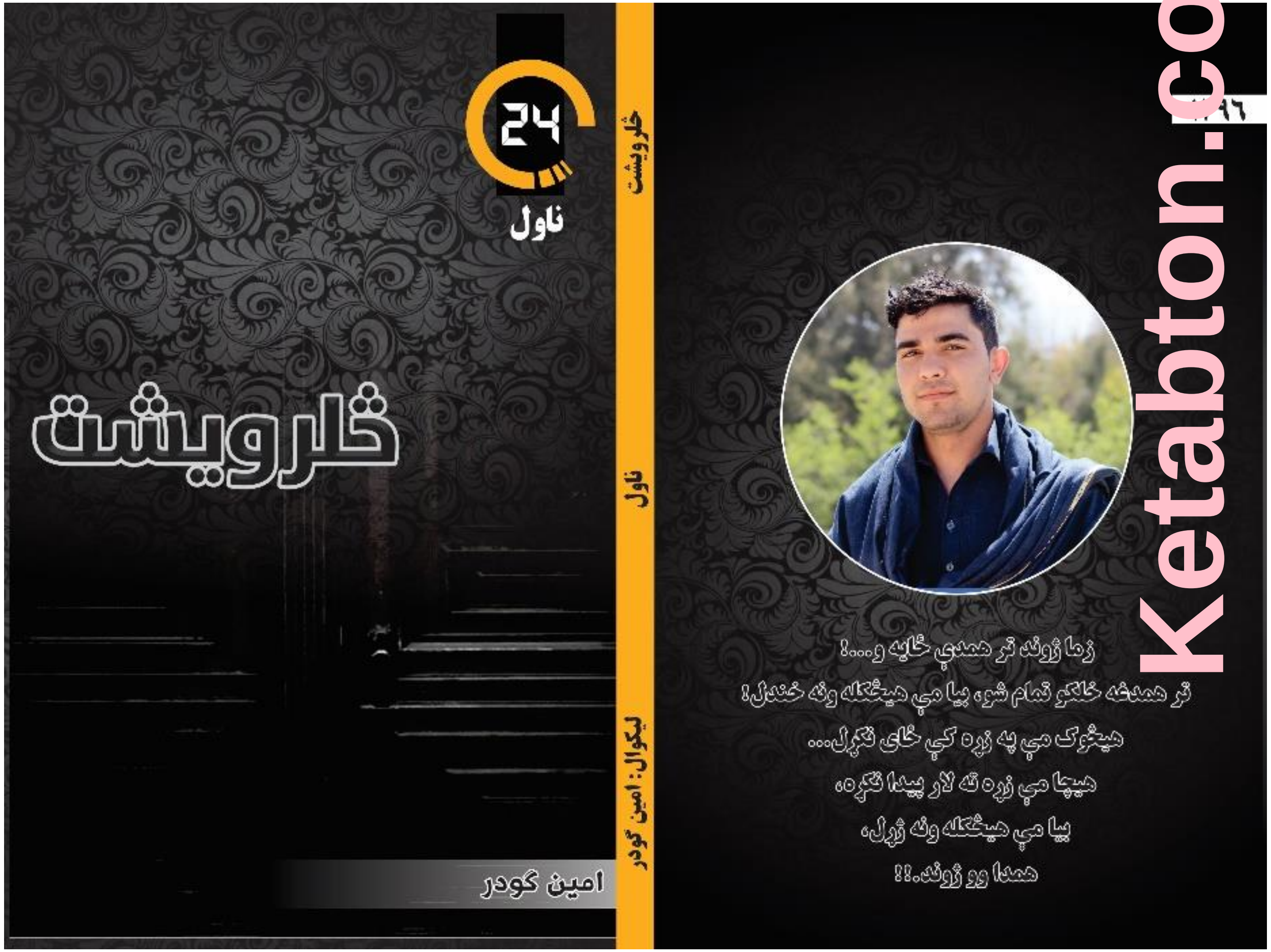
24
ناول
ځلرویشت
ځلرویشت
ناول
لیکوال: امین ګودر
امین ګودر
زما ژوند تر همدې ځایه و....!
تر همدغه ځلګو تمام شو، بیا مې هیڅکله ونه خندل!
هیڅوک مې په زړه کې ځای نکړل...
هیچا مې زړه ته لار پیدا نکړه،
بیا مې هیڅکله ونه ژړل،
همدا وو ژوند..!!
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې

- **کتاب نوم:** څلرویشت
- **لیکوال:** امین ګودر ۰۷۹۱۶۴۹۴۲۴
- **فېسبوک پاڼه/**Amin Goodar
- **ډیزاین او پښتی :** عبید موسم
- **کمپوز:** امین ګودر

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پېيل -

ساړه و، ولي مې دېوال ته لګولي وه، ولاړ وم، په ناستو کسانو مې ځغلنده نظر واچولو.

په کوټه کې څلور کسان په غولي سره ناست وو، ټول ښه ستړي معلوميدل په خپلو ځايونو کې آرامه پراته ول، خاموشي وه.

د کړکۍ د پلې ټکا خاته، تېزې هوا له ديواله سره وهله، د اسمان غړمبهار او د تېز باد لګيدلو څخه داسې ښکاريده چې د توفان امکان شته.

څو قدمه مې مخکې واخيســتل د کړکۍ پله مې د لاس په دوو ګوتو ونيوه، له کړکۍ دباندې مې وکتل، د تېز باد شنهار مې د سر ويښته شاته وشړل، په مخ مې سوړ باد ولګيده او يو څو واړه د باران څاڅکي.

غلي مې ځان سره وويل:—

اوفف خدايه ! داسې ښـکاري چې ښـه باران به وشي، ځنګل به بيا له ختټو او چيکړو ډک شي، توبه توبا...

په کوټه کې ناسـتو ملګرو، په ما کې سـترګې خښـې کړې وې، نن يې په کوم عجيب نظر راته کتل، تر ډېره يې زما له څېرې خپلې ســـترګې نه اړولې، ډېر شـکونه او ډېر سـوچونه ماغزو ته راغلل خو بيا به مې له خپل ځان سره په: نه نه طور ټول سوچونه مات کړل.

بيا مې يو نظر ځانته وکتل، جامې مې هم خيرنې نه وې.

شکمن شوم، آخر ددا سې ليدو د ځواب موندلو لپاره نيږدې ورغلم، خام ديوال ته مې ولي ولګول، يو بل ته مو وکتل، خاموشي مې ماته کړه، ومې ويل:—

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرت خو دی کنه؟ څنګه راته داسې ګورئ؟

فرهاد، اصــغر، زوبیر او فرید ته وکتل، زوبیر ورته په سر اشـــاره وکړه، فرهاد شـونډې وخوځېدې: مدثره ! نن ډېره ښـه موقع ده، شـکیل هم بهر تللی او ته هم اوزګار یې، نو مونږ داسـې ویل چې سـتاسـو د ژوند ټوله کیسـه راته وکړه، غواړو مونږ هم پوی شو څنګه تر دې ځایه رار سیدلي یئ؟

مو سکۍ شوم، له ګوتو مې ټکا ووېسته، لږ فکر مې وکړ، له بهر څخه د تېزې هوا شــهنهار دننه کوټې ته راته، پلټۍ مې ووهلې، د کوم ســوال او یا ځواب پرته مې کیسه څه داسې پیل کړه:-

ډېر وخت مخکې زما د ژوند لومړی پړاو په یوه کوچنۍ کورنۍ کې پیل شــو، د ماشومتوب خواږه وختونه مې هلته شروع شول.

هغه وختونه زه د جنتونو په نوم یادوم، ډېره مینه او ډېر خوندونه پکې وو.

زه ډېر شـوخ وم، ټول کور به مې تاوه وه، له هر شي سره به مې سر و، د چرګو پر کوړخۍ (کوډله) کې به زه ناست وم، ټول ځان به مې په دوړو لړلی و، مور به مې پخلی کاوه او زه به په یوه شیبه کې تر غوا رسیدلی وم، غوا به هم مینه راباندې ماتوله، پخپله پلنه ژبه به یې زما مخ او ویښته ستل.

مور مې یوه ورځ د ګاونډي ښـځې ته ویل: مدثر زوی! مې په ماشـومتوب کې ډېر شـــوخ و، په کوچني یوه خاپوړه بدن کې به یې ټول کور د خاپوړو له امله لاړې لاړې جوړ کړی و، چې کله به مې لږ هم له نظره ورک شــو بیا به یې خاورې خوړلې وې.

د مور یاد مې لا هم تازه دی، مور ریښــتیا هم چې بې حده زیاته ګرانه وي، ما به چې یوه دقیقه ونه لیدله ســاه به مې پســې وتله، هر وخت به یې غېږه کې پروت وم او ډېر سکون به یې رابښه.

وخت همدا سې پسې مخکې تله، تر زده کړو ورسیدم، لومړی ټولګی، ورپسې دوهم آن تر یوولسم ټولګي مې زده کړې ورسولې او پکې دوهم نمره راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې راته ډېر خوشحاله و چې زوی به مې لخیره یو څه جوړ شي، هر وخت به یې نازولم، د خولې ډوډۍ به یې هم را ته نیموله او زه به یې سبق ته هڅولم.

په هغه وخت کې ما د ژوند نولس پسرلي تېر کړي و خو بیا به مې هم عادتونه لکه د کوچني ماشوم دا سې و، له خور سره په کوچني څیز جنګ، خور مې چې نوریه نومیده له ما مشره وه، تل به مې ورسره په کوم شي جنګ و او هر ځل به ټول تاوان ماته رسیده، ځکه هغه راباندې لویه وه او ما ورسره زور رسیده نه، ما به هم تر خپله وسه زور ووهه خو خور مې هم دومره ظالمه وه چې هیڅ ترس به یې راباندې نه کاوه.

کله به چې ورسره زما وسه ونه رسیده، مور ته به په ژړا ورغلم، مور به مې چې دا حالت ولیده ډېره به غوسه شوه او نوریه به یې ښه ووهله، حتی چې غلطي به هم زما وه خو بیا به هم نوریې وهل وخوړل.

مینه وه، د یو بل تر څنګ یې لا هم ساتلي و، تل مو خلکو ته ښه رسیدلي، نه بد.

غریبي وه خو بیا هم زړونه مو د پاچاهانو و، کله به مو هم چې څوک په کومه ستونزه کې لیدل، ټېر به مو ورته ډبولو او مرستې ته به یې له بل هر چا مخکې ولاړ وو.

دا خبره مې راته پلار زده کړې وه :-

(بچیه! هر وخت دې که څوک په کوم مشکل کې ولیدل، خامخا ورسره مرسته کوه، ددې کار سره مو د یو بل ترمنځ مینه زیاتیږي او خدای (ج) هم درنه راضي کیږي.)

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یوولسم ټولګی به مو یوه هفته ویلی وي، د دو شنبې ورځ وه، د ریا ضی ا ستاد (منیر) سره د دوو هلکانو دننه راننوت، اول نمره چیغه کړه: ولاړ ســـئ؟ ټول شاګردان له خپلو مېزونو پورته شو او پخپلو ځایونو ولاړ سئ ودریدو، منیر استاد موسکی شو او ټولو ته یې د کېناستو وویل.
په پک تندي تار تار ویښــته یې وګرول، لاســونه یې سر ور وســتل، خړې غټې شــونډې یې وخوځېدې: تاســو پخبر سره تر یوولســم ټولګي راورســیدی، ان شــاءالله راتلونکي پړاونو کې به هم همداســې بریالي واوســئ، خو په یوولســم ټولګي کې به درسره دا دوه نوي شاګردان هم خپل درسونه مخکې بیایي.
په څنګ کې ورسره ولاړو دوو هلکانو ته یې ګوته ونیوه، خبره یې پســـې وغزوله:- له ټولګي سره بلد کړئ او تېر درسونه چې ورڅخه تېر شوي هغو کې هم ورسره مرسته وکړئ.
ټولو د هو په طور سرونه وخوځول، په ټولګي کې د کېناســتو ځای نه و، یوازې زه وم چې کوم څوک به راسره نه کېناســتل، لامل یې همدا و چې زما خیرنې او پرې پرې جامې وې او تر لیرې به رانه بد بوی تله.
ټولو به له ما ځانونه په آمان غوښتل، هغه د پښتو متل دی وایي:-
غریبي بده بلا ده.
ا ستاد منیر دا دوه هلکان زما په خوا کې کېنول، د یوه نوم زوبېر او د بل ا صغر و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر میانه ونه درلوده، له رنګه غنم رنګ او ډېر خوږ ښـــکاریده، وږه خوله، تور اوږده ویښته، وږه پلنه پزه، تورې سترګې او تازه ښکلي بریتونه یې راشنه شوي و، همدا شـــان اصــغر لږ غټ او میانه ونه، دی هم غنم رنګ درلود، تور او ګلګوتي ویښـــته یې په هوار تندي پراته و، جګه او اوږده پزه یې درلوده، له ځېرې ډېر بیدار ښـکاریده، څنګه چې زما سره کېناسـت زما سره یې په موسـکا خوله خبرې وکړې.

په لومړیو کې دوی ډېر شرمیدل، د ټولګي له شـاګردانو سره بیخي نا اشـنا و، حتی له خپل ځای یې بلې خوا ســترګې نه اړولې، په رنګ کې توپیر، وچې شونډې او په تندي به یې د خولو غوټې ښکاریدې.

دوی ته مونږ بیخي نا اشـــنا ښـــکاریدو، هیڅا سره یې خبرې نکولې تل به خاموشه وه.

کله کله به مې چې ورځخه کومه پوښـــتنه وکړه په هو او نا کې به یې ځواب راکاوه، داسې به مې انګیرله لکه ژبې مو سره بدلې وي.

وختونه تیریدل، د ښـوونځي درسـونه ښـه په چټکۍ سره روان و، څومره چې وخت مخکې تله، همدومره به په زوبېر او اصغر کې بدلون راتله.

ددوی هغه معصومې او غلي ویریدلي ځېرې اوس ډېرې شوخې شوي وې، په ټولګي کې به یې داسې شور ما شور جوړ کړی و لکه د مني په ماښام کې چې چڼچڼې د ځنګله په ونو کې چنیږي.

څو ځله استاد دوی ته سـزا ورکړه خو هماغه ډول و او هماغه یې لرګی، سـزا ورکولو به څه ګټه ونه کړه، هر څه به چې په مزاج برابر ورغلل هماغه به یې کول.

ددوی کردار او ددوی سلوک سره زما هم آشنایي پیدا شوه، هغه غلی مدثر چې هیڅکله به یې په ټولګي کې کوم شاګرد نه تنګاوه او نه به یې په لوړ اواز خبره کوله خو نن ورځ هغه د نورو په لاره روان شو، له درس سره یې هغه بې شمېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه هم کمه شوه، آن تر دې چې مطالعه کول یې هم پرېښودل، دا ځکه چې ما له زوبېر او اصــغر سره دومره جوړه شــوې وه چې ټول د هغوی رنګ مې اخیستی و.

په ټولګي کې او کلي کې مې هم داســې ملګرې نه و، زما یوازیني دا دوه ملګرې وو چې نه به یې زما له پرې پرې جامو شـکایت کاوه او نه به یې زما له غریبی او خیرن والی تېښته کوله.

له ښــوونځي تر کلي به چې راتلم نو اکثره وخت به یوازې ســتومانه راروان وم خو نن ګورم زما هم ملګري شـته، زما هم خیال سـاتي، دوی ته زما خوښـي او ماته ددوی خوښــي مهم ده، نن چې په لاره ځم دواړه رانه لکه له پاچا څخه لښکر تاو وي، داسې مې ساتنه کوي.

په ډېر کم وخت کې مو دومره مینه سره پیدا شوه چې د یو بل لیرې والی به مو نشــو زغملی، د کلي نیم میل لیرې یو ښــکلی جګ غر و، د غره له لمنې یوه ښــایســته چینه را بهیده او هغې چینې ته ټولو کلیوالو د پټیو د پنه(خړوبول) کولو لپاره ویالې جوړې کړې وې، د ویالې پر سر ځای ځای توتان ولاړ و، او همدا شان کوچني کوچني ډنډونه جوړ و چې خلکو به د ګرمۍ په موسم کې له سړې سیورې او له یخو اوبو خوند اخیسته.

کله کله به ورته یوه، دوه ډلې انجونې هم د اوبو وړلو لپاره راتللې.

ټولو خلکو به دغه ځای د چینو په نوم یادوه، د ګرمۍ موسم، له غنمو ډک تک شـنه پټي، ښـایسـته ماحول، بیا مونږ درې واړه(اصـغر، زوبېر) به هم د همدې ویالې په غاړه د توت لاندې سړې سیورې ته ناست وو.

پښې به مو اوبو ته ښکته کړې وې، یو بل سره به په خبرو او ټوکو ټکالو بوخت وو.

ټوله ورځ به مو د توت سیورې ته تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلور مياشـــتنۍ امتحانونه هم راروان ول، بلې خوا سر په سر ځو ورځې له ښوونځي پاتې شو، کله به مې چې د ښوونځي ته د تلو خبره کوله، اصغر به دا خبره ډېرۍ وخت کوله:-

ياره مدثره! پرېږده سـړيه! نه شـل کيږي، ډاکټر به شـې، انجينر به شـې، آن قاضي به درنه جوړ شي، خو څه به وشي؟ درېيمه ورځ په دې سر ګولۍ وخورې او ټوله خواري او زحمتونه به دې په اوبو لاهو شي.

خبرو به يې پای نه و موندلی چې زه او زوبېر به ورته له خندا شنه پراته وو، هغه به تل خندولو، ا صغر د سيګرټ څکلو عادت هم درلود، په ورځ کې به يې شل ســيګرټ څکول، هغه به ورته(ســينګرټ) ويل او دا خبره به يې هم بار بار کوله:-

چې تاسـو راسره وی، زما هم سـينګرټو څکولو ته زړه کيږي او چې ومو نه ګورم ټوله ورځ کې د يوه څکول هم خوند نه راکوي.

هغه به تل غوښتل چې مونږ دواړه هم سيګرټ ورسره وڅکوو خو مونږ به زياتره وخت انکار کولو، ليکن له دومره انکار سره سره به يې بيا هم يو دوه کشـــه راباندې وکړل.

مونږ هم ورسره نا بلده وو، بس کش به مو وکړ او بهر به مو ســپين لوګی راوباسه.

ا صغر به چيغه کړه: نا نا دا سې يې مه څکوئ، سينې ته يې دننه کړئ، بيا ډېر خوند کوي.

په زور به يې راباندې څو ځله وڅکول او ويل به يې سينې ته يې کش کړه، په لومړي ځل مې چې خولې ته يوړ، زړه به مې راډک شـو، ساه به مې بنده شـوه او زړه به مې خولې ته راغی، ټوخي به پسې واخيستم، بلا ټوخي به يوې خواته ړنګ کړم، بيا به ورو له ځمکې راپورته شوم، سينه باندې مې لاس ايښی و او ښه ډېر به مې وټوخل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر او زوبېر راته په خندا ول، لږه شیبه وروسته به چې په خپل حال شوم، نو زړه به مې آرامه شو، په قار(قهر) به مې آصغر ته وویل:-

وه حرمونیه ! دا څه خدای وهلی وې چې په ما دې سـیګرټ وڅکول؟ که دې اوس پرې وژلی وای؟

زوبېر او اصغر دواړو په یو اواز دا خبره په تعجب سره تکرار کړه:-

وژلی به یې وای؟

ما وویل:-

خود! ولې دروېږغان(دروغجن) درته ښکارم؟

خبره مې تکمیل شـوي نه وه چې دواړه له خندا په ډکو خولو زما خواته نیږدې شول، اصغر زما په اوږه لاس راکېښود او وبه یې ویل:-

نه وه هلکه! سـینګرټ ولې څه د توپ ګولۍ ده چې وژلی به وای؟ دا خو یې صرف سـتا زړه تربت کړ، لخیره ورو ورو به ورسره بلد شـې، بیا به دا ټوخۍ او زړه تربتول نه وي.

په قار مې د هغه لاس له خپلې اوږې وشـاړه، په خوله مې لاس کېښـود، ومې ټوخل، په ډک غږ مې وویل:-

یاره ! ستا د لاسه وګوره زه دې حال ته ورسیدم، زړه مې بل رقم احساس کوي.

هغه غلی شو، سر یې ښکته ځوړند شو، زوبېر د پټي په غاړه ولاړ و، یوازې یې مونږ دواړو ته کتل.

اصغر به راته غلي وکتل، په سترګو کې یې د بخښنې نښې نښانې ښکارېدې، د هغه خپګان راته ښه ونه ایسیده.

ورغلم له غاړې مې یې لاسونه تاو کړل، له خندا سره په ګډ اواز مې وویل:-

یار! ما خو ټوکې کولې، په ما هیڅ ندي شـوي، هسـې غوښـتل مې وګورم سـتا بدرنګه اوږده پزه په خفګان کې څومره لاندې ځوړنده کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو مو خندل، اصـــغر زما لاســـونه له ځانه ليرې کړل، مخ يې بل لورې ته واړوه، پســې زياته مې کړه:- ښــه نو سـړيه! دومره نازونه دې مکوه، خراب به دې کړي.

اصغر موسک شو، سيګرټ يې ولګاوه، هغه خولې ته وړه چې ما ترې ژر ونيو، په شــونډو مې کېښــود، څو کشــونه مې ترې وکړل، د اصــغر په تندي ګونځې ورکې شــوې، شــونډې يې وغوړيدې، ما وويل:- بس اوس سي شــو؟ زه هم درسره سينګرټي شوم.

درې واړه په خندا شوو.

ټوله ورځ مو هملته تېره کړه، د مازديګر لمر نور په ډوبيدو و.

زوبير مو خپل کور ته روخصــت کړ او زه، اصــغر د کلي په لور روان شــو، زمونږ کورونه په کلي کې و او د زوبېر دوی کور بيا له کلي ليرې د پټيو په منځ کې جوړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زه او اصـغر په خبرو خبرو کې د شـنو فصـلونو له منځه راتېر شـو، کله به چې کورونو ته نيږدې شوو، د کلي په منځ کې يو کوهي وه چې له هغې به ډلې ډلې انجونو اوبه وړلې.

د کوهي تر څنک لاره تېره شــوې وه، پدې لاره به ډېرو کمو خلکو تگ راتگ کاوه.

موږ دواړه لاس په لاس په خبرو روان وو، څه گورو د انجونو يوه ډ له، په څنگونو کې منگي ورسره، په زړه وړونکې خنداگانو د کوهي خواته ورسيدې.

قدمونه مو ورو کړل، ا صغر ژر رانيږدې شو، په دواړو لاسونو يې زما اوږه کلکه ونيوه، د لاس گوتې يې ښــــی اړخ ته ونيوې، په جدي اواز يې وويل:- مدثره! هله وگوره انجونې!

ما ځان داســې وښــوده چې هيڅ مې پام ندی، ومې ويل:- د څه شي انجونې ها؟

اصغر سترگې راواړولې، تندي يې گونځې پيدا کړې، وويل:- ته او خدای هغه انجونې نه گورې؟

مخ مې د کوهي واړوه، ورمېږ مې وگاروه، ورو مې وويل:- ښه هغوی يادوې.

يوه شيبه يې راباندې ځغلنده نظر واچوه، لږې خاموشی وروسته ما بيا وويل:- ښه نو اوس څه وکړم ؟ انجونې خو مې وليدې؟ ورشم پسې که څنگه؟

په خندا شو، وويل:-

خبره خو دې بده ونه کړه، زړه مې غواړي ســمه يوه پکې ځانته خوښــه کړم او ورسره ژوند برابر کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم په همغه انداز وویل:-

او زما زړه کيږي چې ښې لغتې درکړم او ښه ژوند دې برابر کړم.

اصغر راته برگ برگ وکتل، ما بیا وویل:-

راځه چې ځو، د پردیو ناموس ته بد کتل د شرم خبره ده.

اصغر مې مخې ته ودریده، زما لاسونه یې ونیول، په خواره خوله یې وویل:-

یاره! بس صرف نن غواړم چې ددوی له لیدلو خوند واخلم، هیله کوم راځه یوه شیبه ددې بلبلو سېل کوو، بیا به پخپله مخه ځوو.

ما ورسره خبره نه منله خو د هغه ډېر ټینگار دېته مجبور کړم چې یوه شـــیبه ددوی ننداره وکړو.

د کوهي مخامخ د لارې په ختمیدو سره یو جیگ دیوال و او د دیوال په ختمیدو کې د دیوال کونج و، دواړه ورغلو هملته ورته کېناســـتو، اصـــغر مې لاسونه په اوږو کېښودل.

له حیرانتیا یې خوله وازه نیولې وه، په خیالي انداز یې وویل:-

یاره ! داسې ځای خو مې لومړی ځل دی چې ولیده.

ما مخ ورتاو کړ او ومې ویل:-

هو بالکل او پدې لاره ستا لومړی ځل دی چې راغلی یې!

ســـترگې یې وځړیدې، ماته یې وکتل، وروځې یې سره ور وســـتې، بیا یې د کوهي په لور وکتل، ورو یې وویل:-

بس چپ چپ ! دا وخت هېر نکړې، له دې وروسته به هره ورځ په همدې لاره راځو.

- هو هو! ولې نه! چې دوهمه ورځ مې ستا سره یو ځای جنازه ووځي.

اصغر سترگې رډې راووتې، تندی یې تریو کړ، په قار یې وویل:—

یاره ! دا د مرگ خبرې به نکوې گوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولې انجونې له کوهي تاوې وې، چا جامې وينځلې، چا منګي ډکول او ځينې نورو راوړي غوړ لوښي وينځل.

ښه شيبه تېره شوه، منګي يې ډک کړل، ځينې په خبرو بوختې شوې او ځينو نورو پخپلو کې په لوبو سر شو.

موږ دواړو د هغوی له لوبو خوند اخيسته، پدې ټولو انجونو کې يوه ډېره شوخه ښکاريده، ميانه ونه يې وه، له ورايه لړه له وجود څخه غټه ښکاريده او سپين کميس يې په تن و، له رنګه به سپين يا غنم رنګه وه ځکه له ليرې سمه نه ښکاريده.

په لوړ اواز خندا يې زما زړه ته ټکان ورکاوه.

کله به چې هغې وخندل ما او اصغر به يو بل ته وکتل، په سترګو کې به سره پوی شو او بيا به د هغوی په تماشه شو، تر ډېره يې د خندا آواز زما په غوږو کې انګازې کولې، که څه هم د اصغر سره مې ويلي و چې يوه شيبه به پاتې کيږو خو دلته زما زړه دومره لګيدلی وو چې هيڅ مې نه غوښتل لاړ شم.

ښه شيبه مو د انجونو ننداره وکړه، چې يو ناڅاپي ټولې روانې شوې، ما يوازې هغوی ته کتل، اصغر مې له اوږو لاسونه ليرې کړل، د لاس ګوتې يې مخکې ونيوې، په جدي غږ يې وويل:-

مدثره ! دوی ته ګوره؟ هغوی خو روانې شوې؟ لکه چې خپلو کورونو ته ځي؟

له خپله ځای راپاڅيدم، په ټوکو مې ورته وويل:-

هممم ! ستا خو به زړه نه کيږي چې ورسره لاړ شې؟

تندی يې تريو کړ، غاښونه يې سره وچيچل او له لاسه يې کلک ونيولم، مخکې يې ځان پسې کش کړم، خدای خبر هيڅ په ځان پوی نشوم، هغه چې هرې خوا ببولم ورپسې روان وم، انجونې زمونږ څخه تقريباً شل متره ليرې روانې وې او مونږ داسې ځانونه ښودل چې هغوی ته مو هيڅ پام ندی، شاته پسې روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصــغر راته مخکې او ما ورپســې شــاته غلي غلي قدمونه اخیســتل، هیڅ نه پوهېدم چې آخر ولې ددوی ځارنه کوو؟ ولې ورپسې شاته روان یو؟

هیڅ مو نه ویل، تر چپلکو لاندې د تیږو ښویدو غږونه اوریدل کیدل، د انجونو خنداګانو او خبرو ته مو غوږ ایښی و، چې پدې وخت کې ناڅاپي هغه د سپین کمیس څښتنې راپام شو، په بیړه یې منګی بلې نجلۍ ته ورکړ او سیده زمونږ په لور په قار راروانه شوه، پڅپل ځای ولاړ پاتې شوو، د دواړو په څېره کې مو وېره ښــکاره شــوه، اصــغر مخ ماته راواړوه، لړزیدونکې چاودې شــونډې یې وخوځیدې:-

ای پیره ! هغه نجلۍ وګوره! زمونږ په لور راروانه شوه!

نجلۍ په چابکو قدمونه اخیســـتل، ما د هغې قهرجنې څېرې ته کتل، ټیکری یې نیم په څمکه خویده او نیم د سپینې غاړې له تاون څخه تاوه وه.

د سترګو په پړک کې راورسیده، څو متره لیرې غریو نیولي ستونې ستغ ودریده، تندی یې تریو نیولی و، ساه یې په بیړه اخیسته، په کبر او غرور یې په لوړ اواز وویل:-

ای ! تاسو ته وایم؟ دواړه دلته راشئ؟

دا خبره یې راته ډېره په زړه پورې وه، یوې شـیبې لپاره خو مې داسـې فکر وکړ لکه د پولیســو افسـرې چې راباندې امر کړی وي، د هغې مکرجن انداز خبرې مې په غوږونو کې انګازې کولې:-

ای! تاسو ته وایم؟ دواړه دلته راشئ؟

اصغر په منډه تاو شو لکه ویریدلي نانځکه زما شاته یې ځان غلی کړ.

ورو یې په وېرېدلي اواز چاودې شونډې وخوځیدې:-

دا نجلۍ کې ضرور څه مشــکل شـــته، ته وګوره له نارینو سره څنګه په مکر خبرې کوي.

نجلۍ دا ځل په قار وویل:—

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته وایم دلته راشئ!

اصغر ته مې غاښونه وچیچل، په تشو مې سوک ورکړ، اه اواز یې وکړ.

ورو مې وویل:-

دا ټول ستا د لاسه.

نجلۍ ته مې وکتل، تندی یې تریو و، ورو ورو قدمونه مو ور واخیســـتل، مخې ته یې په وېرې سره ودریدو، له غوسې ډکې شنې سترګې یې زما په سترګو کې خښــې کړې، داســې مې انګېرله چې اوس به را با ندې راټوپ کړي او په شخوندونو به مې وخوري، د لاس ګوته یې زما په لور ونیوه، خړې شونډې یې وخوځېدې:-

تاسو دواړو دلته څه کول؟

د یوې شـــیبې لپاره غلی وم، لږ فکر مې وکړ، خبرې ته مې خوله جوړوله، سر یې وخوراوه، بیا یې وویل:-

هممم! نو تاسو ځارلو؟

ددې لپاره چې خبره نوره غټه نشي، ا صغر چابک قدمونه واخیستل، زما مخې ته یې ودرید، او هغې ته یې په خواره خوله وویل:-

هغه... هغه.. مو.. مونږ....

له اصغر خبره خویه شوه، ماته یې له عذره په ډکو سترګو اشاره وکړه چې اوس ورته څه ووایم؟

اصــغر ملامت نه و، که یې حقیقت ویلی وی نو ګیر کیدلو، همدې لپاره یې خبره ونه کړه.

شونډې مې ورته په غاښونو وچیچلې، اصغر یوې خواته شو، توکل په الله ویلو سره ورمخکې شوم، په بنده بنده ژبه مې وویل:-

هغه مونږ له دې لارې تېریدو، نوو تاســو مو ولیدئ، ددې لپاره تاســو مخکې تیرې شئ مونږ خپل قدمونه ورو کړل او شاته درپسې را روان شوو..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ دا ځل لا نور هم په قار وویل:-

چپ شه دروغجنه ! ماته پته ده، تاسو دواړو مونږ ځارلو.

ما د نه په طور لاس وخوراوه، هغې پسې زیاته کړه:-

بس تاســو لږ صــبر وکړئ چې اوس مې پلار خبر کړم چې له دواړو مو څرمنې وباسي.

ما په بیړه وویل:-

نه نه داسې هیڅ هم نشته، هسې دې پلار مه خبروه.

نجلۍ غلې شوه، له ډېره قاره یې ساه ژر ژر اخیسته.

زما غوسـناکې انجونې ډېرې خوښـیدې، د هغوی زور او سـپکې سـپورې لکه د یوه نارینه.

ا صغر یې مخې ته ودرید، په سوال زاریو یې ورته پیل وکړ، زه غلی وم، یوازې مې د هغې د لاس گوتې ته کتل چې کله به یې ا صغر ته ونیوه، خړې شونډې به یې خوځیدې، بیا به یې ماته گوته ونیوه، تندي به یې گونځې پیدا کړې، شنې سترگې به یې له غوسې وخوټیدې، په ټیکري به یې سپین ټټر پټ کړ.

دا د خیالونو دنیا مې د اصـغر په زوروري چټکې سره دړې وړې شـوه، له اوږې یې وځنډلم، له غوسې ډکه څېره یې نیولې وه.

وویل:-

دا ته چېرې په فکرونو کې ډوب یې؟ هه! احمقه ! لومړی دې غضـب نه ځان خلاص که بیا ټول عمر فکرونه کوه.

نجلۍ همداسې په قار وه، مخ یې شاته کوږ کړ، ولاړو انجونو ته یې وکتل، څه اشارې یې وکړې، بیا یې مخ راواړوه، ورو یې وویل:-

گورئ هلکانو ! دا ځل مو معاف کوم، خو دا خبره یاد سـاتئ! که مې له نن وروسته بیا له نظره تېر شوئ، پخدای که به مو دا ټول کلی هم خلاص کړي.

اصغر ددې لپاره چې د نجلۍ خوله نوره بنده شي، ورته یې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېغمه اوســه ! له نن ورځې وروســته مو والله که په دوربین کې هم وګورې، زه خو وایم چې بیخي دا کلی پرېږدم او بل ځای ته کډه کوم.

نجلۍ لاس خولې ته ونیو، ورو یې وخندل، زه غلی ولاړ وم، یوازې مې د هغې خوځیدونکي خوله او لاسونه لیدل چې یوې او بلې خوا یې اچول.

نجلۍ مخ واړوه او د انجونو په لور روانه شوه.

اصغر له لاسه کلک ونیولم او مخکې یې کش کړم، لږه شیبه مزل وروسته یې ماته یې وکتل چې موسکی خوله په فکرونو کې ډوب یم.

یو ناڅاپي مې ژامه یوې خواته کږه شــوه، چټکه مې وخوړه، ســترګې مې رډې راووتې، یوې او بلې خوا مې وکتل، غوښــتل مې د څپېړې پور ور وګرځوم، څه ګورم هغه اصغر دی، په ګیله لرونکي او مړاوي اواز یې وویل:-

دا ته څه بلا وهلی یې؟ یار زما خو دې کار وکړ کنه.

یو او بل خوا مې وکتل، هیڅوک نه ښکاریدل، ورو مې وویل:-

یاره ! سم خوند یې ونه کړ؟

اصغر پر تندي پرتې خولې په لمن پاکې کړې.

بیا مې په ټوکو وویل:-

خوښه دې نده چې بیا ورپسې ورشو؟

اصغر سر وخوځوه، شونډې یې د غاښونو لاندې کړې، وویل:-

ښه نو ! ته تر اوسه هلته وې؟

ورته موسک شوم، هغه پسې زیاته کړه:-

غرق شې ! ته د انجونو په فکرونو کې یې، دا شکر وباسه چې سلامت ترې را خلاص شوې، ګني هغې خو به بالکل بدنام کړي وای.

د سر ویښته مې وګرول، په غوسه مې وویل:-

پلار به یې هم دومره نر نه وي نوو..

اصغر په بیړه وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار خو يې بالکل نر دی خو پدې لور کې يې هم شکمن يم.

يوه شيبه مو يو بل ته وکتل، دواړو مو وخندل، له لاسه مې ونيوه، ومې ويل:-

راځه ياره! دا خبرې نور پرېږده، کور ته به لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لږه شــیبه غلی شــوم، د تېز باران ځاځکي تر کړکۍ دننه راتلل، فرهاد په بیړه ورغی کړکۍ یې بند کړ.
د زوبېر او اصغر په شونډو موسکا غوړېدلې وه، فرید او فرهاد زما څخه سترګې نه اړولې، غوښتل یې ټوله کیسه ورته وکړم، ما بیا پسې زیاته کړه:-

وختونه تېریدل، زمونږ هم په ســیګرټو ګوزاره ونشــوه، ورو ورو له چرســو سره عادت شوو، لکه څنګه چې د سیګرټو پیل له اصغر شوی و، همداسې د چرسو پیل هم د هغه وشـو، په لومړیو کې به مو یو یو کش ترې کاوه خو وخت پسـې همداسې تیریده، ورځې بدلیدې، همدا شان په مونږ کې هم بدلون راتله.
د اوړي میاشت وه او څلور نیم میاشتینی ازموینو ته لنډ وخت پاتې و.
خو ما پرېکړه کړې وه چې هیڅکله به کلنیو امتحانونو ته ونه رســېږم، یو ځل مې له مکتب او کتابه بد راغلل، بیا مې د کتاب مخ هم ونه کوت، خو د پلار له وېرې به مکتب ته ورتلم.
زه به ډېر وخت له خپلو ملګرو سره وم، د هغوی سره وخت تیرول راته هر څه ګرځیدلي و، نه مې ښوونځي ته زړه کیده او نه هم کور ته تګ خوند راکوه، بیا مې امتحان ورکړ او نتیجه یې دا وه چې په څلور نیم میاشــتینی امتحانونو کې له دوهمې نمرې څخه پنځلسم نمرې ته تللی وم.
پلار مې راته ډېر غوسه و، خو وروسته یې بیا په خوږه ژبه راته نصیحت شروع وکړ چې د مني په کلنیو امتحانونو کې بېرته خپلې دوهمې نمرې ته راشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور به مې هم راته نصـــیحت کاوه، زیاتره وخت یې د خپل خاوند طرفداري کوله، زما راتلونکي ژوند ته به هیله منه وه او ټول ارمانونه یې په ما پورې تړلي ښکاریدل.

خفه وم چې څنګه دومره شـــاته لاړم خو نه پوهیږم ما یو ځل له درســـه زړه تور شوی و چې په هیڅ صورت سره د کتاب راخیستو ته مې زړه نه کیده.

د غرمې مهال له ښوونځي څخه راروان وم، ددې پر ځای چې کور ته لاړ شم د زوبیر دوی په طرف ورغلم، دواړه د توت لاندې ناست ول.

زما په لیدو له خپلو ځایونو پورته شول، د ا صغر سترګې لکه ټولې له وینو ډکې وې، سرې سرې تاویدې.

مات مات قدمونه یې واخیستل، زما غبرې ته یې ځان راواچوه.

ټول په نشه ښکاریده، سیګرټ په لاس کې ورسره و، ماته یې ونیوه:-

واخله زړګیه ! چې ذره هم پکې پاتې نشي له ټول سینګرټې دود پورته که.

کتابونه مې یوې خواته وشړل، سـیګرټ مې ترې واخیسـت، ټول مې وڅکاوه، تر ناوخته له دوی سره ناست وم.

مازدیګر وخت په ګډو وډو قدمونو کور ته روان وم، صرف دومره پوهیدم چې پدې لاره روان یم، نور ټول ځایونه راته داســـې ښـــکاریدل لکه له ما چې تاویږي.

ونې به راته کوچنۍ ښکاریدې، پټې به راته تور ښکاریدل، خپلو قدمونو ته مې فکر و چې ډېر په تکلیف سره به مې اخیستل.

د کور په دروازه ننوتم، ځان مې د دروازې په پلې تکیه کړ، د غوجلې دروازې سره د غوا رشقه (یو ډول وابښه) ښکاریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې همدا شیبه له پټیو راغلی و، په انګړ کې پیاله په لاس په کټ ناست و، څنګه یې چې زه پدې حال ولیدم، پیاله یې له لاســه وغورځوله، په ګړندیو قدمونو یې رامنډه کړه.

له اوږو یې کلک ونیولم، ما ســترګې ټغې(رډې) راوتې وې، پلار، ورور، خور او مور مې راته په چیغو شول، په غیږه کې یې کوټې ته یوړم، اوبه یې راباندې واچولې.

پلار مې ورور په منډه د کلي ډاکټر ته ولیږه، ډاکټر د کلي په کوز سر کې دواخانه جوړه کړې وه، مور مې راته د خوږو اوبو شربت جوړ کړ، یو دوه غوړپه مې پر پټیو ســترګو ورڅخه وکړل، په څو دقیقو کې مې وضـعیت نور هم پســې خراب شو، ترڅو ډاکټر رارسیده زما حالت ډېر خراب شوی و.

ډاکټر سمدستي پوی شو چې په هلک څه شوي، زما ورور ته یې د تروشو پیو (شړومبو) راوړلو وویل، پلار مې راته څو غوړپه راکړل، ما نور د څښلو توان نه درلوده.

ډاکټر ټینګار کاوه چې دا ټول جام باید وڅښې، دا ستا د نشې په له منځه وړلو کې مرسته کوي.

د پیو له څښلو وروسته مې وضعیت لږ څه ښه شوی و، ډاکټر زما پلار ته ډېر غوسه شوی و.

هغه ورته ویل:-

ولې مو زوی ته د خوږو اوبو شربت ورکاوه، خوږ شی نشه لا پسې زیاتوي، دا ښه شو چې په وخت راغلم ګني د زوی ژوند مو له خطر سره مخ کیدای شو.

پلار مې د نشې له نوم اوریدو سره وارخطا شوی و.

له ډاکټر څخه یې وپوښتل:-

ډاکټر صاحب ! زما زوی نشه کړې؟

ډاکټر ځواب ورکړ:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ! ستا زوی چرس څکولي او دا ځل ممکن ورسره ډېر بلد شوی ندی ځکه یې دې حالت ته رسولی دی.

پلار مې یوې خواته ډېر خفه او بلې خوا ډېر غوسه شوی و، هیڅ یې باور نه کیده چې ګوندې مدثر دې داسې کار کړئ هم وي.

پلار مې ټولو ته حال ویلی و، مور مې د سینه بندۍ مرض هم درلوده، د پلار له خولې زما په اړه له خبریدو ډېره خفه شوې وه.

ساه یې لنډه لنډه اخیسته، خور مې په ژړا ژړا د هغې خواته ناسته ورته زارۍ کولې:-

ادې ! ته تشویش مکوه، مدثر داسې کار نشي کولای، دا هم راته ډاکټر شو، اغه بله ورځ یې په پټیو کې غوا پولې نن ورځ راته زما په ورور د چرسو څکولو تور لګوي، دروغ وایي.

له ټولې شپې تېریدو وروسته سهار ناوخت مې سترګې خلاصې کړې، څه ګورم په کټ پروت یم، شاوخوا مې راته مور او خور ناستې دي.

د دواړو سترګې له اوښکو ډکې دي، مور مې په سر لاس راتېر کړ، ما د پورته کیدو هڅه وکړه، خور مې له اوږو ونیوم، بالښت یې اوږو ته رامخکې کړ، د مور سترګې مې همداسې له اوښکې ډنډ وې.

زه پوی شوم چې ټول خبر شوي، په مینه مې وویل:-

ادې ! ته ولې ژاړې؟ وګوره زه رک روغ یم، بلکل ښه شوی یم.

د مور له سترګو مې لکه باران داسې اوښکې وریدې، په مینه راپاڅېده، زما په سر یې لاس راتېر کړ او په تندي یې ښکل کړم.

خور مې راته ډوډۍ تیاره کړې وه، ډېر وږی شوی وم، ما هم پرې سمدستي بسم الله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ په نیمایي کې مې ورور او پلار دواړه کوټې ته راننوتل، څنګه مې چې پلار راته وکتل، په مرۍ کې مې شخوند وچ پاتې شو، لړزه راباندې راغله، سر مې وځړید، زما د وضعیت پوښتنه یې وکړه او له کوټې ووت.

ورور مې راته دوا هم راوړې وه.

دوه ورځې په کټ پروت وم، زما هم په کور کې بیخي زړه تنګ شوی و.

غوښـتل مې چې دباندې لاړ شـم، خو خور مې راته د کټ سرته ناسـته وه، او هیڅ چېرې یې اجازه نه راکوله، بهانه به یې دا وه چې ډاکټر ویل تر څه وخته دې له کټ ځخه نه پاځېږې.

ما به چې خپله غلطي ولیده او د پلار له غوسـې ډکې څېرې ته نو له ډېرې وېرې به لړزه راباندې راغله.

هغه ډېر قارجن سړی و، هر څه یې زغملی شول خو ورسره غلطي کول او دروغ ویل پرې بیخي بد لګیدل، سوچ کوپر ورته ښکاریده.

دا ځل ما غلطي کړې وه، مال خدای نخواســته که یو ځل یې د وهلو شروع راباندې وکړه هیڅوک به مې ورځخه خلاص نه کړي.

ما سپېښین وخت و، لمونځ کولو ورو سته په کټ نا ست وم، له خور سره په خبرو لګیا وم، پلار مې ســاه نیولی په کوټه راننوت، بیلچه هم ورسره وه، زما په زړه څړیکه تېره شوه، په غوسه یې وویل:-

تاسې مور او لور که ترې ماړه شوي نه وی، نو ترې ستړي شوي خو به وئ، دا زوی مو لږ راپرېږدئ، پټې پښه (اوبه) کوو.

زه په بیړه د څه ویلو پرته له کټ ځخه پاځیدم، مور مې ورمخکې شــوه او ورته یې وویل:-

سړیه ! مذثر همدا اوس اوس لږ ښه شوی دی او ته یې بیا پښه کولو ته بیایې؟ د هغه حالت به نور هم خراب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې چې خبرې ته خوله جوړوله، ما ترې په بیړه وار مخکې کړ او ومې وویل:-

ادې ! زه رک روغ یم، کولای شم پنه وکړم.

ما هم دا هر څه د پلار د غوسې کمیدو لپاره کول.

ورور مې په ویاله پسې تللی و، زه او پلار مې پټې کې لګیا و، د شپې تر ناوخته مو اوبه ولګوله، د پلار غوسې ته په کتلو مې ښه ځان ستړی کړ، ما ویل ګوندې لږ رحم خو یې راباندې راشي.

خو نه مې د پلار غوسه سړه شوه او نه زما وارخطایي کمه شوه.

ناوخته کور ته راغلو، ډېر ستړی وم، بیلچه مې د غوجلې په دروازه پسې ودروله، زه سیده خپلې کوټې ته لاړم، خور مې راباندې ډېر کوشش وکړو چې ډوډۍ وخورم خو څه د پلار وېره او څه زړه تنګون له امله مې ډوډۍ ته زړه نه کیده.

په کټ وغزیدم، له ډېرو فکرونو سره ویده شوی وم.

د سهار په خړه کې مې سترګې خلاصې شوې، شاو خوا مې وکتل، د ورور خریده اوریدل کیده.

له کوټې راووتم، د پلار په کوټه کې څراغ بل و، کیدای شي پلار مې وو.

لاړم، اودس مې وکړ او په ارام سره مې لمونځ ادا کړ.

زړه نه زړه د پلار کوټې ته لاړم، پلار مې تکیه کړې وه، د سهار چایو په څکلو بوخت و، له وچې ډوډۍ یې یو بخرکی ورپرې کړ، د چایو پیاله یې خولې ته یوړه.

زه پښــه نیولی د دروازې په لیخک کې ولاړ وم، زړه مې نشــو کولای د پلار مخکې کېنم، پلار مې راته پام شو، له سرو رګونو ډکې سترګې یې ماته ونیوې، د تندي ګونځې یې لا پسې ژورې شوې او زما زړه نور هم په ټوپونو شو.

د ورتلو اشاره یې وکړه، په بیړه ورغلم، مخامخ په دسترخوان ورته کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پیالې یې شر پورته کړ، په سپینو بریتو یې د چایو ځګ ښکاره شو، وې توخل، پر بریتو یې دسمال کش کړ، په ډکه خوله یې وویل:-

مدثره ! خبر شوم چې په نشو تماشو دې پیل کړئ!

ما هیڅ نه ویل، یوازې مې خیرن دسترخوان ته کتل، له ډېرې وېرې مې لاسونه په لړزه ول، زړه مې ټوپونه وهل، هغه راته په تریو تندي کتل.

ګوله یې همداسې په خوله کې ژوله، پوهیدم که دروغ ووایم نو نور به هم راته په غوسه شي نو همدې لپاره مې هیڅ ونه ویل غلی وم.

پلار مې راته همداسې کتل، بریتونه یې وځړیدل او ګوله یې تېر کړه، چیغه یې کړه:-

ووایه! ولې دې داسې کول ها؟

چټکه مې وخوړه، رنګ مې سور اوختی و، ټولو ماته کتل، خور مې په ولاړه له ډېره تشویشه لاسونه سره مروړل، ورو مې لړزیدونکې شونډې وخوځیدې:-

بابا ! په هغه ورځ باندې له ملګرو سره وم، دوی سیګرټ څکول نو ما هم ترې څو کشونه وکړل.

پلار مې چیغه کړه:-

غلی شه سپیه ! تېره ورځ مې ستا هغه دوو چرسیانو ملګرو هم وپوښتل، تا له چرسو مخکې په سیګرټو هم زړه یخ کړئ احمقه.

وجود مې په لړزان پیل وکړ، سر مې ښکته وځړید، لکه یخ وهلی مارغه داسې رپیدم، آخر مې هم دروغ وویل او ګیر شوم.

پلار مې یوې خواته کوږ شو، د چایو ډکه پیاله په لاس ورغله، کړنج شو، په تندي کې مې نرۍ درد تېر شو، د زنګونونو خوا کې مې نیمه ماته پیا له وغورځیده او د ګرم چایو ځګونو مې وینښته لانده کړل.

ورپسې نرۍ لیکه د وروځو له منځه په پزه راروانه وه، پر لمنه مې د وینو څاڅکي وغورځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ککرۍ مې ګرمه شوه او ليکه ليکه لوګی ترې پورته شو.

مور او خور مې چيغه کړه، پلار مې غوښـــتل د بلې پيالې ګوزار هم را باندې وکړي خو مور مې راباندې راپريوته او هغه ته يې پرېښنبودم.

پلار مې همداســې ځان کشــاوه، هغه مې ورور له مټو کلک نيولی و، مور مې ورته چيغه کړه چې له کوټې يې دباندې وباسي.

زما له تندي وينو لارې جوړې کړې وې، په سترګو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې.

ورور مې پلار کشــاوه خو زه ژر له خپله ځای راپاڅيدم، په منډه روان شــوم، له کوټې ايبلې پښې راووتم، له شا نه مې مور او خور راپسې منډې کړې.

جامې په وينو سرې له انګړه تېر شـــوم چې څنګه له دروازې پنا کيدم مور مې چيغه کړه:-

مدثره !

د دروازې لېڅک کې ودريدم، په مخ مې وينې روانې وې، له اوښـــکو ډکې سترګې مې مور ته ور واړولې.

مور راته په ژړا وويل:-

زويه ! ســتا له تندي وينې روانې دي، زخم دې ژور دی هســې نه خدای مکړه تپ درپسې ليونی شي.

هيڅ مې نه ويل، له وينو سره اوښـــکې ګډې شـــوې، د ګرېوان لاره يې خپله کړه.

ځغلنده نظر مې په مور، خور چې په انګړ کې ولاړې وې او ورور، پلار باندې واچوه چې په برانده کې له اوږو نيولی و.

يو ناڅاپي له دروازې پنا شــوم، ورور مې راپســې منډه کړه، خو زه لکه پيری بيا ورک شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر همدا شیبه له کور څخه بهر تللی و، سیده لاړم د زوبېر دوی کور خواته، زوبېر د کور دروازې مخکې ناســـت و، زه چې څنګه په هغې حالت ولیدم، په منډه راغی.

په وارخطایۍ یې وپوښتل:-

وه هلکه ! دا درباندې څه شوي.

ساه مې لنډه لنډه اخیسته، ځمکې ته مې کتل، ټول سر مې درد کاوه، ما هیڅ نه ویل، له تندي مې همداسې وینې روانې وې، خو زوبېر پوی شوی و.

له بلې خبرې کولو مخکې یې له لاسه ونیوم، په تونده لهجه یې وویل:-

وه احمقه ! ژر راځه چې ډاکټر ته ورځو، چې سر درباندې پټۍ کړي.

ما هیڅ نه ویل، دواړه په چابکو قدمونو روان و، په لږه شـــیبه کې د کلي ډاکټر ته ناست وم او پټۍ یې راباندې لګولې.

زوبېر ډاکټر څخه وپوښتل:-

ټپ خو یې ډېر ژور ندی کنه؟

ډاکټر له بیاتۍ کړچ پورته کړ، پټۍ یې پرې کړه، سـترګې یې زما په تندي کې نیولې وې، ورو یې شونډې وخوځېدې:-

نه دومره ټپ ندی خو له ډېر کلک څیز سره لګیدلی، د ټپ خواو شـا ټوله شـنه شوي.

تر ډېره د ډاکټر سره و، لږه دوا یې هم راکړه، وروســـته د زوبېر دوی کور خواته لاړو، هغه ویل حجرې ته ورسره لاړ شم خو ما غوښتل د ونې سرې سیورې ته کېنو.

زوبېر ورو وویل:-

اوس ښه یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هو په طور مې سر وخوځاوه، بیا مې ترې سـیگرټ وغوښـت، زوبېر زړه نا زړه شو، لاس مې همدا سې په هوا کې پاتې وه، په زوره مې وویل:- درته وایم یو سیگرټ راکه.

زوبېر پوی شو چې که انکار وکړم مدثره به خپه شي، اور یې ورته کړ.

سـیگرټ به مې نیم څکولی وي زوبېر غوښـتل په ټوله کیسه پوی شي، ما هم ورته ټوله کیسه تېره وکړه.

پدې شیبه کې اصغر هم ښکاره شو، چې په گړندیو گامونو راروان دی.

دواړه ورته خپل ځای نه پورته شـو، زمونږ خواته په رارسـیدو یې سـاه لنډه لنډه کیده، تندي یې گونځي لرلې، له کېناستو مخکې یې په سترې غږ وویل:-

مدثره ! ته ماته وښایه ټپ خو به دې ډېر ژور نه وي؟

هغه مې تندي ته کتل ما لاس واچوه، ومې ویل:-

ښه دی یاره! دومره غټ ټپ ندی.

اصغر سترگو کې خوښي راټوله شوه، غلی په پرویړه کېناست، خړې شونډې یې وخوځېدې:-

څه شکر چې ښه دی.

لږه شیبه ټول غلي و، مخکې مو شنه فصل ته کتل، اصغر چوپتیا ماته کړه، په ټوکو یې وویل:-

مطلب یوې پیالې گوزار وژړولې؟

اصغر او زوبېر دواړه په خندا شول، ما هیڅ ونه ویل، نرۍ موسکا مې په شونډو پرته وه، زوبیر له خندا سره په گډ اواز وویل:-

یار! ما خو ویل ته ترټولو سـخت زړی او سـخت ترین انسـان یې چې هیڅ به دې اوښکې په سترگو کې رانشي خو اوس گوره!

په قار مې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس کئ! دا مردارې خولې مو دربندې کړئ، ژر راته یو سیگرټ ډک کړئ چې دا ماغزه مې لږ ارام کړي.

اصـــغر په بیړه خپل جیب ته لاس کړ، بیا ورپســـې بل جیب ته، زوبیر ته یې وکتل، د نا په طور یې سر وخوځوه، زوبیر هم جیبونه وپلټل، خو د چرسـو درک نه وه.

اصغر وویل:-

مدثره ! چرس خو ختم شـــوي دي، او په جیب کې د لســـو روپو نه علاوه نور هیڅ نشته.

سر مې وخوځوه، ومې ویل:-

همم! مطلب چې پیسې هم نشته؟

دواړو د هو په دود سرونه وخوځوه، نرۍ خندا مې وکړه، ومې ویل:-

ډېر بیکاره نصـــیب مې دی، کله چې دې د کار وخت وي، درنه منډې وهي او چې دې پکار نه وي هر وخت درسره وي.

درې واړه هملته ناست و، ډېره شیبه ووته، د هیڅ شي درک نه و، زوبیر په پټې کې رغړیده، په لوړ اواز یې وویل:-

وه احمقانو! یوه چاره جوړه کړئ، دا چرس راپیدا کئ، خبر دی ســـوال درته کوم، که وې نه څکوو نو گوزاره گرانه ده.

توت ته مې ډډه کړې وه، د سر ټپ با ندې مې گوتې ووهلې، په زوره مې وویل:-

له کوره وتلی یم، گني درته مې له کومې ســـوړې را پیدا کولې او دا غضـــب مو پرې اخیسته.

اصغر غلی ناست و، کوچنۍ خلۍ یې غاښونو کې وهه،

زوبیر په مړاوي غږ وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ دا څو ورځې لږ سپېره شوي يو، هيڅ پيسې لاسته نه راځي، مخکې خو به مو لږه غلا کوله اوس هغه هم نشو کولای.

په حيرانتيا مې وپوښتل:-

غلا؟

- خود! دا اصغر څه دی، دا ټول چلونه راته هغه ښودل او راته مخکې به هم دی و.

نرۍ موسکا مې وکړه، بيا مې وپوښتل:-

له چا چا مو غلا کړې؟

په سوچ کې شو بيا يې وويل:-

ياره ! دا کوچنۍ کوچنۍ غلاوې مو کړې دي، لکه دوکان نه غلا کول، له خپل کور نه څه پټول، د چا جيب وهل.

بيا لا خندا شين شوم، لږه شيبه مې هغوی ته وکتل، په موسکی خوله مې وويل:-

دا خو ډېر تکړه خلک يئ، باور وکړئ، ما هيڅکله داسې فکر په تاسو نه و کړئ، حتی دا دومره وخت مې درسره تېر شو ما کله هم شک ندی کړی.

اصغر همداسې په فکرونو کې ډوب و، ښه شيبه د زوبېر سره په خبرو لګيا وم.

يو ناڅاپي اصغر ټوپ کړ، په لوړ اواز يې وويل:-

هې ملګرو ! د چرسو راوړلو يوه زبردسته لاره مې پيدا کړه.

دواړه ورنږدې شو، په يو اواز مو وويل:-

کومه لاره؟

- غلا...!!

ومې خندل، بېرته مې پخپل ځای ځان سم کړ، ورو مې وويل:-

همدا اوس مو هم په همدې خبرې کولې.

- نو دا خو ډېره ښه خبره شوه، راځئ چې غلا وکړو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما شونډې وځړيدې، په مړاوي غږ مې وويل:-

ما کله هم غلا نده کړې، زما له وسه نه کيږي.

اصغر په خندا شو، شونډې يې وخوځېدې:-

ولې به نه کيږي؟ غلا خو ډېره آسانه ده، ما ډېر ځلې کړې.

يوه شـــيبه غلی وم، زوبېر هم څه نه ويل، سر مې وګراوه، هغه ته مې وکتل، ورو مې وويل:-

څه سي شو! اوس دا ووايه غلا به له چانه کوو؟

له خپل ځای نه پاڅيده، لمنې ته يې څنډ ورکړ، خړې دوړې ترې پورته شوې.

دوه قدمه يې مخکې واخيستل او وې ويل:-

تاسو همدلته کېنئ، زه ورځم چې همغه پخوانی فارموله پرې استعمال کړم.

ما او زوبېر يوه شـيبه يو بل ته وکتل، اصـغر مو چې ليده هغه په چابکو قدمونو روان و، پسې غږ مې کړ:-

وه هلکه ! خبره واوره! وايم مه څه؟ هسې نه په کومه کې به ښکېل شې.

لاس يې پورته کړ او پخپله مخه روان و.

اصغر د کلي يوه دوکان ته ورسيده، په وېرې سره يې مخکې قدمونه اخيستل، ســـاه يې تازه کړه، په مخ يې ګوتې ووهلې، ځان يې بيخي عادي وښـــوده، دوکان ته ننوت، څه ګوري ټول دوکان له خلکو ډک دی، ټول له يو بل سره په خبرو کولو بوخت ول، دوکاندار هم ډېر مصرـــوف و، کله به له يوې خوا د څه غوښتلو غږ شو او کله به له بلې خوا:-

وروره! هله ماته يو کيلو لوبيا راکه!

-وروره! هله ماته دوه کيلو پياز راکه!

-وروره! ماته يو کوټی بيسکټ راکه!

په همدې خبرو کې اصغر هم پرې ور غږ کړ:-

وروره! ماته يو درجن مالټې راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار وار په وار هر یوه ته خپل خپل شیان رواخیستل، اصغر بیا وویل:-

ای وروره! لږه زر کوه؟ ډېر په بیړه یم، یو درجن مالتې راکه او زما باقي پیسې هم.

دوکاندار یو درجن مالتې رواخیستې، اصغر ته یې ورکړې، بیا یې ورته په ځیر وکتل، وی پوښتل:-

وروره! تا ماته څومره پیسې راکړې وې؟

اصغر یو بل خوا وکتل، شونډې یې وخوځېدې:-

پنځه سوه روپی مې درکړې وې.

دوکاندار د څه ویلو پرته له صندوق څخه پیسې رواخیستې او اصغر ته یې ورکړې او په چابکو قدمونو له دوکان څخه راوته.

ډېر خوښ ښکاریده، یوه شیبه یې ځان سره خپله بریا ولمانځله.

له هغه ځایه یو بل دوکان ته لاړ او یو څو د چرسو پوړۍ یې رواخیستې.

زه او زوبېر په انتظار ستړي شوي و، ډېر وارخطا و، په ځای لکه الوتکې داسې تاویدو.

عجیب عجیب فکرونه به راتلل، زوبېر قدم وهل بس کړل، په لوړ اواز یې وویل:-

دې کم عقل ستا خبره نه اوریده، ته به ګورې هغه به یې ګېر کړی وي.

یوه شیبه مې ورته وکتل، سر مې ورته وخوځوه، ومې ویل:-

زوبیره! یو به ستا دا منفي خبرې هیڅ ورکې نشي.

زوبیر په مړاوي غږ وویل:- نو څه وکړم یار؟ هغه په داسې کار پسې تللی چې ډېره خطره پکې ده.

موسک شوم، ورو مې وویل:-

نه ته بېغمه شــه! هغه تکړه دی، زه پرې باور لرم خو ته به دې دا خوله بنده کړې، الله مکړه ستا دا سپېرې خبرې یې وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر شونډې وځړېدې، يوه شيبه مو نور هم انتظار وکړ.

څه ګورو د لويديځ خړو ګردونو کې يو څوک ښــکاري چې په منډه راروان دی، ما او زوبېر يو بل ته وکتل، هغه په ګړنديو ګامونو راروان و، څه ګورو هغه اصغر و، د هغه په ليدو ســم وارخطا شــو، مونږ دا فکر وکړو چې هغه ګير شــوی او څوک له شاه ورپسې دي.

ما او زوبېر منډې ته ځانونو چمتو کړل خو وروسـته مو چې هغه خوشـحال وليد نو پوی شــو کار يې کړی دی، په لاس کې ورسره د چرســو پوړۍ او يوه توره کڅوړه ښکارېده، مونږ دواړه ورته له خپله ځايه جګ شوو.

مخکې ورغلو، په خندا خندا را روان و، کلکه غېږه مو ترې چاپېره کړه، له خندا سره په ډک اواز يې وويل:-

اوس ووايه منئ مې کنه؟

ما په اوږه ټپ ورکړ، ومې ويل:-

شاباس! بالکل دې منو.

زوبېر وويل:-

که مو دا ځان ښــودنې پای ته رســيدلې وې نو ژر دا ســيګرټ ډک کړئ چې رګونه مې خارښ کوي.

اصــغر د ســيګرټ په ډکولو کې ډېر تکړه و، ډېر ژر به يې ســيګرټ ډک کړ، هملته د توت لاندې ورته کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ټوله ورځ له اصغر دوی سره وم، او د شپې لپاره د زوبېر حجره کې پاتې شوم.
په کور کې راته ټول پرېشانه شوي و، زه يې په ټول کلي کې لټولی وم، زمونږ له تربورونو او خپلوانو يې هم زما په اړه پوښتنې کړې وې خو هيڅوک نه پوهيدل زه چېرې تللی وم.
اصغر ته مې هم ويلي و که يې زما په اړه درڅخه وپوښتل چې چېرې دی؟ ورته ونه وايې چې زوبېر سره تللی دی، نه غواړم راباندې خبر شي.
دوی دواړو به هم زما خبره منله.
توره تياره وه، د زوبېر سره په حجره کې ناست وم، د لالټين تته ژېړه رڼا مو په مخ پرته وه.
دواړو مو له زنګونونو کمپلې تاو کړې وې، د چايو په څښلو لګيا و، کوټه کې خاموشي خپره وه، له بهر څخه د کوم سپي غپه اوريدل کيده.
زوبېر د چايو پياله ورپورته کړه، غوړپ يې ترې وکړ، ورو يې وويل:-
ياره مدثره ! دلته مې بيخي زړه تنګ شوی، زړه مې غواړي کوم چېرې ليرې لاړ وی، دغه ځای بيخي بې خونده دی.
ما په بيړه وويل:-
وايم دين دې نر دی، ما هم اوس په همدې خبره سوچونه کول.
- مطلب ستا هم همدا پرېکړه ده چې غواړې له کلي لاړ شې راسره؟
- هو کنه ! ما دا پرېکړه دا څو ورځې مخکې کړې خو داسې کوم ملګری مې نشو پيدا کولای چې راسره يې مخه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر لږه شـــېبه غلی شـــو، ما ته يې په ځير ځير کتل، ورو يې شـــونډې وخوځېدې:-

او کور دې؟

یوه شیبه خاموشي خپره شوه، په پياله کې مې سترګې خښې کړې وې، ومې ویل:-

نه نور هلته نشم تللی، زړه مې نه غواړي لاړ شم.

زوبېر شـــونډو کې موســـکی شـــو، د خرېيلي برېت غاړه يې وګروله، غلي يې وويل:-

ګرانه! ســتا سره زما ډېر وخت وشـو، تا هيڅکله هم د پلار خبره ځمکې ته نده غورځولي ليکن نن ورځ چې تا هغه ســمې لارې ته راولي بیا ته ځنګه داســې کوي چې کور دې پرېږدې او هيڅکله نه ورځې؟

غلی پاتې شوم، د خبرې ځواب مې نه لرلو، لږې خاموشی وروسته مې وويل:-

یاره! اوس مې همغه خوند نشته، په خوی او خصلت کې مې هم فرق راغلی، درســونو کې خو بیخي صـفر شـوی یم، کور کې راباندې ټولو باور ختم شـوی، یوازې مور او خور مې دي چې زما فکر ورسره دی او ډېر خیال مې ساتي، پلار سره مې هيڅ ليدلی نشـــم، کله کله وايم هغه راسره هيڅ مينه نکوي، کله يې هم په مينه راته خبره نده کړي، تل يې تندی تریو وي.

یوه شـــيبه غلی شـوم، بيا مې پســـې زياته کړه:- بس خبر نور ما پرېکړه کړي، هيڅکله به ترې په شا نشم.

زوبېر خبرو کولو ته خوله جوړوله، ژر مې وويل:-

زوبېره! هيله کوم! پدې اړه راسره نور بحث مکوه، نغواړم کوم څه واورم.

زوبېر اوږده ســـاه واخيســـته، له قاب څخه يې خواږه ور پورته کړ، غلي يې وويل:-

ښه سمه ده! اوس ووايه باید څه وکړو؟ او څه کول پکار دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل:-

ځو ورځې مخکې یو څو کلیوال ښار ته په مزدورۍ پسې لاړل، هغوی ویل چې ښار کې ډېره پیسه ده او ډېر کارونه دي، کولای شي په میا شت کې ډېر څه لاسته راوړي، نو زما نظر دادی چې مونږ به هم ښار ته د کار پیدا کولو لپاره لاړ شو، کیدای شي کوم کار په مخه راشي او خپله غریبي پرې مخکې بوزو.

زوبېر زما خبره خوښه شوه، بریتونو باندې یې گوتې ووهلې، وویل:-

زما خو ستا خبره خوښه شوه لیکن باید اصغر سره هم پرې خبرې وکړو، کیدای شي هغه هم راسره لاړ شي.

ورسره ومې منله، شپه تېره شوه، سبا سهار اصغر سره د زوبېر دوی کور مخکې د ونې سیورې لاندې ناست و، زوبېر وویل:-

اصغره ! زما او د مدثر پریکړه شوې، غواړو ښار ته کار پسې لاړ شو، بل ته لاس نیول مو ډېر شول، باید پخپلو متو یو څه پیسې وگټو.

د اصغر تندی تریو شو، خولې یې په ځمکه وویشته، په زوره یې وویل:-

نمک حرامو ! تاسو دواړه ځئ او ما یوازې پرېږدئ؟ دا ستاسو ملگرتیا وه؟ بېغیرتو..!!

دواړو مو په حیرانتیا ور وکتل، ما وویل:-

وه کم عقله ! څه بلا ووهلې؟ مونږ کله ویلي تا یوازې پرېږدو ؟ درته مو وویل چې که دې خوښه وي راسره لاړ شه.

اصغر خجالته شان ژبه په غاښونو کې ونیوله، خولې یې راوخیسته، خاورې یې ترې پاکې کړې، نېږدې راغی، په خندا یې وویل:-

سمه ده یارانو! بس خوښه مې ده، راځئ چې ځانونه تیار کړو، او پسې ځو.

زوبېر یې خبرې ورپرې کړې:-

نه نه یاره ! نن به ځانونه تکمیل کړو، ټول شیان به تیار کړو، سبا وخته به پسې ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو مو ورسره ومنله، اصغر د کور په خوا روان شو، پښه نیولی شو، مخ یې راواړوه، ورو یې وویل:-

مدثره ! راځه کنه، ته به دې هم خپل شیان تیار کړې.

غلی وم، لږه شیبه فکر مې وکړ، زوبېر ته مې وکتل، زوبېر سر وخوراوه، له خپل ځایه راپاڅیدم، غلی غلی ورسره روان شوم.

په ټوله لاره مې همدا فکرونه کول.

څنګه به کور ته ننوځم؟ څه به پېښیږي؟

آیا پلار به مې همداسې غوسه وي؟

په ډېرو فکرونو کې د کور پر دروازه غلی دننه شوم.

یوې او بلې خوا مې ورمېږ کوږ کړ.

د چوترې لږ وړاندې د چرګو کوړخې سره مې په غوا سترګې ولګیدې، رشقه ورته پرته وه او شخوند یې پرې واهه.

بیا مې مخامخ ولیدل، مور مې د کور په برانډه کې د جامو په جوړولو لګیا وه، نور ټول کور تش ښکاریده.

ورو ورو مې قدمونه واخیستل.

تېره ورځ رایاده شوه:-

له هغې کوټې یو هلک چې جامې یې په وینو رنګ وې، له دې ځایه یېلې پښې په منډه تېر شو، د دروازې په لیخک کې ودرید.

د کور په دغه ځای کې یوې بوډۍ ورته سوال زارۍ کولې، خو په دروازه کې ولاړ هلک چې له سر یې وینې روانې وې، ډېر ژړیده، زړه یې مات شوی و، ډېر خپه و، اوښکې ترې روانې وې، یو ناڅاپي ورک شو، بوډۍ ښځې او یوې پیغلې پسې منډه کړه، دلته یو هلک هم له برانډې ټوپ کړ، په هغه بل هلک پسې یې منډه کړه، خو هغه یې پیدا نکړ.

ټوله صحنه راته لکه د یو فلم داسې تېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګړ تر نیمایي ورسیدم، خور مې د کوټې له کړکۍ ولیدم، چیغه یې کړه:-

ادې ! وګوره لالا راغی.

مور مې په حیرانۍ مخ را پورته کړ، پر سر یې ټیکری سم کړ، په بیړه راپاڅیده، په یېلو پښو زما په لور راروانه شوه.

خور مې هم ورپسې شاته وه، مور مې لومړی د سر ټپ ته وکتل او بیا یې په مړاوي غږ خړې شونډې وخوځیدې:-

زویه ! څنګه هلته ولاړ یې؟ راځه دننه.

ډېره ګیله راته ولاړه وه، زړه مې ډېر ډک و، غوښتل مې د مور غېږې ته ځان واچوم او ښه ډېر وژاړم، ډېر شکایتونه ترې وکړم خو هیڅ مې نه ویل، چوپه خوله ورسره روان شوم.

مور مې بیا وویل:-

تېره شپه ته چېرته وې؟ هه؟ ته خبر یې مونږ درته څومره په تشویش کې وو؟ او ورور خو دې د شپې تر ناوخته پورې کلی او د کلي بهر هر ځای درپسې ولټوه، ته کومې خوا تللی وې؟

خور مې هم راورسیده، له لاسه یې ونیوم، په خفه اواز یې وویل:-

لالا! باور وکړه ډېره درپسې خفه شوي وم، راځه دننه کوټې ته راشه!

ما هیڅ نه ویل، د مور او خور لخوا کلک نیولی شوی وم او دننه یې کش کولم.

پلار مې د کلي خان حجرې ته تللی و، مور مې ویل چې تر مازدیګره به هملته وي، ځکه خان له چا سره د پټي پر سر دعوه روانه ده او زما پلار بیا د خان پلوي کړي.

ښه شیبه تېره شوه، خور مې راته چای او پراټې تیارې کړې او مور مې راته ښې ډېرې خبرې وکړې.

د پلار په اړه چې غوسه یې کمه شوې، ورشم او ترې ببښنه وغواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هیڅ نه ویل، غلی ناسـت وم، په فکرونو کې بلها زیاتې ګیلې او سـوچونو راغلل، ما یوازې د هو په طور سر خوځوه، بیا بیا ځل یې رانه د خبرو نکولو پوښتنه وکړه، ما به صرف همدا وویل:-

ادې ! سر مې درد کوي.

د چای څکلو وروسته تر ډېره د مور سره په کوټه کې ناست وم، ډېر نصیحتونه یې راته وکړل.

ماسپښین وخت کې مې ورور هم راغی، ما غوښتل د پلار له راتلو مخکې له کوره ووځم، دوباره مې نشول کولای چې ورسره سترګې په سترګې شم.

ډېر مې زړه تنګ و، آخر مې ورڅخه په یوه بهانه ځان راخلاص کړ او خپلې کوټې ته راغلم، په کټ اوږد وغزیدم، شیبه وروسته مې ورور هم راغی په کټ کېناست.

غلی و، هغه به دومره خبرې نکولې، تل یې خاموشي خوښوله.

لږه شیبه پخپل کټ ناست و خو بیا بیرته زر ووت.

د کوټې چت ته مې کتل او سوچونو پسې واخیستم، له کوره د تلو مې زړه هم کیده او ساړه هم.

غوښـتل مې لاړ شـم، یو څه لاسـته راوړم، څه به تل د پلار پیسـو ته سـترګې غړوم، هغه بیچاره هم نور بوډا شوی و، لاسونو کې یې ګونځې پیدا شوې وې، اکثره وخت به یې ملا په کلک پړې تړلې وه، د کار کولو په وخت به یې ټول وجود لړزیده او بار بار به یې سوړ اسویلی ایسته.

نه کیده نور باید تللی وای، خو زړه نا زړه وم.

تر ماښام پورې مې سوچونه وکړل، خو همغه سوچ او همغه خیال مې له ماغزو ونه ووت.

بلې خواته مې زوبېر دوی سره وعده کړې وه، وعده خلافي هم راته ښه ښکاره نشوه، د نورو وختونو په څیر مې بیا هم کور ته شاه او ملګرو ته مخ کړ.

کوټه کې هیڅوک نه و، له بلې کوټې مې د مور خبرو اواز راته.

پلار مې هم داسې معلومیده چې د خان حجره کې ایسار شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهر مې وکتل، توره تیاره وه، هیڅوک نه ښکاریدل.

په دوو دقیقو کې مې خپل شیان په یوه پنډا کې وتړل، د چت په وراسته شوي لرګیو منځ کې مې یو څه اندازه پیسې پټې ایښې وې، هغه مې هم رواخیستې.

یو ځل مې بیا دباندې وکتل، هیڅوک نه ښــکاریدل، پنډا مې رواخیســته او له خپله کوره لکه غل داسې غلی غلی راووتم.

د اصغر د کور په خوا ورغلم، هغه مې هم له ځان سره په توره تیاره کې د زوبېر دوی کور خواته روان کړ.

لاره کې توره تیاره وه، د خپل خواږه کور او کلي سره زمونږ اخرنۍ شپه وه.

دواړه په لاره خاموش روان و، یوه هم د تلو زړه نه کیده، خو چې مجبوري شي، بلې خوا غریبي با ید هر څه وزغمل شي، ټولو مو دا خبره په شریکه وکړه:-

نن مونږ په سفر ځو، له خپل کلي او کور ډېر لیرې، زمونږ ترمنځ چې هره پېښه راځي، د هغې سره به درېواړه په یو لاس مقابله کوو، هیڅکله به یو بل نه پریږدو، مونږ ټول د یو بل ورونه یو، تل به د یو بل په خواکې و.

مونږ هم هر څه تقدیر ته پرېښــودل او خپل منزل ته ځان رســول مو لازمي وبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سبا سهار له کلي په یوه موټر کې د ښار په لور روان شو، دا زمونږ لومړی ځل و چې ښار ته تللو.

ډېر وارخطا وم، ما ویل په ښـــار کې هیڅوک نه پیژنو، هیڅ کوم خپلوان، ملګری یا کلیوال پته هم راته نه لګي او په ښار کې هم هیڅ بلد نه یو.

بیا به یو کار روزګار څنګه پیدا کوو؟

حتی د ښار له هیڅ کوڅې او سړک سره نا اشنا یو!

په ډېرو سوچونو کې د ښار په منځ کې له موټره پلي شوو.

ټول ښـار له خلکو ډک دی، هرې خوا د موټرو او خلکو شـور ماشـور جوړ دی، زمونږ سره خوا کې یو نفر په ګاډۍ کې د سبزۍ خرڅولو لپاره چیغې وهلې:-

په دېرش او دېرش، سبزي ده سبزي! هلئ تازه سبزي واخلئ.

همداســې چیغې یې وهلې، چا رومیان یادول چا الوګان یادول... چیغې وې، هر چا یې د پلورلو هڅه کوله.

څوک به په خیرنو جامو کې زمونږ له مخې تېر شول او څوک به بیا ډېر ښایسته جامو او ددوی ښــکلي ویښـــتان چې د خلکو نظر به یې ځانته را جلب کاوه، تېریدل.

ښار راته یوه بله نوي نړۍ ښکاریده، زما هم سترګې پکې ځلور شوې، لاره رانه ورکه شوه، د خلکو منځ کې راته ځان بیخي بل شان ښکاره شو.

د سړک په منځ کې کېناستم ومې ویل:-

ښــه نو اوس پدې لوی ښـــار کې کومې خواته لاړ شـــو؟ له چا څخه مرســـته وغواړو؟ څوک به راته کار راکړي؟ څوک به مو لاس ونیسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وارخطا و، زړه مې پکې بيخي تنګ شــو، زوبېر او اصــغر هم ســترګې رډې راوتې وې.

د سړک په پياده رو باندې يو نفر روان و، مونږ ته يې فکر شو چې د سړک په منځ کې ناست يو، سمدستي راغی، په لوړ اواز يې وويل:-

تاسو د سړک په منځ کې څه کوئ چې ناست يئ؟

ټول غلي وو، زوبير وار مخکې کړ، ورو يې وويل:- څه؟

- وايم تاسـو د سـړک په منځ کې څه کوئ؟ کوم موټر به مو ووهي، له سـړک څخه ليرې شئ.

د خبرې په اوريدو په وارخطايئ له سړک څخه پياده رو ته راغلو.

د مخ رنګ مو الوتلی ښـــکاريده، د ښـــار پدې بيروبار کې مو ځانونه ډېر تنها احساس کړل.

مخکې روان و خو منزل مو معلوم نه و، زوبير او اصـــغر خپلې پنډې په ســـينو پسې کلکې نيولې وې، زما په اوږه يې لاسونه ايښې وو.

د ليونيانو په شـان به يې کله يوې خوا او کله بلې خوا سـترګې اړولې، په پياده رو کې همداسـې مخکې روان شـو، د اصـغر وچې خړې شـونډې وخوځيدې:- مدثره ! وايه کنه چېرې ځو؟

د هغه ددې خبرې ځواب مې نه درلوده، زما خپله هم لاره ورکه وه، ښـــار راته لکه باغبوش داسې ښکاره شوی و، دا ټول خلک راته ليوان، زمريان ښکاريدل او مونږ لکه سيلانيان يوازې به مو په وېرې سره ورکتل.

اصغر بيا خپله خبره تکرار کړه، ما مخ ور واړوه، ومې ويل:- سمه ده کنه، روان يو! لږ له صبره کار واخله.

اصغر خاموشه پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر مازديګره پورې په ښــار کې وګرځيدو، هر ځای به يې راته جالب ښــکاريده، هر ځای به راته نوي ليوان او زمريان ښکاريدل، آن تر دې پورې چې له يو چا مو د کار غوښتلو پوښتنه نشوه کولای.

کله چې لمر ســترګه ډوبيدله، د ښــار دوکانونو ګروپونه روښــانه شــول، يو ګډی وان چې کيلې يې خرڅولې له مخې مو تيريده، ما زړه وکړ ورمخکې شـــوم، ګډی وان هم موسکی شو فکر يې وکړ ګوندې کيلې اخلم، ستړي مشي مې وکړه، د دوکانونو لاندې پلن ســړک ته مې وکتل، د برېت يوه څنډه مې وګروله ومې ويل:-

وروره! مونږ په کار پسې راوتي يو، خو تر سهاره د کار درک نه لګي، ته کولای شې راته کوم کار پيدا کړې؟

ګډی وان په خوله لاس کېښـود، داسـې ښـکاريده سړی خاندي، خوله يې په زوره بنده کړې وه، چې يوناڅاپه يې خوله وازه شوه، زېړ غاښونه يې وبرېښيدل، خندا يې زور ونيو، ښه ډېر يې وخندل.

کيلې يې په ګډی کې سمې کړې، په مسخرې ډول يې شونډې وخوځيدې:-
وروره ! که ماته د کوم کاروبار پته وه نو نن به مې کيلې نه خرڅولې، ښـــه کاروبار به مې کولو.

مونږ ورته غلي غلي کتل، ګډی وان يو ناڅاپه په غريو وويل:- ځئ مړو ! له مخې مې ليرې شئ، ما باندې ناوخت دی.

ګډی يې روانه کړه، له ځان سره يې دا خبرې په قار کولې:- هســـې مو ما باندې ناوخت کړ، دغو خلکو ته هم يوازې مونږ غريبان د ريشـــخند لپاره پيدا شوي يو، الله دې درته هدائت د نيکئ وکړي.

د ســړي خبرو ته فکر وړی وم، يوه شـــيبه مې خپله غريبي هېره کړه، د هغه ســتړي ارواه او غريبانه ژوند مې په يوه شـيبه کې له ســترګو تېر شـو، له خپله ځانه هغه ته ډېر خفه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پياده رو يوه غټه تيږه ايښې وه، په هغې کېناستم، په خولې شوي تندي مې لاس تېر کړ او ســوړ اصــويلی مې وکړ، اصــغر او زوبير مې يو او بل خوا کېناستل.

زوبېر مې په مړوندونو لاس کېښوده، د سترګو له کونجونو مې ور وکتل.

د هغه په ســترګو کې خفګان له ورا يه رغړيده، په ورو اواز يې شــونډې وخوځېدې:-

مدثره ! ته زمونږ پلار، ورور، مشــــر، ملګری هر څه يې، مونږ ټول چې په کوم مقصد پسې راوتي يو، دا ډېر مشکل راته ښکاره شو، زه مې خپل منزل صاف ګورم چې دلته هيڅ نشته، هسې به وخت تېر کړو، نور به هيڅ په لاس رانشي.

ما هيڅ نه ويل، يوازې مې هغه ته کتل، هغه بيا پسې زياته کړه:-

نن وګوره ټوله ورځ مو هيڅ کار پيدا نکړ، چې نن پيدا نشـو سـبا به هم کيدای شي پيدا نشي.

د هغه په لاس مې خپل لاس کېښوده، په ډاډ مې ورته وويل:-

ای ليونيه ! دا ښــار دی، ددې قانون ډېر بل رقم دی، تاســو دومره زر لوبه مه بايلی، بس لږ صــبر وکړئ، دا ښــار هر چاته يو څه په نصــيب ورکوي، خالي لاس دې نه روخصت کوي.

زوبېر هيڅ ونه ويل، سور اسويلی يې وکړ، پاڅيده، ما وويل:-

راځئ چې يوه هوټل ته لاړ شو، بيګاته شپه خو بايد چېرې تېره کړو کنه.

درې واړو مو خپلې پنډې رواخيستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

هوټلچي:-
دلته یوازې یوه کوټه لرو هغه هم یو نفره نورې ټولې ډکې شوي دي.
یو بل ته مو وکتل، اصــغر د سر په گرولو لگیا و، زوبېر هیڅ نه ویل، هوټلچي سره مې خبره خوښــه شــوه، هغه یوه نفر ته غږ کړ، په ځوانۍ ټیټ او پلن، وړه پزه یې په تور مخ ولاړه وه.
هوټلچي کیلۍ ورکړې، د لاس اشاره یې وکړه، په هلک پسې روان شو.
اصغر له متېه ونیوم، په زوره وویل:-
احمقه ! په یو نفره کوټه کې به درې نفره څنگه ځای شو! هه؟
زه مخکې روان وم، پاس منزل ته پورته شــوي، خیرنو زینو باندې مې پښــه کېښوده، مخ مې ورته راواړوه، په موسکۍ خوله مې وویل:-
مړه ! څه ښځې خو نه یو چې له یو بل ستر کوو، پروا نکوي تاسو دواړه په کټ ویده شئ، زه به لاندې په غولي ځانته ځای برابر کړم.
هلک تر کوټې ورسولو، خیرنه دروازه باندې یې زور وکړ، کوټې ته دننه شوو.
وړه کوټه وه، ورم یې په پوزه ډېر بد ولگیده، د دیوالونو رنگ یې ځای ځای لویدلی و، چت کې یې غنو ځالې جوړې کړې وې، په ښــۍ اړخ کې له کټه یو فټ لیرې د اوبو مټوه ایښــې وه، په کونج کې پر کوچني کټ یوه خیرنه بړستن او کمپله پراته ول.
هلک په ورو غږ وویل:-
صېب! که څه شي ته اړتیا لرئ، درته یې راوړلی شم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په موسکی خوله مننه وکړه، هلک ووت.

اصغر په غوسه وویل:-

د احمقانو زامن ! دا نو څه رقم هوټل دی، ته خو یې دې چټلیو ته وګوره؟

یوه شیبه غلی شو، بیا یې وویل:-

ان شاءالله چې ډېر ښه خوب به راشي.

زوبېر له خندا سره په ګډ غږ وویل:-

بچو! مسافري خو د هر چرګوړي کار نه وي کنه.

اصغر شونډې وځړیدې، ما همداسې خندل او ځانته مې په غولي ځای برابروه.

زوبېر په کټ کېناست، سیګرټ ته یې اور ورته کړ، مونږ دواړو ورته یوه شیبه وکتل، اصغر په ټوکو زوبېر ته وویل:-

احمقه! مونږ ته دې ولې سیګرټ ونه لګاوه هن؟ زړه دې غواړي دا ویښتان درباندې وشکوم!

دواړه په خندا شو، زوبېر غلي غلي ورکتل، شونډې یې وخوځیدې:-

نو غوسې چیشته کوې؟ واخله واخله دا ټول وڅکوه!

زوبېر ورغځ په خندا خندا یې ترې سیګرټ رواخیست.

زمونږ نن شپې په ټوکو ګپ شپ سهار ته منډې وهلې، د شپې په ناوخت کې اصغر زوبېر خوب وړي و او زما هیڅ پته نه لګیده چې ولې مې سترګې سره نه ورتلې.

بس د خیال کوتره مې تر جګو جګو غرونو ختلي وه، کله به مې د مور مینه سترګو ته شوه، کله د خور خندا او ټوکې، کله مې د پلار هغه ګونځې تندی او له سرو رګونو ډکې سترګې او کله به بیا هغه د کوهي نجلۍ چې زه او اصغر یې ویرولي وو.

شپه سهار ته نیږدې شوي وه، زه همداسې پر غولي په بستره پروت وم، څنګه چې مې سره سترګې ورتلې، د یو چا اواز مې تر غوږو شو:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

- همممممم! نو ته دلته پټ يې احمقه؟
- ولې له نیکه څخه دې غلا کوم که څنګه؟
- نو غل خو دې تخلص دی.
- لیکن استاد خو مې ته يې کنه.

ما ددې خبرو په اوریدو په بســـتر کې ټوپ کړ، يو او بل خوا مې وکتل، ډېر ووېرېدم، فکر مې وکړ څوک زمونږ څخه غلا کولو پلان جوړوي خو بیا مې فکر شو زمونږ بیچارګانو به نو څوک څه شی غلا کړي خو بیا هم احتیاط ښه شی دی.

غلی غلی له بستر را وخوېیدم، مخکې د اوبو متوه ایښې وه او په هغې د خاورو يو ګیلاس، غلی مې رواخیســـت او ګیلاس په لاس د دروازې خوا کې ورته چمتو ودرېدم.

لږه شـیبه غلی شـوم، هیڅ کوم اواز نه راته، خاموشـه خاموشي وه، ورو مې په احتیاط قدم واخیست، دروازې خواته په ورتلو شوم چې له شا څخه مې يو اواز راغی:-

چېرې داسې غلی غلی روان يې ها؟

پخپل ځای لکه بوت ولاړ پاتې شـــوم، وجود مې په لړزا شـــو، د بندو وروځو او وازو سترګو په منځ کې د خولو يو ځاڅکی د پوزې په سر لاندې رراوان و، شاته مې مخ واړوه، بیا يې اواز راغی:-

ته ډېر لوی کم عقل يې، دومره ښه موقع دې له لاسه ورکړه، اوس به مو وخته کار ور خلاص کړئ وو.

اواز د کوټې له کونج نه راته، عجیب عجیب فکرونه مې تر ماغزو راغلل:-

هلته د کوټې کونج کې د چا اواز راځي؟ هلته څوک ناست دي؟

لږ نور هم ورنېږدې شوم، د کوټې په ګوټ کې هیڅوک نه ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل مې ســترګې نورې هم رډې راوتې، فکر مې شــو کوم پیری نه وي، له پیر یانو خو هر څوک ویریږي لیکن زه ترې ډیا بې حده ز یات ویر یدم، ټول وجود مې له خوالو ډک شو، لاړ رانه ورکه شوه، له خولې مې سوڼ نه خوت، دا ځل بیا اواز راغی، خو سمدستي مې شک شو:-

ته او قرآن ته د سیګرټ څکولو زور لرې؟

- هر څوک هم سیګرټ نشي څکولی.

د خبرې ختمیدو مخکې مې د زوبیر دوی کټ ته وکتل، کوچنۍ څراغ راسره و، په هغوی مې واچوه.

څه ګورم دواړه د یو بل سره لګیا دي او په خوب کې د یو بل سره خبرې کوي.

یوه شـیبه همداسـې ودریدم، هغه ټول فکرونه چې مې یوه شـیبه مخکې کړې و، ټول راته مخامخ ودریدل، په زړه مې لاس کېښـود، یو ناڅاپي مې خندا زور واخیسته، ښه ډېر مې په خپل ځان پسې وخندل.

پخپله وېره او خپل حال چې مې یو څو دقیقې مخکې درلوده ډېر حیران وم، څومره عجیبه فکرونه مې وکړل او څومره ډېر وډار شوم یو الله ته معلومه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سبا سهار ناوخت له خوبه پاڅېدو، په منډه لاړو لومړۍ مو په پاتې پیسو چای وڅښلو او بیا ټوله ورځ په کار پسې وګرځېدو.

د مازدیګر په اذانونو کې د یوه دوکان مخکې د وریجو بوجۍ له یوې لارۍ څو مزدورانو په شا راکوزولې.

په دوکان کې یو ډډ پلن نفر ناست و، فکر مې وکړ، همدا د دوکان مالک دی.

ورغلم، له روغبړ وروسته مې ترې د کار غوښتنه وکړه، هغه راته په یوه بوجۍ راښکته کولو لس روپۍ وښودې، ما هم ورسره ومنله او تر ناوخته مو په ګډه ټوله لارۍ خالي کړه.

زوبیر دوی هم راسره مرسته وکړه ټول ښه ستړي شو، کله چې ترې راروانېدو د دوکان مالک راته دوه نیم سوه روپۍ هم راکړې.

مونږ ټوله ورځ په نهاره تېره کړې وه، زر لاړو خپل هوټل ته او په هوټلچي باندې مو د ډوډۍ راوړلو غږ وکړ.

یو سړی و چې وړه ږیره، غټه ککرۍ کوچنۍ پزه او له تنې هم ډېر چاغ و، د هوټل په بل سر کې ناست دی، مونږ ته په ځیر ځیر سره ګوري.

ما له اوله په هغه کې سترګې خښې کړې وې، ډوډۍ راوړل شوه او ښه په خوند خوند مو وخوړه.

هغه نفر راته همداسې کتل، په لاس کې ورسره د تلویزیون ریموټ هم ورسره و، کله به یې تلویزیون بدل کړ او کله به یې مونږ ته د سترګو لاندې را وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د اوبو ګیلاس رواخیســـت، هغه راته بیا هم کتل، هیڅ نه پوهیدم چې دغه نفر مونږ ته ولې ګوري، هوټلچي راغی د پیســو غوښــتنه یې کوله، له جامو مې راونیوه، ځان ته مې راکش کړ، ورو مې وویل:-

هغه چاغ نفر چې د هوټل په بل سر کې ناست دی، هغه پیژنې؟

هوټلچي قاب رواخیست، هغه چاغ نفر ته یې وکتل، ورو یې وویل:-

خود یې پیژنم، همدا خو زمونږ د هوټل مشر دی.

سر مې وخوځوه، جیب ته مې لاس کړ، دوه نیم ســـوه روپۍ مې ورته ونیوې، هوټلچي پیسو ته وکتل، وې شمارلې غلي یې وویل:-

ورور ګله ! ته باید نوي روپۍ نورې هم راکړې، ستا سو د خوراک ټولې پیسې درې سوه ځلوېښت روپۍ شوې.

ټولو مو یو بل ته وکتل، هر یو په جیب کې لګیا دی پیسې لټوي خو د یوه سره هم د پیسو درک نه لګیده.

ما ورته په خپګان سترګې ور پورته کړې، په مړاوي غږ مې وویل:-

وروره! مونږ خو نورې پیسې نه لرو.

د هوټلچي تندي ګونځې پیدا کړې، یوه شـــیبه یې را ته وکتل، په قار یې وویل:-

نو تاسو هوټل ته راځئ، ځانونه ماړه کړئ، او بیا درسره پوره پیسې هم نه وي؟

له خپله ځایه پاځیدم، په خجالته انداز مې وویل:-

وروره! مونږ دلته ښـــار کې نوي یو، مونږ ته د ښـــار هیڅ اصـــول ندي معلوم او مونږ دا کار له قصده ندی کړئ، وګوره، ټول جیبونه مو لیدلی شې، هیڅ کومې پیسې نلرو.

هوټلچي قار وښود، خبرو یې زور واخیست:-

په هیڅ صورت درسره نه منم تا سو باید مونږ ته خپلې پیسې راکړئ، ګني قدم به هم مخکې له دې ځایه وانخلئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر ور مخکې شو، په ارام سره یې وویل:-

سمه ده، ولې نه مونږ به خپلې پیسې درکړو خو اوس زمونږ سره نشته، له کومې یې درته را پیدا کړو؟

هوټلچي چې بله خبره کوله، د هغه چاغ سړي لخوا چې د هوټل مـــشر و، یوه چیغه شوه، هوټلچي ته یې خبره په خوله کې ور وچه کړه:-

توره! بس که نور دا بق بق دې بند کړه!

د هوټل مـشر له خپل ځایه راجګ شو، زمونږ خواته راغئ، غټ او کوچنی لاس یې ماته ونیوه، سترې مشي مو سره وکړه.

بیا یې د کېناسـتو وویل، څلور واړه کېناسـتو، چاغ سـړي لاسـونه سره ومروړل، هوټلچي ته یې وکتل.

ورو یې مونږ ته وویل:-

ددوی په خبرو مه خپه کېږئ، د هغوی کار همداســې دی، څه وکړو، ګني زما د هوټل کارمندان دومره هم بد اخلاقي له چا سره نکوي او په ټول ښـار کې یو نوم لري.

زه غلی وم، هیڅ مې نه ویل، د هوټل مشر تورې پېړې شونډې وخوځېدې:-

فکر کوم ستاسو کوټه هم همدلته ده؟

- هو همدلته دوهم منزل کې ده.

په یک تندي یې لاس راتېر کړ، تار تار ویښـــته یې وګرول، ســـړه ســـاه یې واخیسته.

څنګه چې هغه خبره کوله ما ترې وار مخکې کړ:-

مونږ لومړی ځل دی چې ښار ته راغلي یو، مخکې مو صرف نوم اوریدلی و خو د ښار له قانون او کړو وړو سره بلد نه یو، په کور او کلي کې د بعضو مشکلاتو له وجې دلته ښـــار ته راغلو، ترڅو یو څه کاروبار ځانته پیدا کړو، خو تر پرون ورځې راهیسې مو یوازې دوه نیم سوه روپۍ وګټلې او هغه هم په ډوډۍ خوړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې، اوس نه بيګاته د شپې تيرولو ځای شته، نه دباندې په ښار کې بلد يو او نه هم کوم خپلوان يا دوست پيژنو.

د هوټل مشر زما په خبرو کې راولويده:-

هيڅ پروا نکوي دا ځای مو لکه خپل داسې وشـماريځ، ترڅو چې مو کار پيدا کړيځ نه وي دلته خپل ژوند کوئ، خرڅ او خوراک مو زه ضاموار يم.

خبرې يې خونـد رانکړ، شـــک مې راغی چې آخر ولې لـه مونږ سره دومره همدردي؟

ولې مونږ کې خاص څه دي چې راسره دومره صميمي شو؟

آيا هغه زمونږ څخه کومه تمه لري؟

د هوټل مشر ته مې همداسې کتل، هغه چې پوی شو، رنګ يې سور واوخت، زر يې دا خبره پسې زياته کړه:-

زما مطلب دا و چې تاسو همدلته زما هوټل کې پاتې کيدای شئ، ترڅو چې بل کار پيدا کوئ، تر هغې به دلته ما سره په هوټل کې کار کوئ.

له دې خبرو سره راته ډېر نېک انسـان ښـکاره شـو، ټولو مو په خوښـئ ورسره ومنله.

تر درو ورځو مو په هغه هوټل کې کار وکړ، درې واړه ښه خوښ وو.

نه د کور دومره ياد و او نه هم د خيټې کوم غم راسره و، څه به مو چې وګټلې هغه به رانه د هوټل مشر پخپل خرڅ خوراک کې قطع کړې.

د هوټل مشـــر هم مونږ ته ډېر نيږدې شوئ و، په لومړی ورځ يې راته سيګرټ ونيو او همداسې ورو ورو ورسره په خبرو راغلو، د هوټل مـشر آيوب نومېده، ډېر ښه سړی و، تر نيمو شپو به راسره نا ست و، سيګرټ او خوراک به مو يو ځای سره کول، زمونږ د درو خوراک او د آيوب د يو ځان خوراک به سره برابر و.

ورځې تېرېدې، په مونږ هم نوره سخته شوه، زړونه مو تنګ شول، ځکه هر څه به مو چې ګټل، ټول به مو بېرته خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې ګوزاره ګرانه شوه، غوښتل مو نور له آیوب څخه لاړ شو.
بیګا شپه مې ورته د خبرې کولو خوښه کړه.
شپه راغله، آیوب ډېر په نشه کې و، د چرسو سیګرټ په لاس، تکیه یې وهلې وه، په ډډ نشایي غږ یې وویل:-
ځوانانو ! زه پوهېږم تاسو نور زما په هوټل کې زړه تنګ شوی، په لږو مو ګوزاره نه کیږي او ډېرې درکوئ نشم، ځکه ماته هم توان دی.
له سـیګرټ یې کش وکړ، سـپین لوګي د چت خواته کړې کړې پورته شـول، درې واړه آیوب ته ځیرک شو.
خبره یې په سپینو لوګیو کې پسې زیاته کړه:-
نو ما داسـې ویل! تاسـو خوښـه نده چې یو غټ لاس واچوئ او د شـلو کالو محنت، خواري په یوه شپه کې تر سره کړئ؟
درې واړه یې خبرې حیران کړو، یو بل ته مو وکتل، ومې ویل:-
هن! اغه څنګه؟
آیوب له تکیې راجګ شـو، د سـیګرټ ایره یې توف دانۍ ته واچوله، اوښـلنې سترګې یې سرې سرې تاویدې، بیا یې وویل:-
ګورئ ځوانانو ! زه پوهېږم تاسـو ډېر دلګیر، کلک پښـتانه خلک یئ خو ګورئ خبره مې چې وکړه، باید تر زمونږ او تاسـو وي، نه دا چې زمونږ څلور علاوه پنځم هم خبر شي، ګني بیا به ټول ګیر شو.
له سیګرټ یې کش وکړ، مونږ بیا یو بل ته وکتل، ما وویل:-
مشره ! ته خو یو ځل ووایه ! ان شاءالله چې خامخا به درسره مرسته کوو، مونږ تل ستا تعبدار یوو.
آیوب په خندا کې وویل:-
دغو ته وایي ځوانان !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان یې لږ ســـم کړ، زمونږ خواته رانېږدې شـــو، ســـیګرټ یې مړ کړ، ورو یې توري پېرزړې شونډې وخوځېدې:-

دا ډېر وخت کیږي ما یو کار کولو ته زړه دئ، دا سې کار چې هم به ستا سو او هم زما د نیم ژوند لپاره بسنه کوي.

درې واړه یې خبرې پوره کولو ته ډېر بیتاب و، چې آخر اوس به کله هغه خبره کوي، کوم چې مقصد دی، بیا یې وویل:-

هغه کار دا دی چې دلته له یوه دوکانه به سرو او سپینو زرو غلا کوو.

د خبرې په کولو یې ټول هک پک کړو، د مخ رنګونه مو والوتل، هیڅ ځواب راسره نه و، زوبېر ورته په حیرانۍ وویل:-

نو ته اوس غواړې مونږ ستا لپاره غلا وکړو؟

آیوب غلي شان وویل:-

نو ما کله داسې ویلي صرف زما لپاره یې وکړئ؟ وایم زمونږ ټولو لپاره.

یوه شیبه غلی شو، په پک تندي یې خولو غوټې ښکاریدل، بیا یې پسې زیاته کړه:-

تر څو به پدې غریبۍ کې ژوند کوو؟ ترڅو به د نورو بوټان پاکوو؟ وایم راځئ، دا د یوې شپې کار دی، دومره مشکل ندی، ما لیدلی، پرې بسم الله به کړو.

مونږ بیا یو بل ته وکتل، لږه شیبه غلي و، ما په غلي اواز وویل:-

نه په غلا کولو کې ډېره زیاته خطره شـــتون لري او بیا په ښـــار کې خو بیخي ډېره ده، ګمان نکوم مونږ یې تر سره کړو.

آیوب وخندل، توري پېرړې شونډې یې وخوځېدې:-

ګوره ځوانه ! زه چې درته کوم دوکان یادوم، هغه ځای ما له مخکې ډېر څارلی، هلته ډېره موقع شـــته وي چې غلا وکړې، ما یې آن د څوکیدرانو وخت هم معلوم کړئ، هر څه برابر دي، بس ســـتاســـو په شـــان تکړه او بهادر ځوانانو ته اړتیا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا صغر هیڅ نه ویل، یوازې زمونږ خبرو ته غوږ ایښی و، زوبیر ته مې مخ واړوه، په سترګو کې یې د نه ځواب و.
اصغر ته مې وکتل، هغه په موسکی خوله د هو په دود سر وخوځوه.
زه زړه نا زړه وم، په ځان خو هسې هم باوري نه وم خو په اصـغر دوی مې هم باور نه درلود.
لیکن کله یې چې راته ټول پلان واوروه، پدې باوري شـــوم چې کار به ترسره کړو.
ورسره مې ومنله او سبا ورځ مو وټاکله ترڅو په پلان کار وکړو.
ټوله شپه مې همدا سوچونه او فکرونه کول، چې آیا دا پریکړه به مې سمه وي او که غلطه، بل خوا زوبیر ځان ډېر اچاوه، زما او د اصغر پریکړه یې نه منله.
په قار یې وویل:-
تا سو دواړه خو ه سې بې عقلان یئ، زه نغواړم درسره بې عقل شم، تا سو چې هر څنګه کوئ، وکړئ، زه درسره پدې کار کې مرسـته نشـم کولای بس دا زما آخري فیصله ده.
اصغر په اوږه وڅانده، په زوره یې ورته وویل:-
بې عقل دې دا سر دی، پدې دومره اسان کار کې ته زمونږ سره مرسته نکوې، پدې هم نه پوهیږې چې ډېره ګټه پکې ده او بل د یوې لارې ملګري هم یو، خو بیا هم رانه لاره جدا کوې.
اصغر همداسې زوبېر ته کتل، مخ یې ترې واړوه بیا یې وویل:-
ډېره لویه موقع په لاس راغلې، دا سې په ا سانی خو یې له لاسه نه ورکوم، که تاسو دواړه یې راسره ونه منئ، زه یې په یوازې ځان هم کوم.
زوبېر غلی پاتې شو، ما او ا صغر ته یې کتل، ما هم د ا صغر پلوي وکړه، زوبېر په خواست وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ ! دا سې مکوئ، پدې کار کې ډېره خطره ده، حتی چې زمونږ سر ته هم زیان رسولی شي.

ما او اصـغر هیڅ ونه ویل، دواړه لاړو په کټ ویده شـو، زوبېر یوازې په میدان پاتې شو، دواړو مو ورځخه لار بدله کړه.

د زوبېر داسې پرېښودلو ډېر خپه کړم، ټوله شپه مې سترګو ته شوئ.

که هغه زمونږ سره ولاړ نشي نو څه به کوي او چېرې به ځي؟

سـبا سـهار چې له خوبه پاڅیدو، په کټ کې ناسـت وم، د لاسـونو په موټو مې سترګې پاکولې.

څه ګورم زوبېر وختي پاڅیدلی او د ځان په تیارولو لګیا دی.

ما په خوبجن اواز وویل:-

څه خبره ده؟ چېرې روان یې زوبېره؟

پر ویښتو یې لاس تېر کړ، په آئینې ته کتوونکي بڼه یې وویل:-

ولې زه له تاسو کم یم هن؟ زه هم غواړم درسره غلا وکړم.

اصــغر په کټ کې ټوپ کړ، په کمپله کې یې ځان ټینګ کړ، په دب غږ یې وویل:-

مدثره! دا ماته راډیو دربنده کړه، پرېږده لږ خوب وکړم.

زوبېر آئینه په کټ کې وغورځوله، ورغی یوه لغته یې د ولو منځ کې ورکړه، په غوسه یې ورته وویل:-

سم شه ګورې! دا ځل مې پرېکړه بلکل سمه کړې.

په خوښی له کټ څخه راپورته شوم، ورغلم په اوږو مې لاس پرې واچوه:-

اوس دې ثابته کړه چې زمونږ ریښتینی ملګری یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یوه اوږده ساه مې واخیسته، سیګرټ مې ولګاوه، سپین دودونه کړی کړی چت خواته پورته شول، ورو مې وویل:-

بلاخره غلا کولو ته زړه ښه کړ.

د آیوب سره په موټر کې ناست و.

آیوب په ورو غږ وویل:-

تاسو باید نن ټول پلان برابر کړئ او زه به هغه لوازمو ته چې ضرورت وي، درته چمتو کړم.

دریواړو مو ورسره خبره ومنله، هغه دوکان یې راته وښووده، له کوم مو چې د غلا کولو پلان نیوه.

په یوه لویه ودانۍ کې د زیوراتو دوکانونه لیدل کیدل او ددې ټولو دوکانونو په آخر سر کې همدا دوکان موجود و.

نه پوهیږم چې په هغه دوکان کې بیا خاص څه وو؟

چې پدې دومره ډېرو دوکانونو کې هغه آخري یو انتخاب کړ، د لومړي سر دوکان ولې ونه کړ؟

که څه هم ټول د زیوراتو دوکانونه دي.

دا خبره مې ایوب ته وکړه، هغه له نرې خندا وروسته وویل:-

ګوره ځوانه ! پدې لویه ودانۍ کې تر پنځوسو شپیتو پورې دوکانونه به خامخا وي، هر یو له سرو او سپینو ډک دی، خو ما چې د ودانۍ په آخر سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکان وښــوده، هغه له ټولو زيات بډايه دوکان دی، زمونږ به ښــه ګوزاره پرې وشي.

درې واړه يې خبرې سره خوښې شو، آيوب بيا وويل:-

تاســو نور دلته مه پاتې کيږئ، راځئ هوټل ته چې هلته مو په پوره پلان پوی کړم.

مونږ هم د ايوب هر امر منونکي وو، هره خبره به يې چې راته وکړه، فکر به مو کاوه له دې بله غوره خبره نشته.

هوټل ته په رســيدو يې راته ټول هغه لوازم چې ورته ضرورت و راکړل، درې تورې کورتۍ، همدا شان درې مخ پوټي، دوه بياتۍ او درې څراغونه.

ځانونه مو چمتو کړل، او د شــپې ناوخت کيدو ته په تمه شــو، ډېر عجيب احساس مې کاوه، هم وارخطا او هم زړه نا زړه.

دا ځل بيا هم منزل ډېر مشــکل ښــکاريده، بار بار ماغزو ته عجيب فکرونه راتلل، خو ما په ځان ډېر باور درلود، لا دمخه مې د غلا کولو فکرونه کړې و.

په کټ زبون وهلی ناســت وم، د خيالي نړۍ څو ترخه انځورونه مې انځورول، چې يو ناڅاپي مې د آسمان غړمبهار تر غوږو شو.

ټکان مې وخوړ، ټولو مو يو بل ته وکتل، اصغر وويل:-

داسې ښکاري چې باران به وشي.

ما هيڅ ونه ويل بېرته د خپلې خيالي انځورګرې نړۍ په خوا ورغلم.

د ژوند هر هغه تېره شوي شيبه مې يوه يوه له سترګو تېره شوه، له هرې يوې مې خوند اخيسته، هرې يوې راته په شونډو ورکه موسکا رابښله.

يو ځل بيا مې ټکان وخوړ، په دروازه کې آيوب ولاړ و، ساه يې لنډه لنډه کيده، په بيړه ور مخکې شوم، په جدي اواز مې وويل:-

خيرت خو دی کنه؟ څنګه داسې ساه نيولی يې؟

آيوب وخندل دروازه يې بنده کړه، په ستړي اواز يې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ نشته ځوانه ! په زینو کې ډېر په منډه راپورته شوم.

ما غوښتل ورته لړې اوبه راوړم خو آیوب په ستړي ساه راغبرگه کړه:-

شپه همدا سې مخکې روانه ده، اوس ددې وخت راغلی چې نور تا سو تر هغې ودانۍ ځانونه ورسوئ.

ساعت ته مې وکتل، ستنه په دولس بجو او لسو دقیقو ولاړه وه.

د څه ویلو پرته مو خپل شـیان رواخیسـتل، او موټر ته ور پورته شـولو، مخ په وړاندې روان شو.

له ودانۍ نیم میل لیرې په بله کوڅه کې یې موټر ودراوه، د ښـکته کیدو سره سم آیوب را غږ کړ:-

مدثره! دلته راشه.

ورغلم، ښیښې ته مې سر ورټیټ کړ.

یو څه یې راته په توره کڅوړه کې ونیول، بیا یې وویل:-

دا هم درسره ښه ده ! پکار به دې راشي.

کڅوړه مې خلاصـه کړه، یوه تور رنگ تمانچه وه، ما انکار وکړ، هغه له موټر ښیښې سر راوباسه، ورو یې وویل:-

ځوانه ! پدې کار کې ځینې وخت لړه خطره شـته وي او بل ته له هغو نورو ډېر زړور یې، هغه مه خبروه، دا درسره وساته.

د آیوب په ډېر ټینگار مې ورڅخه تمانچه واخیسـته، د کورتۍ جیب ته مې واچوله.

د آسمان پړک شو، غړمبهار یې له شمال تر جنوب مخکې تېر شو، غلي غلي مخکې روان و، آسـمان ته مې وکتل، توره تیاره ښـکاریده، ټول په تورو وریځو پوښل شوی و، غلي مې ځان سره وویل:-

ان شاءالله نن شپه به زمونږ په گټه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک په پیاده رو روان و، مخکې د یوه دوکان ګروپ بل پاتې شوی و، په کورتیو کې مو ځانونه راټول کړل او مخ پوټې مو په پوزو راکش کړل، زوبیر وویل:-

مدثره! هغه آیوب په آخر کې څه درکړل؟

نه مې غوښتل دوی راباندې پوی شي، دا لومړی ځل و چې ما له ځان سره تمانچه راخیستې وه، ورو مې وویل:-

هغه یې زما مخ پوټۍ راکړ، مانه هېر شوی و.

زوبیر هیڅ ونه ویل، همداسې مخکې روان و، یوازې مو د پښو د خوېیدو غږ اوریدل کیده، لږه شیبه کې تر همغې ودانۍ ورسیدو.

د ودانۍ مخکې په دروازه یو ګروپ بل و، تر څو له رڼا یې ونه لیدل شو د دېواله سیورې ته کېناستو.

د درې واړو په څیرو کې وارخطایي په څپو وه، ساه مې تنګه تنګه کیده، مخ پوټۍ مې له پوزې لیرې کړ.

پر آسمان تالندې تېرېدې، د رڼا څرک به یې د دېوال خوا کې وبرېښولو.

دوی مې هملته ناست پرېښودل او زه لاړم ترڅو یو نظر وداني وګورم په کوم حال ده.

د سړک منځ ته شوم، کورتۍ کې مې ځان ونغاړه، په غلي غلي قدمونو د ودانۍ دروازې ته ورسېدم، دننه مې وکتل، هیڅوک نه ښکاریدل، تپه تیاره وه، پورته خوا مې سترګې پورته کړې، دوهم منزل کې د یوې کوټې ګروپ بل و، بېرته خپل ځای ته راغلم.

اصغر په خپ اواز وویل:-

هلکه! څه یې توافونه کوې، خو راځه چې پرې ورځو.

له مړوند مې کلک ونیوه، په ورو اواز مې وویل:-

نه نه صبر! لا وخت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شوم، پاس دوهم منزل ته مې ګوته ونیوه، ومې ویل:-
هغه ګروپ ته ګورې، هغه ته باید منتظر شـــو، کله چې مړ شـــو بیا به دربواړه پرې ورځو.
- او که همداسې روښانه و بیا؟
- همممم! بیا به نو توکل په الله وایو او مخکې به ځو.
زوبېر په ګونډو را وخوېیده، په سوال زاریو یې دا خبره وکړه:-
ای کم عقلانو ! لا اوس هم وخت شـــته، مکوئ داســـې، دلته وګوره څومره خطره ده.
ما او اصـــغر ورته وکتل، ټول په خوالو کې لت پت و، د هغه وېریدلي چهره بلکل د کتو وه.
دواړو مو له خندا په خولو لاسونه ونیول، اصغر ورو وویل:-
ډېر شرم درته پکار دی احمقه ! زمونږ سره دې دومره وخت تېر کړ خو بیا هم ته زړور نشوې، همغه ډارن زوبېروو مې یې.
زوبېر د لاسونو ګوتې سره ومروړلې، څنګه یې چې څه ویل په شونډو مې ګوته کېښوده:-
ششششششش!
ډېره تېزه هوا پیل شوه، دوړې او خاورې یې له ځان سره راټولې کړې، د سړک ګردونه یې ټول په مونږ امبار کړل، په کورتیو کې مو ځانونو کلک ونغاړل.
د باران ټکا مې تر غوږو شـــوه، مخ مې له کورتۍ رابهر کړ، آســـمان ته مې وکتل، د باران سوړ څاڅکي مې د تندي خړه سپیره خاوره ښکل کړه.
ټکان مې وخوړ، سمدستي پسې شړک باران شروع شو، اصغر زوبېر ته مې د تلو وویل، هغوی هوټل لور ته په منډو شـــول، زر ورغلم له لاســـونو مې کلک ونیول، د ودانۍ په لور مې کش کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ودانۍ لومړی دروازې ګوټ کې درې واړه غلي کېناســـتو، په لړه شـــيبه کې باران لانده خیشته کړو، سرکونو کې اوبه وبریښیدې او چیکړې جوړې شوې.
درېواړه له سره تر پایه په اوبو لت پت و، له ویښتو مې اوبه څڅیدلې.
اصغر او زوبیر ته مې خوله نیږدې کړه، په تېز غږ مې وویل:-
دا د ودانۍ لومړی دروازه ده او ورپسې بیا دوهمه دروازه، زوبېر به همدلته پاتې شي او اصغره ته به راسره دننه لاړ شې، سمه ده؟
زوبېر په تېز غږ وویل:-
سمه ده! سمه ده!
زوبېر ته مې وړوکی څراغ ورکړ، سپارښتنه مې ورته وکړه که هر څوک دې هم تر نظره تېر شـــول، لومړی مونږ ته خبر راکوه، دا څراغ راته روښـــانه کوه او که ونشو بیا یې پخپله کار ور خلاصوه.
اصغر ته مې اشاره وکړه، په بیړه راتاو شو، مخکې لاره سمه نه ښکاریده.
اصغر څراغ ولګاوه، د ودانۍ لومړی دروازې ته ځیر شوم، یو اوږد ځنځیر باندې تړل شوي وه او په هغه پسې قلف اچول شوی و.
زوبېر او اصـــغر شـــاته او مخکې کتل، ما د ځنځیر یوې کړۍ ته د بیاتۍ غاښ واچوه، زور مې پرې ورکړ، بیاتي له ډېر زور وروســـته خالي لاړه، ځنځیر ته ځیر شوم، مات شوی و.
په بیړه مې ځنځیر لیرې کړ.
دروازې ته مې زور ورکړ، ورو ورو څنګ ته روانه شوه، دومره خلاصه شوه چې یو نفر پرې په آسانۍ دننه کیدای شو.
اصـــغر ته مې وکتل، د باران په څاڅکو کې نه ښـــکاریده، مخ یې راواړوه، ما ورته د مخکې تلو اشاره وکړه.
ودانۍ ته دننه شـــو، اصـــغر مې د لومړي سر دوکان خوا کې منتظر کړ او همغه سپارښتنه مې ورته وکړه کومه مې چې زوبېر ته کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه همدا سې مخکې روان شوم، د دوکانونو په کتار کې غلی غلی په ملا کړوپ روان وم.

یوې او بلې خوا مې په ویرې سره کتل، سترګې مې په ځیرکتیا سره اړولې، کله کله به د تالندې شرک شو، ژر به مې شاته مخ واړوه.

باران همدا سې په شدت سره وریده، د ودانۍ آخر سر کې اووم نمبر دوکان ته ورسیدم.

کوچنۍ ځراغ مې ولګاوه، دروازې ته مې وکتل، دوه غټ قلفونه پســې ځړیدلي ول.

په بیړه مې بیاتي رواخیســته، د قلف نرۍ کړۍ ته مې واچوله، د ډېر زور کولو وروســته یې نرۍ اواز وکړ، یوه شــیبه غلی شــوم، بیاتي مې پخپل ځای غلي کړه، په رڼو راووتو ســترګو مې یو بل خوا ته وکتل، یوازې زوبېر او اصــغر ښکاریدل چې په باران کې ولاړ ول.

دوهم قلف مې هم مات کړ، سره ساه مې واخیسته.

دروازه مې غلي پاس خوا ته کش کړه، د خرخر اواز سره پورته خوا ته جګه شوه.

دومره اندازن مې خلاصه کړه چې زه پرې په اسانۍ دننه کیدای شوم.

ورو ورو دوکان ته دننه شوم، ځراغ مې بیا ولګاوه، څه ګورم ټول دوکان له سرو او سپینو زرو ډک دی

له ډېرې حیرانتیا مې په خوله لاسونه کېښودل.

وار مې خطا نکړ ژر مې له جیبه کڅوړه روایسته، لکه لیوه چې په میږو ګډ شي همداسې ما په زیوراتو ور ټوپ کړل.

نه مې ســپینو ته کتل، نه سرو ته او نه ژیړو ته، هر څه چې په لاس راتلل کڅوړې ته مې اچول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوو دقيقو کې ټول دوکان خالي وگرځيده، هر څه چې موجود و راټول مې کړل.
غوښتل مې نور له دوکانه ووځم خو دلته مې يو لوی صندوق ته پام شو.
ورته ځير شوم، په منځ کې يې کوچنۍ ځرخ درلود، زور مې پرې وکړ خو داسې ښکاريده د هغه ماتول گران دي او بل مونږ يوازې د زيوراتو پلان نيولی و، نه د صندوق ماتولو.
په بيړه راتاو او په ملا کړوپ شوم.
د دروازې خواته وخوېدم، زنگون مې د ديوال له گوټ سره ولگيد، ځان مې قابو نشـــو کړای، لاســـونه مې واچول، د دروازې کړنج اواز په ټوله ودانۍ کې خپور شو.
د لاس گوتو مې درد وکړ، ټکان مې وخوړ، غونې مې ځيږ شو، غلی پاتې شوم، ساه مې بنده کړه، يوازې د باران د ځاځکو اواز اوريدل کيده.
له دوکانه مې يوازې مخ رابهر کړې، يوې او بلې خوا مې وکتل.
څوک مې تر نظره تېر نشول، غلی ترې راووتم، کڅوړه مې په ملا پسې وتړله، اصغر ته مې وکتل.
هغه د بېرته ورتلو اشارې کولې.
خپله بريا مې په خوښۍ ولمانځله، څنگه چې د تلو په تکل کې کېدم له شا مې يو څه حس کړل، ما دومره اهميت ورنه کړ.
مخکې روان شوم، ورپسې د يو چا د پښو ښکالو واوريدل شو، په زړه کې مې څړيکه تېره شوه، قدم مې ورو کړ، پخپل ځای ولاړ پاتې شوم.
په څنگ مې ور وکتل، د آســـمان د تالندې په رڼا کې مې يو شـــخص په نظر راغی، ورپسې د اسمان غړمبهار هم وشو.
ډېر وور پدم، وجود مې په لړزان پيل وکړ، لکه څوک چې دې يو دم په پړې کلک وتړي داسې وچ پخپل ځای ودريدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدم مې نشو اخيستی، غوښتل مې منډه کړم خو په وجود کې مې دومره توان نه و مخکې لاړ شم.

زړه مې له چيغو ډک و، خو له خولې مې سـون نه خوت، داسـې لکه ګونګی شوی چې يم او يا راته چا په لاس خوله بنده کړې وي.

ډېر مې پښو ته زور ورکړ، ډېر مې ځانته همت ورکړ خو بيخي بې سيکه شوی وم، فکر ټول اوس پدې مشغول و چې څنګه له دې بلا ځان خلاص کړم.

په غوږونو درونډ شـوی وم، هغه د باران ټس ټس اواز مې هم غوږونو ته نه رسيده.

په همدې فکر کې وم چې اوس به سړی راباندې غږ کوي او که به مې سيده د ګوليو لاندې نيسي.

يو له غوسې ډک اواز مې واوريده:-

مخکې قدم وانخلې؟ خپله وسله دې کېږده ګني وبه وژل شې.

د وسلې له نوم سره ماته هم يو څه راياد شول.

ورو ورو مې لړزيدوونکي لاسـونه د کورتۍ جيب خواته کړه شـول، ډېر په بيړه مې له تورې کڅوړې تمانچه رواخيسـته، د سـترګو په رپ کې مې ګولۍ پرې تېره کړه، په پړک کې راتاو شـوم، تمانچه مې سـړي ته ونيوه، ځان مې شـاته وشاړه او مشې ته مې زور ورکړ.

ډز شو، زه شاته ولوېدم او سړي د اخخ اواز وکړ.

لړه شـيبه ولاړ و، غلی غلی ځمکې ته راړنګ شـو، په يوه شـيبه کې هغه څوک چې ماته يې د وژلو ګواښ راکړی و د پښـو سره مې په وينو کې لت پت پروت و.

په ډېرې وارخطايۍ د سـړي خواته ور وخوېيدم، له نېژدې مې ورته وکتل، سترګې خلاصې او له تندي يې وينې روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفس مې ورته وکوت، رګونه یې بې ســیکه ښــکاریدل، په وېرې سره شــاته وخوځېدم.

اصغر مې خواته راغی، یو څه یې ویل خو نه پرې پوهیدم، خبرې یې کولې خو غږ مې نه اوریده.

لاسونه به یې هغه سړي ته نیول، بیا به یې سر په دواړو لاسونو کې ونیوه، زه بې یې وځنډلم، یو څه به یې وویل، غوســه ښــکاریده، ماته یې په زوره یو څه ویل، ما یوازې ورته د ګونګي په شان کتل، هوش او خواص ټول بلې خوا و.

د اصــغر په یوه خبره هم نه پوهیدم، ما به کله اصــغر او کله به مې هغه پروت سړي ته وکتل.

یو ناڅاپي مې په مخ یو کلک ګوزار وخوړ، له فکرونو رابهر شوم، ژر ژر مې ساه اخیسته، ټول وجود مې لړزې نیولی و.

په ویرې سره له پروت سـړي په شـا وخوځېدم، فکر مې کاوه اوس به دا سـړی راپاڅي او ما به وخوري.

اصغر بیا هم کش کړم چې ځو، ګني د نورو څوکیدرانو لخوا به ووژل شو.

ما چې څنګه دا خبره واوریده، په بیړه راپاڅیدم، په کڅوړې مې لاس کېښـود، په ملا پورې تړلې وه.

زوبېر هم د ودانۍ دوکانونو ته رارســیدلی و، مونږ یې چې په منډه ولیدو، هغه هم راسره په تېښتو شو.

باران په ډېر شدت سره وریده و، اصغر چیغه کړه:-

مدثره ! ووایه کومې خوا ځو؟

په زوره مې وویل:-

همغلته له کومه ځایه چې راغلي و.

د ښار په سړکونو باران ډېر تېز وریده، دومره پته هم نه لګیده دا کوم سړک او چېرې تللی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس زه مخکې او زوبير اصغر راپسې شاته په تېښتو روان و.

دومره وېريدلی وم چې هيڅ مې شاته نه کتل، فکر مې کاوه کومه بلا راپسې ده، اوس به راشي او په اوږدو نوکانو به مې ځرمنه رانه وباسي.

په توره تياره کې درې د کلي زلميان نن د خپل ژوند څخه په منډو دي.

دوی تقدير په کلي کې نه بلکې د ښار له خلکو سره ليکل شوی و، خو تقدير يې دومره زيات له پېښو ډک دی چې ممکن د زړه رحم يې نور په ايشيدلو اوبو ومينځل شي.

خو ګورو نور څه کيږي، ژوند ورته نورې کومې کومې ډالۍ په نصيب کې ورکوي.

زما پښه له څه شي سره ټکر شوه، زنګونونه مې په پوخ سړک ولګيدل.

درد يې وکړ، خو دا درد هيڅ و.

يو دم راپاڅېدم، اصغر مې د حال پوښتنه وکړه، هيڅ مې ونه ويل، مخ مې واړوه او په منډه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په کټ ځړېدلی سر له لاندو جامو سره ناست وم، پخپل کار ډېر پېښمان وم، د هغه سړي څېره راته بار بار سترګو ته کېده.

هغه ډزز کول، بيا په ګولۍ لګېدل، کله چې ولويد، زما پښو خوا کې د هغه ليدل.

په زړه مې يو دروند بوج پروت و، ډېر له يو درد سره مخ وم.

آيوب د زوبېر سره لګيا وو، ډېر خوښ ښکارېده، کله به ماته راغی، شاباسی به يې راکړ او کله هغوی دواړو ته:-

آفرين ! زما زمرو ځوانانو! آفرين! چې څومره مو وستايم بيا هم کم دی دومره يو لوی کار مو کړئ، وايم اصلي نران تاسو يئ.

آيوب ډېرې خبرې وکړې، ډېر يې وستايلم خو ما هيڅ غبرګون ونه خود.

هغه رانيژدې شو، په لانده اوږه يې لاس راکېښود، زما ځړېدلي سر ته يې وکتل، ورو يې وويل:-

ځوانه ! خپه راته ښکارې، څه خبره شوي؟

ما هيڅ نه ويل، اصغر، زوبير هم په چوپه خوله يوازې ماته کتل، آيوب بيا وپوښتل:-

تاسو به پدې کار کولو خپه شوي نه وی؟ او يا درته کوم مشکل خو جوړ شوي نه وي؟

اصغر د څه ويلو ته خوله جوړوله، هغه مې د سترګو په اشاره پوی کړ، هيڅ يې ونه ويل.

نه مې غوښتل څوک خبر شي، خبره بايد همداسې پټه پاتې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آیوب لاس مې له اوږې لیرې کړ، پاڅېدم، کورتۍ مې وباسله، په ډډ غږ مې وویل:-

نه ولې به خپه شـــو؟ بلکې مونږ خو فخر کوو، البته مونږ په ځان باور نه کیږي داسې کار مو هم کړئ.

د هغه زیږ غاښونه وبرېښېدل، خپ خپ یې وخندل، ما بیا ور غبرګه کړه:-

اوس راته زمونږ خپله حیثه راکړه، بیا که کوم داســې کار و، زمونږ نه ښــه درته بل څوک نشي پیدا کیدای، هر وخت ستا په خدمت کې یو.

اصــغر او زوبېر راته په حیرانۍ وکتل، ما کورتۍ او مخ پوټۍ د کوټې کونج ته وغورځول.

آیوب په خوښی د زیوراتو کڅوړه رواخیسته، په لاس کې یې وخوځوله، ژربا یې خوند ورکړ، په شونډو یې خوښي وغوړیده.

کڅوړه یې ټوله خالي کړه، لومړی یې په کومه تیږه وخرېیل ګوندې ســاده نه وي، وروســته چې مطمئن شــو خوله یې له خندا سره نه ورتله، په ګونډو ورته ناست و، او لګیا و زمونږ حیثه یې ترې بیلوله.

ښه شیبه تېره شوه، مونږ درې واړو ته یې خپله برخه راکړه او د شپه پخېر ویلو سره له کوټې ووت.

زوبېر په چابکو قدمو زما خواته راغی په زوره یې وویل:-

ســتا پدې سر کې بوس درکې دي که څنګه؟ همدا اوس دې یو نفر وواژه، بیا هم موږ نشوې غواړې، همداسې نور...

خبره کې ور ولویدم:-

هې ! د څه شي وواژه؟ ما څوک ووژل هن؟

زوبیر شونډې چیچلې، ډېر غو سه و، غو ښتل یې څه ووایي خو ما د خبرې وار ور نکړ، اصغر ته مې ګوته ونیوه:-

ستا په یاد شي ما څوک ووژل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه راته حيران ولاړ وو، په زړو راووتو ســـترګو يې په ځير ځير سره ليدلم، اصغر ورته د بېرته ورتلو اشاره وکړه.

زه د خوب ځای په جوړولو لګيا وم، ومې ويل:-

دا خبره بايد زمونږ ترمنځ تکرار نشيــ، ما هيڅوک ندي وژلي او نه مو هم غلا کړي، بس همدومره ياد وســاتئ، دا مو د محنت (خواری) پيســې دي، چې پخپلو متو مو ګټلي.

ورپســې ورغلم د آيوب لخوا راوړل شــوي چايو څخه مې پيالې ډکې کړې، په قاب کې بيسکت مې دواړو ته ونيول، هيڅ يې نه ويل.

په کټ کېناســتم، يوه لاس کې پياله او بل کې بيســکت، له ويښــتو مې د اوبو څاڅکې لويدل.

په غولي مې ســـترګې خښـــې کړې وې، هر څه راته بې مانا ښـــکاريدل، دا انســـانان، دا مال او دولت، دا ژوند، هر څه راته لکه د خېټې ډکولو وروســـته تشول نور هيڅ.

که هر څومره ډوډۍ وخورو، ښــکلي ښــکلي خوراکونه وکړو، دا چې له ســتوني تېر شي، بيا همغه شی ترې جوړېږي کوم چې له ترخې ډوډۍ جوړېږي.

بس هر سړی خپل نيت خوړلی ګني هر چا به د خپل وخت ضايع کولو په اندازه کار هم کولو.

پياله مې خالي کړې نه وه چې ســـترګې راباندې درنې شــوې، ســاعت ته مې وکتل، له درو لس دقيقې تېرې شوې وې.

زوبېر دوی ته مې وکتل، داســې ښــکاريدل هغوی ته هم خوب ورغلي، کمپله مې په ځان راکش کړه او د راحتونو نړۍ ته دننه شوم.

سهار مې چې سترګې خلاصې شوې، اوږد په کټ پروت وم، ځان راپسې ډېر دروند و، په سر مې هم ډېر بوج و.

کوټې ته مې وکتل، ګروپ پکې همداسې روښانه پاتې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې رڼې کړې، کوټه راته بدله ښکاره شوه، کټ او غولى يې هم همغه شان نه وو، زوبېر دوى د دروازې خوا کې ويده کيدل او زه د کوټې آخر سر کې خو دلته زه د دروازې خوا کې و يده او هغوى زما په کټ پســـې خپل کټونه اچولي وو.

حيران وم دا څه کيسه روانه ده؟

په ما څه چل شوى او که دا ځاى بدل دى؟

د وجود غړي مې په ځان پسې راکش کړل، په زور له کټ څخه راپاڅېدم.

په سر کې مې ځړيکه تېره شـــوه، اه مې له خولې ووت، په تندي مې ګوتې کېښودې او په دېواله مې تکيه وکړه.

سر مې ټوپونه وهل، په زوبېر دوى مې غږونه وکړل، دواړه سم سيخ(سيده) پراته ول، هيڅ يې نه ويل.

ورو ورو مخکې روان شـوم، د دروازې خلاصـولو کوشـش مې وکړ خو داسـې ښکاريده له هغې خوا راپسې چا بنده کړې ده.

ډېر زور مې ورسره ووهه خو دروازې همغسـې ځان کلک نيولى و، د خلاصـيدو يې نوم هم نه اخيسته.

وجود مې ډېر راپسې دروند و، حتى د ولاړيدو توان مې هم نور له لاسه ورکړى و.

په دروازه مې سر کېښـــود، ســـوک مې ژېړې تختې ته ونيو، په زوره زوره مې دروازه ودربوله، چيغه مې کړه:-

کوم څوک شته؟

د هيچا اواز رانغى، بيا مې د سوکانو وارونه پرې وکړل:-

څوک زما غږ څوک اوري؟ دروازه خلاصه کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو چا د پښو ښکالو واوریدل شوه، ورپسې د دروازې ټک شو، ممکن په خلاصوله یې لګیا ول، ورو ورو ترې په شا روان شوم، په یو درب سره دروازه خلاصه شوه.

سمدستي ترې یوه جینۍ او دوه سړي په وسلو سمبال راننوتل، لومړی یوه دنګه نرۍ سره سپینه جینۍ چې کلک پطلون یې اغوستی و، ژیړ طلایي ویښته یې شاته اړولې و، تمانچه یې په کمربند کې تړلي وه، زما مخکې ودریده، لاسونه یې سره ور وستل، په کبر یې ماته وکتل.

ما ټکان وخوړ، حیران شوم، ځان سره مې وویل:-

دا په کوم ځای کې یم؟ دا کوم رقم خلک دي؟ دا نجلۍ لکه د پولیسو په جامو کې؟ ایا مونږ خو یې د تېرې شپې په قتل باندې نیولي نه یوو؟

ددې فکر سره مې سترګې رډې راووتې، همداسې په شا غلی غلی روان وم، د کټ له بازو سره ولګیدم، مخ مې شاته واړوه، سیده په کټ ولویدم.

نجلۍ راته همداسې کتل، ما له وېرې په ډک غږ وپوښتل:-

تاسو څوک یئ او له مونږ څه غواړئ ؟

نجلۍ لاسونه سره خلاص کړل، په ټول شوي ویښتو یې لاس تېر کړ.

سړي ته یې په مسخري ډول وویل:-

دغه ته کلی ورکه کنه؟ تر اوسه خبر هم ندی!

ټولو له خندا خولې خلاصې کړې، دې خبرې یې ماته هیڅ خوند رانکړ، په ورو غږ مې وویل:-

زه ریښتیا هم نه پوهېږم تاسو څوک یئ، څه رانه غواړئ او د څه لپاره مونږ دلته یو؟

نجلۍ ترخه موسکا وکړه او وې یې ویل:-

ضرورت نشته دومره ډېرو پوښتنو ته، په هر څه به پوی شئ.

یوه سړي ته یې اشاره وکړه، هغه دوه قدمه رامخکې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په جګو قدمونو له کوټې ووته، د تور غنم رنګ ســـړي، پلنې شـــونډې وخوځېدې:-

تاسو ټول دلته خپلو کورنیو لخوا رالیږل شوي یئ، تاسو به له نن ورځې وروسته زمونږ سره پدې ډله کې خپل ژوند مخکې بیایئ او هغه څه چې مشرـ تاسـو ته امر کوي، په ډېر احترامانه به یې پوره کوئ.

په تریو تندي مې ور زیاته کړه:-

دا خبرې دې راته وروســـته وکړه، اوس راته دومره ووایه مونږ دلته څنګه او چا راوستو؟

سړي یوه شیبه ماته وکتل، بیا یې وویل:-

ســتاســو خپل کاکا تر دې ځایه را ورســولئ او له موټر څخه یې همداســې په خوب ویده رابښکته کړئ، مونږ ترې د داسې کار پوښتنه هم وکړه، هغه ویل ما سره راروان وو، په لاره کې یې نشه وکړه او بې هوښه شول.

ځان سره مې دا خبره په حیرانۍ تکرار کړه:-

زمونږ کاکا؟

- هو! وړه ړیره، غټه ککرۍ کوچنۍ پوزه او له تنې هم ډېر چاغ بریښیده، هغه تر دې ځایه راروسولی.

هغه غټ او چاغ آیوب و، په زړه مې له ډېرې غوســـې لړزه ننوته، ګوتې مې په رپیده شوې.

سړي مخکې لاس ونیوه:-

ته او هغه دوه ملګري دې نن دوهمه ورځ ده چې همداسې ویده دي.

د تندي ګونځې مې لا پسې ژورې شوې:-

دوه ورځې کیږي چې مونږ ویده وو!

- هو دوه ورځې ! او هغه ملګرو باندې دې پام کوه، له کله نه چې دلته راغلي، سونې یې هم ندی کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وارخطايۍ مې د زوبېر او ا صغر کټ ته منډه کړه، لومړی مې زوبېر وکوت او بيا اصغر، په سينه مې ورته غوږ کېښود، د زړه زربانو يې چپ اړخ خورولو.

شکر مې وايسته.

ما غوښتل ډېر څه ترې وپوښتم، سړي راته د سترګو لاندې په کبر سره کتل.

زما حرکات يې څارل، پلنې شونډې يې سره ومروړلې، په جدي اواز يې وويل:-

بس نور نغواړم پوښتنې وکړې، په ديرشو دقيقو کې مو ځانونه چمتو کړئ، مشر درته سپارښتنه کوي، يو څو نور نفر مو هم انتظار کوي.

سر يې کوږ کړ، له کوټې پسې ووتل.

هک حيران مې ورته کتل، ددوی خبرې راته هيڅ د منلو وړ نه وې.

فکر مې کاوه خوب وينم، سترګې مې څو ځله ورپولې، حقيقت و.

سر مې همداســې له درده ترپکې وهلې، ما په تندي ګوتې وهلې، غونې مې ځيږ شو، يوه پنډه زما مخې ته په ځمکه وغورځېده.

ســترګې مې ور پورته کړې، نری وچ ســړی، ســور رنګ او ځړيدلې پزه، شــنې سترګې، اوږده سر ويښته يې له غوږه واړول، په جدي غږ يې وويل:-

پدې پنډه کې ستاسو ټول څيزونه موجود دي، ځانونه مو تيار کړئ.

ورسره سيده له کوټې ووت، هيڅ مې ونه ويل، په سر مې همداسې بوج و.

ورغلم، زوبېر او اصــغر مې په شـــنه زور له خوبه پاڅول، بيا چې کله راويښ شول، تر ډېره مې د هغوی په پوهولو خپل ماغزه نور هم وخوړول.

له ځانونو يې بيخي ليوني جوړ کړي ول، اصــغر لږ په کرار و خو زوبېر ډېر وارخطا و، دواړو مو ورته حوصــله ورکوله ترڅو لږ ارام شي، ما يې په اوږه لاس کېښود، ومې ويل:-

زمونږ سره دهوکه شــوي، دا ځای، دا خلک او دا ډله، دا ټول د هغه آيوب کار کيدای دی، هغه زمونږ له وفادارۍ ســو اســتفاده کړي، مونږ يې غولولي يو، پخدای که به رانه دا د سپي زو خلاص وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښـکته شـونډه مې د پاسـنيو غاښـونو لاندې کلکه کړه، ديوال ته مې وکتل، لاسونه مې سره ومروړل ومې ويل:-

او تر هغې تاسـو ارام اوسـئ، ددې ځای حالت پته به هم ولګي، بيا به مخکې پسې ځو.

دواړو راسره خوښــه کړه، ځانونه مو چمتو کړل او د يوه خدمتګار لخوا په يو څو دهليزونو دننه بلې کوټې ته ننوتو.

په کوټه کې درې نفر نور هم ښـکاريدل، ټولو زمونږ په رقم لیباس اغوسـتی و، شين آسماني رنګ او بې لمنو جامې.

خدمتګار راته هملته منتظر پاتې کيدو سپارښتنه وکړه.

درېواړه ورغلو له هغو نورو کسانو سره څنګ کې کېناستو.

دوه سړي ناست وو او يوه نجلۍ.

د دواړو ببر سرونه، خړ سپيره مخونه، چتې پزې درلودې.

ممکن ورونه به وو، ډېر سره ورته وو.

يوه نجلۍ وه، سپين او پلن مخ يې وه، منځنۍ ونه يې درلوده، تور چوټې شوې ويښتان يې په اوږه اړولې و او په سپينو ګوتو کې يې چرموړله.

ټول د اورسـۍ رڼا ته ناسـت و، چوپه چوپتيا وه، يوازې به د خدمتګارانو د پ ښو ښکالو راتلله.

اصغر په څنګل ټکان راکړ، ورو يې وويل:-

مدثره! زوبېر ته ګوره.

غلي مې ورته وخندل، زوبېر له وارخطايۍ رډې ســترګې نيولې وې، ټول لکه پاڼه داسـې رپيده، په اوږه مې لاس پرې کېښـود، ټوپ يې وکړ، په ويرې سره يې مخ راتاو کړ، ومې پوښتل:-

زوبېره !

په حيرانۍ يې سترګې راواړولې، لړزېدونکي شونډې يې وخوځيدې:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دي!

- ته خو ښه یې کنه!

- خود ښه یم، په ما به نو څه وشي.

هیڅ مې ونه ویل، پخپل حال مې پرېښود.

ښــه شــیبه تېره شــوه، څه ګورم همغه نجلۍ چې څو شــیبې مخکې کوټې ته راغلې وه، د یوه بل سـړي سره په خبرو، لاس په قلم، سـترګې په کاغذ، زمونږ له مخې په جګو جګو قدمونو تېره شوه.

ټولو هغوی ته کتل، سړی او نجلۍ راته مخامخ ودریدل.

په مونږ یې یو ځغلنده نظر واچوه، سړي په لوړ غږ وویل:-

تاســو ټول زمونږ ګروپ (ډله) ته نوي راغلي یئ، او زمونږ په ګروپ کې دا قانون دی چې څوک راځي هغه بیا تللئ نشي او چې لاړو بیا هغه راتللی نشي، شتون به مو په ژوند وي او تګ به مو په مرګ.

دې خبرې یې هک حیران کړم، سـترګې مې رډې راووتې، سـړي پسـې زیاته کړه:-

دا خبره ځکه کوم، دلته مونږ په تاسـو ډېره خواري کوو، پوره یوه نیمه میاشـت ټرېنېنګ(زده کړه) در کوو، مصروفونه درباندې کوو، ترڅو تاسو ښه چمتو شئ او هر کار لپاره تېتر وډبوئ، نه دا چې زمونږ سره چل بازي وکړئ، زمونږ سره له چل بازی مخکې باید سـل ځله فکر وکړي، ځکه مونږ یې هر ځای څارو، ډېر قوي جاسـوسـان لرو، که یې ذره شـک هم درباندې راغی، د هغوی لخوا به ووژل شي.

ټول ورته غلي ناســت وو، په هره بله خبره پســې دوهمه خبره یې ترخه او خطرناکه وه.

دنګې نجلۍ لاسـونه سر ور وسـتلي وو، د سـترګو په کونجونو کې یې مونږ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي خبرو ته دوام ورکړ:-

نو له اوسه مو خبروم، باید دا هیڅکله هم هېر نکړئ، تاسو باید زمونږ هر امر ومنئ، او هر هغه کار پسې چې تا سو لیږو د هغې لس فیصده حق به تا سو ته در کول کیږي او نورې به د گروپ صندوق ته ځي، نن ورځ له خپل شاوخوا ماحول ځانونه خبر کړئ، د ټرېنینگ ورځ مو له سبا پیل کیږي.

ټول لکه گونگیان له خپله ځایه راپاڅیدو، نه چا د پوښتنې کولو جرئت وکړ او نه په چا کې د خبرو کولو توان و.

په چوپه خوله مو ورسره هر څه ومنل، له کوټې راوتو.

نجلۍ همداسې د ویښتو چوټې په لاسونو کې چرموړله، په څېره یې هیڅ خفگان نه لیدل کیده.

د دهلیز په دیوال ځای ځای سوریو ته یې کتل، ا صغر او زوبېر پخپلو کې سره بنگیدل.

ما د نجلۍ خوارې خولې او غلي څيرې ته کتل، بلها ډېر فکرونه مې تر ماغزو راغلل، دلته راتلل یې ډېر په عجیب فکر کې کړی وم:-

دا نجلۍ به هم زمونږ په رقم په دهوکه راوستل شوې وي که نه پخپله خوښه!

هسې په نظر راته ښه لگیده، له دهلیزه دباندې شوو.

تېزې رڼا مې سترگې وبرېښولې، یخې هوا مې زړه ته سکون راوبښه، اوږده ساه مې واخیسته.

مخکې تر لیرې پورې گڼې ونې لیدل کېدې، مخامخ خړه لاره وه، د لارې په غاړه څو له لرگیو جوړې کوټې ښکارېدې، ځای ځای خلک ښکاریدل چې په میزونو ټومبک ټومبک (تاو راتاو) ناست دي او ځینې نور د ونو لاندې په مورچو کې له ټوپکو سره ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ څو قدمه مخکې او مونږ پسې شاته و، ما په ونه کې ناستې وړې مرغۍ ته کتل، زر زر به يې له يوه منډکي نه بل منډکي ته ټوپونه کول، لکۍ به يې ښکته پورته کوله.

د کيڼې ســترګې له کونجه مې نجلۍ ته وکتل، وروځې يې سر ور وســتې، يو نظر يې په مونږ واچوه.

لږه شــيبه يې راته وکتل، فکر په مخه کړه، نجلۍ موســکه شــوه، ما هم ځان کابو نشــو کړی، مخکې ورغلم، لاس يې را اوږد کړ، ســتړي مشي- مې ورسره وکړه.

لومړی ځل و له يوې ناپيژاندې نجلۍ سره داسې ستړي مشي کوم.

نجلۍ غاړه رنه کړه، ټومبک خلکو ته يې وکتل، په نرم اواز يې نرۍ شــونډې وخوځيدې:-

ډېر عجيب ځای ندئ؟

ما هم مخکې ناستو کسانو ته وکتل:-

هو! ماته خو ډېر حيرانوونکی وايسيده.

- زما ډېر خوښ شو، همداسې حيرانوونکي ځايونه مې خوښيږي.

غوښــتل مې يو نظر يې ښــه وګورم خو زړه مې نشــو کولای همغه شــان مې وويل:-

زما خپله هم.

نجلۍ مخ راواړوه، ســپين غاښــونه يې وبريښــيدل، د اننګيو لاندې ځای يې کوچنۍ خاليګه جوړه کړه، نرۍ شونډې يې وغوړيدې:-

زما درته فکر و، هلته د شکيل او شيشکې په خبرو ډېر وډار شوئ، او خاص يې ستاسو هغه بل ملګری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ مې ســور واوخت، خندا یې راته یوه نوي نړۍ جوړه کړه، زړه مې په لړزا پیل وکړ، یوه شیبه مې د نجلۍ سپینې غونډې منډې خولې او د هغې تورو غټو سترګو ته وکتل، او ومې ویل:-

شیشکه او شکیل څوک دي؟

- همغه چې دا یوه شــیبه مخکې یې راته غټې غټې خبرې کولې، هغې نجلۍ نوم شــکیبه دی خو د هغې خوی خصــلت ټول د بلا په څېر دی، ځکه ورته شیشکه وایي.

موسک شوم، سترګې مې د هغې په سپینه غاړه ولګیدې، زېړ طلایي مزي کې یو د خرما زړي په رقم کوچنۍ غمی ځلیده، مخ مې ور پورته کړ:-

دا به دې د مور نښاني وي!

نجلۍ په حیرانۍ راته وکتل، غاړې ته یې لاس یوړ، غمی یې په ګوتو کې ونیو، ورو یې وویل:-

تاته څنګه معلومه شوه؟

- بس دا خو د انسان کمال دی چې بل انسان لږ لږ درک کوئ شي.

نجلۍ تندي ګونځې پیدا کړې، ښکته پورته یې راته وکتل، وویل:-

بالکل بالکل! بد نه وایې.

نرۍ موسکا مې وکړه:-

نوم دې څه دی؟

- خوږه !

نوم یې راباندې خوږ ولګید، لکه په یوه غره کې چې چیغه وکړې او د هغې خوا درته خپل غږ بېرته انعکاس وکړي، همداســې یې نوم زما په زړه کې انګازې وکړې.

خوږې غلي وپوښتل:-

او ستا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مدثر!

نجلۍ د غاړې غمی همدا سې په ګوتو کې اړوه را اړوه، په موسکۍ شونډو يې خړې سپېرې لارې ته کتل.

ما غوښتل له خوړې سره نور هم ماتل شم خو دغه وخت کې مې د غوږ خواکې شنا تېره شوه، مخکې خړې دوړې پورته شوې.

په بېړه مې مخ شاته واړوه، ا صغر د بلې تيږې ګوزار ته نيت کړی و، ځنګه يې چې وليدم، لاس يې شاته ونيو او ځانته يې وغوښتم.

خواته يې ورغلم، ورو يې وويل:-

بيلمازه ! مونږ دې په انتظار مړه کړو او ته راته د انجونو سره عشقونه کوې.

ژر مې په خوله لاس ور کېښود، شاته مې وکتل، دا سې ښکاريده چې خوړې هم خبره واوريده، ورو مې ورته وويل:-

چپ شه! په کراره !

زوبېر ته مې وکتل، ځړيدلی سر ولاړ و، ور مخکې شـوم، ټټر پسـې مې د هغه سر ولګاوه، په مينه مې وويل:-

دا ټوله غلطي زما ده، که ما له هغه رزيل سره د غلا کولو خبره منلي نه وه، نو نن به داسې نه پيښيدل.

زوبير هيڅ نه ويل، پسې زياته مې کړه:-

خو ته بېغمه اوســه، زه درسره يم په تاســو دواړو به يو ذره تکليف هم رانولم، تاسو زما مسؤليت يئ، زما ملګري نه زما ورونه يئ.

زوبېر رانه دواړه لاسونه چاپېره کړل، په ملا مې وټپاوه.

زما خبرې په همدې ځای قطع شوې، يو خدمتګار په دروازه کې ودريد، په لوړ غږ وويل:-

مدثره! زر راشه شيشکه دې غواړي.

فرهاد په چيغه د خدمتګار په خوله کې خبره ور وچه کړه:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنا کېږه ! نشي کولای درشي.

زه له خپله ځای پاڅېدم، ځان مې وغزاوه، د وجود په غړو کې مې ټکا تېره شوه، ومې ویل:-

بس همدومره بس دی ! نور به بیا کوم بل وخت گورو.

ورپسې له کوټې ووتم، باران تم شوی و، لیکن باد همداسې تېز لگېده، له دوو دروازو تېر شوم، مخکې په وره دروازه ورننوتم.

شکیل او شیشکه په یوه مېز ناست، دواړو ته د شنه چایو پیالې ډکې وې.

په درېیمه څوکۍ کېناستم، دواړو ماته کتل، شکیل شونډې وخوځېدې:-

چېرې وې؟ ټوله ورځ نه ښکارېدې؟

له کوچني پتنوس مې یوه پیاله را پورته کړه، چاینک مې رواخیســت، پیالې ته مې ونیو، ورو مې وویل:- ملگرو سره مې څه د تېر وخت کیسې کولې.

پیاله ډکه شوه، له قاب مې نیم شوی بیسکټ خولې ته کړ، شیشکې د سترگو لاندې راته کتل، شونډې یې وخوځېدې:-

له مالک ناصر مو څومره پیسې راخیستې وې؟

له پیالې مې شر پورته کړ، په ډکه خوله مې وویل:-

دېرش زره ډالر و کنه.

شکیل په زوره وویل:-

لیکن دلته خو یوازې ۲۰ زره ډالر دي.

په حیرانۍ مې ور وکتل، یوه شــیبه غلی وم، د پیســو راکولو وخت مې یاد کړ، دانه دانه مې شــمېرلي وې، بالکل پوره وې، خو دا... ومې ویل:- دا څنگه امکان لري؟ ما پخپله وشمېرلې، ټولې دېرش زره ډالر وو.

شکیل مېز په سوک ووهه، د پیالو شرنگ شو، سترگې یې له غوسې وځلیدې، تندی یې گونځې شو، په قهر یې وویل:-

خو تا بې غورې کړې وه، هغه پیسو کې لس زره نقلي وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله مې وازه پاتې شوه، په تونده لهجه مې وويل:-
هغه پيسې خو مې په صراف هم وليدې، هغه هم وويل بالکل اصلي دي.
شکيل له ډېرې غوسې په سوکانو ميز خوراوه، د پيالو شرنګ شرنګ اواز خوت.
په ورمېږ کې ټيټ شو، په قار يې زما سترګو ته وکتل، تورې پېرړې شونډې يې وخوځېدې:-
هغه صراف هم په همدې کې ورسره ښکېل و.
ما هيڅ ونه ويل، غلی پاتې شوم، شکيل راته همدا سې په قهر کتل، ساه يې ژر ژر اخيسته.
شيشکې يې پر اوږه لاس کېښود، د آراموولو هڅه يې وکړه، شکيل څوکۍ کې ځان سم کړ، يوې او بلې خوا يې وکتل، ورو يې وويل:-
هغه بل ځل دې هم غلط نفر تښتولی و، هغه غلطي مې هم معاف کړه، دا دې دوهم وار شو، دا په تا څه شوي هه! ورځ تر بلې پسې خرابېږې؟
ما يوازې په قاب ايښي پيالې ته کتل، هيڅ ځواب راسره نه و.
مونږ به د شکيل سره ډېر عام وو خو کله به چې رانه غلطي وشوه، بيا مو ورسره هيڅ خبرې نشوې کولای.
شيشکې شکيل ته په ورو غږ وويل:-
شکيله ! خبر بس پرېږده، ده خپل مسؤليت سرته رسولی خو لږه غلطي ترې شوې، انسان نيمګړی دی، وې ښښه.
دا لومړی ځل و چې د شيشکې دومره رحم دله خبرې مې اوريدې، پخوا په شان د کبر په بلۍ نه وه ناسته، هغې به تل توره دريشي۔ په نري بدن په تن وه، د ګرېوان لومړی دوه تڼۍ يې خلاصه وې، سپين ټټر يې وبرېښيده، زر مې ترې مخ واړوه.
شکيل له ميزه پاڅيد، له الماری يې يوه سپينه لفافه رواخيسته، په مېز يې وغورځوله، مخ يې د اورسۍ رڼا ته واړوه، لاسونه يې سره ور وستل، وې ويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې کې ستاسو پاسپورټونه او ټکونه دي، سبا ورځ ډېر لوی سفر لرئ، ځانونه مو چمتو کړئ.
لفافه مې رواخیســـته، له څېرې کولو وروســـته مې د زوبېر، اصـــغر، خوږې او فرهاد پاسپورټونه ولیدل، شکیل ته مې سترګې ور پورته کړې، ومې پوښتل:-
نو دا پاسپورټونه د څه لپاره؟
مخ یې راواړوه، لاسونه یې په مېز کېښودل، په اوږو کې ټیټ شو.
ورو یې وویل:-
ځکه دا ځل مو هدف په یوه خارج هیواد کې دی، ډېر غټ مال دی خو چې هغه پلان چې مونږ درته جوړ کړئ په سمه توګه عملي کړئ، پوره مطمئن یم، تاسو به بریالي راځئ.
- نو دا په کوم هیواد کې دی؟
- عربي امارت.
غلي مې وخندل، شـــکیل باندې زما خندا ډېره بده ولګیده، تندي یې ګونځې جوړې کړې، ومې ویل:-
یاره مشره ! دا امکان نلري، ته مو داسې ځای ته په غلا کولو پسې لېږې چې د نړۍ پرمختللی سـیسـتم لري، هلته څوک یوه ژاوله نشيـ غلا کولای بیا ته راباندې کوم غټ مال غلا کوې.
شکیل په جدي غږ وویل:-
ولې به ونشـو؟ دده هغه پلار به هم کوو، وایم مونږ پوره پلان سره تاسـو هلته لیږو، زمونږ هر رقم مرسته به له تاسو سره وي، هیڅ مشکل به ونلرئ.
شکیل غلی شو، ورپسې شیشکې خبرې شروع کړې:-
زمونږ مشرـــ پدې کار ډېر ټینګار کوي، ویل یې ترټولو وفاداره او تکړه ګروپ(ډله) مې پکار ده، مونږ ورته ستاسو په شمول د څو نورو نفرو نومونه ورکړل او هغه تاسو انتخاب کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پاسپورټونه په ګوتو کې اړول را اړول، د هغوی خبرې مې په غور اوریدې.

دوی به چې کله هم کوم کار پسې لیږلې نو دومره په خوارو خولو به یې خبرې کولې ته به وایې چې له دې نور ښه خلک نشته.

دواړو راته کتل، شکیل بیا پسې زیاته کړه:-

او بله خبره! مونږ به درته هلته خپل نفر ساتلي وي، څنګه چې ورشئ، هغوی به مو له هر څه سره اشنا کړي.

له خپله ځایه پاڅیدم، دواړو ته مې وکتل، موسک شوم، غلي مې وویل:-

بس ستاسو خوښه زمونږ خوښه.

د شکیل او شیشکې په خوله نرۍ موسکا وغوړیده.

شکیل پاڅید، په اوږه یې وټپولم:-

دغسې زما زمریه !

ترخه موسکا مې وکړه، څو قدمه مې مخکې واخیستل، کوږ شوم له دروازې خوی ووتم.

یو ناڅاپي له خوږې سره ټکر شوم، هغه همدا شیبه زمونږ له کوټې راروانه وه، په تورو ځلیدونکو سترګو کې یې غوسه راټوله وه، هوار تندي یې ګونځې درلودې، په زوره یې وویل:-

هې! ماته وګوره! ته ټوله ورځ چېرې وې؟

موسک شوم، ورو مې وویل:-

همدلته وم، ته نه ښکاریدې.

- درواغ ! دلته نه وې، کوم بل چېرې وې!

په حیرانۍ مې ور وکتل:-

په والله چې همدلته وم، زوبېر دوی سره.

د تندي ګونځې یې لا پسې ژورې شوې، ویښتان یې سترګو ته راوغورځیدل، په غوسه یې څنګ ته وشړل او وې ویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ ! دروغجنه ! ته ټوله ورځ له شيشکې سره کوټه کې وې، دا اوس وګوره د هغې له کوټې راووتې.

نرۍ خندا مې وکړه، ورو مې وويل:-

اووه! ښــه شــو راياد دې کړل، ســبا ورځ په ســفر روان يو، همدا اوس مې د شــکيل دوی سره پرې خبرې کولې، د زوبېر، اصــغر، فرهاد او زما او ســتا په شمول يو ګروپ په ګډه ځو.

خوږه يوه شــيبه غلي شــوه، د تندي ګونځې يې ورکې شــوې، په ســترګو يې خوښي وځليده، شونډې يې وخوځيدې:-

ريښتيا !

بيا يې ځېرې شوي سپينې لفافې ته وکتل:-

او دا پدې لفافه کې څه دي؟

لفافه مې هغې ته ونيوه، ورپسې دواړه د کوټې په لور لاړو.

اصغر دوی ته مې هم ټوله کيسه وکړه، زما د خبرو په اوريدو سره زوبېر د کوټې خام ديوال ته ولي ولګولې. خپه ښکاريده، اصغر په ټوکو ورته وويل:-

لکه چې بيا درباندې حمله راغله!

ټولو مو وخندل، زوبېر د سترګو په کونج کې په غو سه ورته وکتل، ما ا صغر ته سترګې ونيوې، ومې ويل:-

نه مړه ! ګوره په زوبېر به ډېر نه لګې، هغه وخت ياد که چې ســپږې درکې شوي وې او مور به دې درځخه هر سهار او مازديګر يو خوروار لرې کولې.

ټول په خندا شول، د زوبېر په شونډو هم نرۍ موسکا خوره شوه، په ګوټ کې يې ځان سم کړ.

اصغر وويل:-

غلی شه ! په ماشومتوب کې تا هم پوزه نشوه پاکولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو له خندا خولې خلاصې پاتې وې، خوږه زما څنګ کې ولاړه وه، کله به یې چې وخندل، د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه به یې وبرېښېده او د هغې ښکلا به یې څو چنده ډېره کړه.

ټولو خندل، ما وویل:-

بس بس سپږنه ! زر لاړ شه، سر دې کل کړه چې دا سپږې درکې ورکې شي، هسې نه مونږ ته هم دا فساد انتقال کړې.

اصغر د ښي لاس ګوته زما لینګیو ته ونیوه:-

ته دې اول خپل پرتوګ وګوره، په څټ دې اغوستی.

په بیړه مې پرتوګ ته وکتل، سم و، د ټولو خنداګانو زور واخیست، سر مې ورته وخوراوه:-

ای حرمونیه!

زمونږ ټوکې به ډېرې پسې وغزیدې، زه او ا صغر به سره اخته شو او تر ډېره به مو د یو بل بد رد وویل، ټول به مو له ځان سره خوښ ساتل.

که نن راته د نړۍ لوی سلطنت راکول کیده او له دې څو ملګرو یې لیرې بیولم نو ما به ملګري انتخاب کول، زما هره خوښـــي، زما ســکون او ژوند له همدغو سرچینه اخیسته، د ژوند د سختو شیبو ملګري مې وو.

هغه وخت چې شـــکیل راته پاســـپورټونه په میز وغورځول او خبره یې راسره شریکه کړه، ما ورته د خپلو ملګرو انکار هم کولای شـــوو، خو نه خدای خبر څنګه مې ورسره په چوپه خوله هر څه قبول کړل.

د زوبېر او اصـــغر زړه نه کیده خو دوی ما پســـې تړلي وو، زه به چې چېرې تلم ددوی به هم همغه لار وه.

فرهاد زمونږ سره نوی نوی ملګری شـــوی و، هغه زمونږ په رقم ملګري کوم بل چېرې نشـــول پیدا کولای او خوږه نه پوهېږم دغه نجلۍ سره مې چې له کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدلي، تر او سه يې چې هره پرېکړه راکړي، چې هره خبره يې کړي، ما ورته نا ندي ويلي او هر څه مې ورسره منلي.

د هغې رانيژدې کيدو سره به په ما لړزا راتله، ټول بدن به مې لکه پاڼه رپيده، تورو غټو سترگو ته مې يې نشول کتلای، ځنگه به چې راته مخامخ ودريده، زما د سترگو نظر به ځمکې ته کده وکړه، لکه څه شی چې لټوم، سترگې به مې په لټون لگيا وې.

د ماښام تياره خپره وه، ځنگل کې ورو ورو باد لگيده، په تته رڼا کې د ونو ښاخونو او د گيدړ کوکه ډېر وېروونکي ول.

د لرگينې کوټې خوا کې د اور سکروټې ځليدې، ژېړه مړاوې رڼا يې د خورې په مخ پرته وه، د هغې ښکلي تورې سترگې اور ته ځليدلې.

ما ترې وپوښتل:-

ستا زړه کيږي سبا راسره لاړه شې؟

خورې سترگې راواړولې، هوار تندي يې گونځې پيدا کړې، په سړه سينه يې وويل:-

زما له سترگو داسې ښکاري، چې زړه مې نه کيږي تا سره لاړه شم؟

موسک شوم، هغې کوچنۍ منډکۍ(لرگۍ) په گوتو کې ونيو، اور ته يې ور وغورځاوه.

وې ويل:-

ما کله هم ستا سره په تگ کې د خطرې او خفگان محسوسي نده کړې، اوس هم نکوم او بيا به هم نکوم.

د هغې نرم غږ او په ښکلي انداز خبرې راته گبينو شان خورې لگيدې، ځان سره مې ورو وويل:-

ريښتيا هم چې خوږه ده.

خورې ماته وکتل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دې وویل؟

په بیړه مې وویل:-

نو دومره باور ولې؟ په ما کې دومره خاص څه دي؟

خوږې ډنګر لینګي وغزول، د اور ژیړه رڼا یې په پښــو پرته وه، په مخ پراته ویښته یې په ګوتو د غوږ د پاسه واړول، شونډې یې وخوځیدې:-

ستا پرېکړه هر ځل سمه وي او په خپل ځان کلک باور لرې، کوم کار ته دې چې مخه کړې، بریالی ترې راغلی یې او ســتا په اوس پرېکړه هم زه پوره مطمئنه یم چې بریا به ستا وي.

ما هیڅ نه ویل، ځړیدلی سر ناست وم، یوازې مې سکروټو ته کتل چې د اور په لمبو کې ځلیدلې، چې ناڅاپي مې اوږه درنه شوه، ټکان مې وخوړ، شاته مې وکتل، اصغر و، په زوره مې وویل:-

کولمې دې راشنې کړې ظالمه!

اصغر وخندل، ورو یې وویل:-

څه کیسه ده، څنګه داسې دوه په دوه سره پټې پټې خبرې کوئ؟ هر څه خو سلامت دي کنه؟

په څنګ مې ور وکتل، ورو مې وویل:-

چیشی سلامت؟

- مطلب زړه، معده، ګوردې او کولمې.

دې سره درې واړو وخندل، اصغر منډه کړه، ما پرې د پراته کوټي ګوزار وکړ، هغه په توره تیاره کې ورک شو، د خوږې د مخ خالیګه د اور لمبو ته ښکاره شو، هغه موسکۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په سپېده چاود کې راته موټر هارنونه کول، مونږ ټولو ځانونه چمتو کړي وو، هر یوه مو کلیوالي لباسونه اغوستي وو.

خوره په توره چادري کې روانه وه، زه د موټر مخکې سیټ کې کېناستلم چې په هغې مې سترگې ولگیدې، دیسکول یې په مړوندونو ټالی خوړلې، تورې زړه وړونکې سترگې یې د موټر دروازې خواته ونیوې، ما همداسې هغې ته کتل، د اصغر تېز اواز راغی:-

مدثره! سات کې دې څو بجې دي.

ټکان مې وخوړ، ژر په موټر کې کېناستم، اصغر ته مې په قار وکتل، هغه خندل.

شیشکه په نظر راغله، د موټر ښیښې ته رانیژدې شوه، سپینه لفافه یې راته ونیوه، زما سترگو ته یې وکتل، ورو یې وویل:-

دا درڅخه هېر و.

لفافه مې څټ مخ واړوله، ومې پوښتل:-

پدې کې څه دي؟

په ملا کې کړه شوه، سر یې د موټر ښیښې ته نیږدې کړ، خړې شونډې یې وخوځیدې:-

دا د غلا ټول پلان دی، پټ یې درسره وساته، دا باید هلته خلاصه کړې.

د هو په طور مې ورته سر وخوځاوه، لفافه مې د جامو بکس ته واچوله.

د موټر شاته سیټ ته مې مخ کوږ کړ، خوره، زوبېر، اصغر او فرهاد ټول ناست ول، د خېر دعا په کولو مې موټروان ته د تلو وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو سترګې له خوبه ډکې ښکاريدې، ما هم د خوب اربړمي کول، سترګو مې د يخ باد نه سوخت کاوه.

په سوک مې د لاس سترګه سولوله، ټول غلي وو، د موټر غرهار اوازونه اوريدل کيدل.

موټروان هم ښــه پښــه ورکړې وه، ځمکې ځمکې له يې وهه، دوړې يې شــاته پرېښودې او مخکې خړه سپيره لاره يې پرې رانيوله.

ښه شيبه تېره شوه، د لمر رڼا ځليدونکې شغلې د موټر په بانټ ولګيدې، ورسره له خامې پاخه ســړک ته پورته شــو، په تور ســړک کې ځای ځای وړې د اوبو ډنډې ښـــکاريدې، کله به چې موټر ټاير ور ورســـيد، ټول به وخوريدو، اوبو به دارې وکړې، موټر به په يو درب سره مخکې پسې زور وکړ.

لږه شــيبه مزل کولو وروســته يو ناڅاپي موټر کلک برېک ونيو، د ټايرونو اوازونه راغلل چې په ســـړک پســـې خويدل، چټکه مې وخوړه، له ســـيټ بوټ سره ولګيدم، په تندي مې درد احساس کړ، چيغه مې کړه:-

څه ټکه راولويده !

موټروان ســترګې رډې راووتې وې، بريتونه يې ځړيدلي ول، وروځې يې سره ور وســتلې وې، ما په تندي ګوتې وهلې، هغه راته له وېرې ډکې ســترګې ونيوې، بيا يې د موټر ښيښې مخامخ لاس اوږد شو:-

طالبان دي! طالبان !

په وارخطايۍ مې مخامخ وليدل، د سړک منځ کې دوه موټر سايکل سره څلور کســان چې برګې دريشــې يې په تن وې، اوږدې څنې يې درلودې، مخونه يې پټ وو او د ټوپک ميلونه يې زمونږ د موټر خواته نيولي وو، ولاړ ول.

دوو مخ پوټو چابک قدمونه واخيستل، يو د سړک په غاړه او بل د سړک په منځ کې په ګونډو کېناستل او د ټوپک په ماشو کې يې مونږ په نښه کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نور ورو ورو د موټر خواته قدمونه رواخيستل، يوه اشاره وکړه، موټروان په ويرې سره لړزيدونکې شونډې وخوځيدې:-

هغوی وايي له موټر څخه ښکته شئ.

بدن مې په لړزا پيل وکړ، ټول هک پک حيران ول، د طالبانو په ليدو سمدستي په گروپ کې د يوه نفر لخوا اوريدل شوي خبره را په زړه شوه:-

طالبانو لټون روان کړئ، غله نيسي او کله يې چې ونيسي، سرونه ورڅخه وهي او بيا يې د خلکو په مخکې په کرېنگ پسې راځوړند کوي.

دې فکر نور هم خراب کړم، خو موقع مې له لاسه ور نکړه، په بيړه مې شاته مخ کوږ کړ، ومې ويل:-

گورئ تاسو مه وارخطا کېږئ، هغوی يوازې تلاشي کوي نور اجازه راکوي خو دا ياد ساتئ زمونږ د گروپ په اړه درڅخه کومه خبره ونه وځي، د اوسيدو ځای مو ښار او عرب اماراتو ته په سفر روان يو.

په ټولو له ډېرې وارخطايۍ او ډار څخه خولې را ماتې وې، هر يو له ويرې لړزيده.

د جامو بکسه مې د پښو لاندې پرته وه، لاس مې ور اوږد کړ، سپينه لفافه مې ترې رواخيسته.

يو ځل بيا يې ټولو ته د ښکته کيدو اشاره وکړه، دروازه مې خلاصه کړه، مخ پوټي سړي ټوپک ميل زما ککرۍ ته برابر کړ، لړزيدونکې لاسونه مې پورته کړل، غلی غلی مخکې ورغلم.

يو مخ پوټی سړی رامخکې شو، د ټوپک ميل يې زما تخرگ ته برابر کړ، نری درد مې حس کړ، زور يې پرې وکړ، مخکې يې ټيل وهلم.

دوهم مخ پوټي ټوپک اوږې ته کړ، مخکې راغی، تلاشي يې رانه واخيسته، په لاس کې موجوده سپينه لفافه يې رانه واخيسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څیرې یې کړه، ورسره څو پاسپورټونه په ځمکه وغورځېدل، دوهم نفر پاسپورټونو ته وکتل، څنې یې باد ورپولې، په زوره یې وویل:-

تاسو څوک یئ او کومې خوا روان یئ؟

وېره مو پسې لا ډېره شوه، ما په ورو لړزیدونکې غږ وویل:-

له ښاره راغلو او عرب اماراتو ته په سفر روان یو.

مخ پوټي سړي لومړی پاسپورټ ته وکتل او بیا ماته، ما یوازې د هغه لاسونو ته کتل، بیا یې وپوښتل:-

نوم دې څه دی؟

- مدثر!

اشاره یې وکړه چې مخکې تېر شم، ورپسې د زوبېر وار راغی، د زوبیر رنګ سور اوختی و، لینګې یې له ویرې خوریدل.

په بدن یې لاسونه پرې ووهل، بیا یې د نوم پو ښتنه ځینې وکړه، زوبېر غلی و، مخ پوټي سړي دا ځل په قار وپوښتل:-

درته وایم نوم دې څه دی؟

چټکه یې وخوړه، په بیړه یې وویل:-

زوبېر! زوبیر!

یوه شیبه یې ورته وکتل، زوبېر هیڅ نه ویل، ځړیدلی سر ولاړ و، بیا یې ورته د تلو اشاره وکړه.

ورپسې یې له ا صغر او فرهاد هم همدا سې پو ښتنې وکړې، خوړه په موټر کې ناسته وه، له ښیښې یې زمونږ ننداره کوله.

د ټولو تلاشي یې واخیسته، د سړک په غاړه هر یو د خپل پاسپورټ سره ولاړ وو، موټروان ته یې د تلو اشاره وکړه.

موټر مو مخکې ودرید، ټول په بیړه ور پورته شوو، موټروان موټر ته ړښه ورکړه او ښه چابک یې روان کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو په سترګو کې خوښي ښکاريده، هر يوه ژر ژر ساه اخيسته، ما ډېر شکر وايسته چې له دې لوی مصيبت خلاص شوو، موټروان ته مې په زوره وويل:-

ته له مخکې پوهيدې چې طالبان دغه ځای ته کله کله راوځي؟

موټروان ګير بدل کړ، سترګې يې مخکې سړک باندې وې، په لستوڼي يې پزه کش کړه، خړې شونډې يې وخوځيدې:-

هو خبر وم او څو ځله يې دلته درولی هم يم، خو ستاسو رقم خلک راسره نه ول.

ما سر کوږ کړ، د هغه په ځړيدلي پزه خولې ښکاريدې، ومې پوښتل:-

زمونږ رقم خلک؟

- هو! دوی په تاسو پسې ګرځي، غواړي ستاسو ګروپ له منځه يوسي خو ستاسو بخت برابر و چې هغوی ونه پيژندلی ګني يو يو به يې له تېغه تېر کړي وئ.

ما هم ورته سر وخوځاوه، اصغر له شا څخه په غوسه وويل:-

مونږ روان په غلا کولو پسې يو، او بيا له ځان سره يو ټوپک نشو راوړلی، لعنت په مونږ!

ټول غلي ول، هر يو ترسيدلی وو، د طالبانو ځيرې او د هغوی څڼې راته سترګو ته باد باد کيدلې.

ما سيګرټ بل کړ، سپين لوګي پورته شول، فرهاد ښيښه خلاصه کړه.

د موټر چپ اړخ آئينې ته مې وکتل، غټ بانه اوږدې وروځې او دوه غټې تورې سترګې پکې ښکاريدې.

لږه شيبه مې ورته وکتل، وروځې سره ورغلې، بانو ا شاره وکړه، سترګې يوې او بلې خوا تاوې شوې، ما همداسې ورته کتل، يو ناڅاپه مې ملا سوخت وکړ، په بيړه مې مخ کوږ کړ، خوږه وه، اشاره يې وکړه، موسک شوم، هيڅ مې ونه ويل، بېرته مې پڅېل ځای کې ځان سم کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر همداسې پسې مخکې ځان کشاوه، پوره څلور ساعته مزل وروسته هوايي ميدان ته ورسيدو.

د موټر مزل ښه ستړي کړي وو، بدن مو بند په بند خوږيده، زوبير په بيړه راکوز شــو، څو چابک قدمونه يې واخيســتل، په ګونډو شــو او له خولې يې ژېړو اوبو دارې وکړې.

خوږې په خوله لاس کېښـود، زه ورغلم تندی مې ورته ونيو، هغه به بيا زور وکړ او لپه لپه ژېړه اوبه به يې وغورځوله.

ټوخي واخيست، اصغر ته مې چيغه کړه:-

اوبه راوړه!

له خولې يې لاړې توه کړې، ومې ويل:-

اوس ښه يې؟

ټوخی يې وکړ، د هو په طور يې سر وخوځاوه، اوبه مې ورته ونيوې، مخ لاس يې پرې وکړل، زوبير ډېر مزل خراب کړئ و ځکه يې قی وکړه.

ځان يې سمبال کړ، ما ساعت ته وکتل، د ما سپښين يوه نيمه بجه وه، خپل بکسونه مو رواخيستل او موټروان سره مو خدای په اماني وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د هوايي ميدان په انتظار خانه کې له ډېرو نورو خلکو سره خپلې الوتکې ته منتظر ناست وو.
ټولو ته دا ځای بيخي نوی و، هره خوا يې خوندوره وه، او هر شـــخص يې راته عجيب ښکاريده.
خوري زما خوا کې ناسته وه، له چادرې يې مخ راوباسه، په غريو يې وويل:-
اوف! زړه مې پکې تنگ شو.
موسک شوم، ورو مې وويل:-
نو ليرې يې کړه.
خوري راباندې ځغلنده نظر واچوه، د څه ويلو پرته يې چادري ايســـته په بکس کې واچوله، اصغر دوی ورته په حيرانۍ کتل.
ما ځان داســـې ښـــوده چې هيڅ مې ورته پام ندی، څنگ څوکۍ کې يې زما د پام ور اړولی لپاره بار بار غاړه رنه کړه.
زه غلی وم، مخامخ راته يو غنم رنگ، وړه ږيره او اوږده ښـکلي ويښـتان يې په تورو سترگو پراته ول، په غېږه کې يو کوچنۍ وړوکی ماشوم ورسره و.
ماشوم د سړي اوږدې پزې ته خپله بې غاښونو خوله ور نيږدې کړه، سړي ورته د ناز نغره وکړه، د ماشوم له خولې لاړو دارې وکړې او له خوښۍ په ټوپونو شو.
خوري ډېره هڅه وکړه زه ورته وگورم خو ما همداســـې ځان نا خبره وښـــود، آخر يې په اوږه ټکان راکړ، مخ مې ورواړوه.
سترگو ته مې يې وکتل، وروځې يې سره ور وستې، ځان ته يې اشاره وکړه:-
څنگه ښکارم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځغلنده نظر مې پرې واچوه، سر مې ورته وخوراوه او ومې ويل:-

ماشاءالله! ډېره ښکلې ښکارې!

خوږه وشرميده، سترګې يې ښکته کړې، په نريو شونډو يې موسکا وغوړيده.

اصغر غاړه رڼه کړه، اواز يې وکړ:-

مدثره ! ته سات وګوره! نور نو ليونى شوم.

سترګې مې ور پورته کړې، هغه خندل او خوږې خواته يې اشارې کولې.

سر مې وخوراوه، غلې مې وويل:-

اى حرمونيه !

پوره يو نيم ســاعت انتظار کولو وروســته د انتظار خانې په لوډســپيکرو کې د الوتکې د رارسيدو خبر خپور شو.

ټول له خپله ځايه روان شو، فرهاد او اصغر په خبرو سره لګيا ول، ما ورته چيغه کړه:-

هلکانو! پام چې بې درکه نشئ، او پاسپورټونو او ټکټونو ته هم پام کوئ.

دواړه راپسې چابک راروان شول.

لږ مزل کولو وروسته په دوو زينو له ډېرو خلکو سره يو ځاى ښکته شوو، ورپسې نرۍ لاره راغله چې په هغه کې دوه نفره سره تللئ شـول، زه او خوږه ورمخکې شوو.

ورپسې زوبېر، اصغر او فرهاد وار په وار ورغلل.

مخکې راته د الوتکې پيلوټان ولاړ و، زمونږ ټکټونه يې رانه واخيستل، په ټکټ لاندې برخه کې د الوتکې نمبر ليکلى وي هغه به يې درکړ نور به يې درځخه څېرې کړ.

د هوايي ميدان له ودانۍ دباندې شـو، لوى لوى الوتکې ښـکاريدې او په ليدو يې زمونږ خولې له حيرانۍ خلاصې پاتې شوې، زوبېر په حيرانۍ وويل:-

وه د ظالم زو! دا څومره لويه ده اووهوو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ هم لومړی ځل و چې داسې لوی الوتکې مو له نیژدې لیدلې.
مخکې راته مسافر وړونکی موټر(بس) ولاړ و، هر یو وار په وار ورپورته شو.
مسافر وړونکی موټر روان شو، په لوی میدان کې، د لویو لویو الوتکو له څنګ څخه تیر شو، مونږ ټولو د الوتکو نند اره کوله، یوه شیبه مزل وروسته ټول د یوې غټې الوتکې لاندې له مسافر وړونکي موټر څخه ښکته شو.
یوه لویه زینه د الوتکې دروازې ته اچول شوي وه، ټول وار په وار په زینه پورته روان شوو، د دروازې مخکې دوه ښکلي ښځینه نوکرانې ولاړې وې، په خوښۍ به یې ښه راغلاست کاوه.
د خوږې سره پنځه واړه دننه شوو، الوتکه ډېره ښایسته وه، لوی لوی سیټونه(څوکۍ) پکې ایښــې وې، د خپل ســیټ شــمېره مې پیدا کړه، زما او د خوږې څنګ په څنګ ســیټونه وو او د اصــغر، فرهاد او زوبېر بیا د الوتکې د منځ سیټونه وو چې دربواړه یو ځای وو.
پخپل ځای کښېناستم، خوږې ته مې وکتل، هغې په غاړه کې ټیکری سموه.
زوبېر دوی ته مې مخ ور واړوه، ا صغر وروځې ښکته پورته کړې، خوږې خواته یې ا شارې کولې، شونډې مې ورته بوڅې کړې، سر مې د نا په طور وخوځاوه، دوه قدمه وړاندې راغی، غوږ ته یې خوله رانیژدې کړه، ورو یې وویل:-
سم بختور یې والا، وګوره څنګ کې درسره ناسته ده.
خوله یې له خندا خلاصه شوه، په بیړه پخپل سیټ کېناست.
تندی مې ورته تریو کړ، ځان سره مې غلي وویل:-
ته به نو کله سړی کېږې.
خوږې هیڅ نه ویل، غلي نا سته وه، داسې ښکاریده وارخطا ده، ساه یې ژر ژر اخیسته، سر مې ټیټ کړ، ورو مې ترې وپوښتل:-
ته ښه یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان يې وخوړ، په بیړه يې مخ راواړوه، موسکه شوه، نرۍ سرې شونډې يې وخوځیدې:-

هو بلکل ښه یم.

ښه شیبه تېره شوه، الوتکې هم ورو ورو حرکت وکړ، اعلان يې وکړ چې خپل کمربندونه وتړئ.

هر یوه مو کمربند وتړه، لږه شیبه نوره هم تېره شوه، سرعت يې ورو ورو تېزیده، همداسې ورسره زما د زړه زربان هم زیاتیده.

ټول غلي ناست ول، هر یو وارخطا معلومیده، چا دعاګانې کولې، چا تسبې ویلې او څوک ټیټ سر ناست ول، الوتکه ښه په تېز سرعت سره روانه شوه، ورو ورو له ځمکې د اسمان په لور پورته شوه، ورسره زما زړه هم خوی وخوت.

په زړه مې لاس کېښود، سترګې مې پټې وې، ټول په سیټ پسې نښتي ناست وو، غلي مې سترګې خلاصې کړې، خوږې همداسې سترګې پټې کړې وې.

لومړی ځل و چې هغه مې داسې لیدله، ډېره راته ښه وایسیده، کله به مې چې هغې ته کتل، یو عجیب احساس به راته پیدا شو، هغه احساس ډېر خوږ و، خوند به مې ترې اخیسته او غوښتل به مې چې نور هم په همدې خوند کې ځان ډوب کړم.

الوتکه په څو دقیقو کې خپل حال ته برابر شوه، کمربندونه مو خلاص کړل.

ما د الوتکې له کړکۍ لاندې ځمکې ته کتل چې د شا اوږه مې درنه شوه، په بیړه مې مخ واړوه، زوبېر و، له سر څخه تر پښو لړزیده.

ساه يې ژر ژر اخیسته، په وارخطایۍ مې وویل:-

څه شوي زوبېره؟ ولې داسې وارخطا يې؟

په خولې شوي ویښتو يې لاس تېر کړ، لاړې يې تېرې کړې، یو او بل خوا يې اشاره وکړه، په بنده بنده ژبه يې وویل:-

ډېر وېرېږم مدثره! هیله کوم، ما له خپل ځان سره خواکې کېنوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږه په خندا شوه، په جدي غږ مې وويل:-

هيڅ نشته ياره! مه وارخطا کېږه، وګوره مونږ يو يې هم په کيسه کې نه يو، لاړ شه خپل ځای کې کېنه الله به خير کوي.

زوبير زړه نا زړه و، پوره د ماشـومانو عادتونه يې کول، غلی غلی خپل سـيټ ته لاړ او لکه په وحشي ځناورو کې چې نا ست وي دا سې يې هرې خواته په بيړه بيړه کتل.

الوتکه په خپل رفتار روانه وه، خوږه له خپل ځان سره موســيده، زړه يې کيده راسره ښـــې ډېرې خبرې وکړي، اوس منتظره زما غږ ته ده، چې څنګه خبرې شروع کړم او څنګه د خبرو کولو بهانه ور جوړه کړم.

خوږې د وړې پزې سر وګراوه، ورو يې وويل:-

مدثره ! نن دې راته د خپل ژوند يوه جالبه کيســه وکړه، اوږد سـفر لرو، بايد په کوم څه خو يې تېر کړو.

ورته موسک شوم، سيټ کې مې ځان برابر کړ، ورو مې وويل:-

ژوند ټول له جالباتو ډک دی، خو داســې خاص څه راته نه يادېږي، ته رانه وپوښته، زه به يې په ليمو وايم.

خوږه موسکۍ شوه، د اننګيو لاندې کوچنۍ خاليګه يې ښکاره شوه.

نرۍ شونډې يې وخوځيدې:-

راځه د خپلو کورنيو په باره کې به خبرې وکړو، ما او تا کله هم پدې اړه خبرې ندي کړي.

به خوښۍ مې ورسره ومنل، خوږې وپوښتل:-

څو وروڼه او څو خوېندې لرې؟

ورو مې ځواب ورکړ:-

يوه خور او يو ورور، خور مې له ما مشره ده او ورور مې له ما کشر.

خوږې زما سترګو ته کتل، په بيړه يې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل زما په شان، یوه مشره خور او یو کوچنۍ ورور.

- مشره خور دې چېرې ده؟

سوړ اسویلی یې وکړ، خپلو سپینو نوکانو ته یې وکتل، وویل:-

د پلار په کور کې.

یوه شیبه غلې وه، بیا یې پسې زیاته کړه:-

هغه راته ډېره ګرانه ده، د هغې خواره ځیره او مینه ناک اواز راته تل ســترګو ســترګو ته کیږي، ډېر وخت وشــو هیڅ خبر ترې نلرم، ګوره چې له ســفر بېرته راستانه شو، یو ځل به ما تر کوره رسوې.

د هو په طور مې سر وخوځاوه، ومې ویل:- ولې په خور دې څه شوي؟

د خوږې خبرو زور واخیست، بیا یې وویل:-

که د هغې په میړه کې لږ هم غیرت و نو زما خور بېچاري به یې یوازې نه پرېښوده، هیڅ د ښکلا کمۍ پکې نه و، نو بیا ولې؟ آخر ولې؟

په ژړا شــوه، یوه شــیبه غلي وه، بیا یې مخ راپورته کړ، په تورو غټو ســترګو کې یې اوښکې ځلیدلې، وویل:-

اخ زما ګرانې خورې! ته ښېغمه شـــه، خپل ژوند دې کوه، خور دې درته لوګۍ شي، زه درته د ژوند تر آخرې سلګو مزدوري کوم، تا او ستا بچیان به ساتم.

ژړا یې زور واخیـست، په سلګیو شوه، ما ورو خپل لاس د هغې په تورو ویښتو تېر کړ، هغې نابېره زما غېږې ته ځان واچوه، یوه شـــیبه یې وژل، ما غلي وویل:-

زه هم درسره یم، په هر مشکل او غم کې دې ملتیا کوم.

خوږې په بیړه زما له غېږې ځان لیرې کړ، د ټیکري په پیڅکه یې اوښـــکې پاکې کړې، غلي کېناسته.

ما د هغې اوږدو اوږدو باڼو ته کتل چې په اوښـــکو لانده و، خوږې پزه کش کړه، په سیټ کې یې ځان سم کړ، ماته یې وکتل، وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه خبر! دا وواېه مور او پلار دې ژوندي دي؟

د مور او پلار له نوم اوریدو سره د هغوی خبرې، د هغوی خیرې راته په تړپونو شوې.

یادونه مې تازه شــول، هغه وختونه را په زړه شــول چې به پلار مکتب ته کش کولم او مور به مې راته په کڅوړه کې وچ پاستي ایښودل، پلار به وهلم او مور به مې بیا پخلا کولم.

پلار مې د سیوري په شان راپسې گرځیده او مور مې د وجود سکون بخښونکې ساه وه.

ورو مې وویل:-

زما په شتون کې خو ژوندي ول.

ما د خپل لاس گوتو ته کتل، خوږې بیا په ســترگو لټولم چې په کوم حال کې یم، شونډې یې وخوځیدې:- څومره وخت وشو دواړه دې ندي لیدلي؟

په مړاوي غږ مې وویل:-

یو نیم کال وشو.

یوه شیبه غلی وم، بیا مې پسې زیاته کړه:-

یو نیم کال وشــو چې مې د هغوی دیدار ندی کړئ، خو داســې ورځ او داســې ســـاعت دې په ما حرام وي چې دوی مې یو ځل یاد شـــوي نه وي او ډېرې اوښکې مې پسې توی کړي نه وي.

- نو بیا ولې دې کور پرېښود او دلته راغلې؟

سترگې مې نمجنې شوې وې، لستوڼی مې پرې کش کړ، او ومې ویل:-

غلطي زما وه، ما په لوفریو پیل کړئ و، او هغوی منع کولم، د هغوی ښه خبره به هم اکثره وخت په ما بده لگیده، زړه مې تنگ شـــوی و، د دوو ملکرو سره ښار ته راغلم، غوښتل مو کوم کاروبار ځانته پیدا کړو خو هغه د یوه رزیل هوټل مشر تېرویستو او په مونږ یې غلا وکړه، له غلا کولو وروسته یې بیا راڅخه خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول مال هم غلا کړ او مونږ يې دې بدلې نړۍ ته راوستو او هغه لکه جادوګر ورک شو.

خوږې په غريو وويل:-

توبه توبه ! دا څنګه د سپي زوی و؟ بيا دې پيدا نکړ؟

سوړ اصويلی مې وکړ، سر مې د الوتکې په سيټ کېښود، پاس چت ته مې وکتل، ومې ويل:-

ډېر کوښښ مې وکړ خو پيدا مې نکړ، د همغه هوټل نوي مشر راته ويل په ما يې دا هوټل خرڅ کړئ او هغه لدې ځايه تښتېدلی.

يوه شيبه غلی وم، بيا مې پسې زياته کړه:-

زه به چې هر ځل ښار ته تلم، يوه کليوال څخه به مې د خپل کور حال پوښتنه هم کوله، کور ته به مې هم پيسې ليږلې او دده پوښتنه به مې هم کوله، ما ويل که خدای په ګوتو راکړ څرمنه به ترې وباسم خو تر آخره يې درک نه و.

زمونږ خبرې همداسې پسې جاري وې، د الوتکې شنهار اواز اوريدل کيده، څوک ويده و، چا پخپلو کې سره خبرې کولې، او چا به يوازې له کړکۍ دباندې نړۍ ليدله.

بهر توره تياره وه، الوتکې دوه نيم ساعته مزل وکړ، زه او خوږه همداسې په خبرو سره ماړه نه وو.

اعلان وشو چې د دوبی هوايي ميدان ته راورسيدو، دواړو مو کمربندونه وتړل، په سيټ کې نېغ کېناستو، يو بل سترګو ته مو وکتل، د خوږې په شونډو زړه وړونکي موسکا پرته وه.

ما او هغې يو بل ته کتل چې يو درب سره الوتکه له ځمکې سره ولګيده، چټکه مې وخوړه.

خوږې په بيړه زما لاس ونيو، سترګې يې پټې کړې، ما د هغې سپين لاس ته کتل چې زما له مړوند تاو و، زړه مې بيا ټوپونه پيل کړل، سر مې د خوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته کوږ نيولی و، ورو ورو يې سترګې خلاصې کړې، الوتکه په کرار شوي وه.
خوږې ماته وکتل، وږه پزه او تورې غټې سترګې يې له نورو وختونو دا ځل راته ډېر ښکلي وايسيدل، ممکن ترمنځ مو فاصله ختمه شوي وي.
خپل لاس ته يې پام شو چې زما له مړوند يې تاو کړئ، په بيړه يې ليرې کړ، موسکه شوه.
د اصغر اواز راغی:-
مدثره ! زما سات خراب دی ستا ولا کې څو بجې دي؟
سترګې مې ور پورته کړې، هغه له خندا شين و، شونډې مې ورته وچيچلې، په اشارو مې ورته وويل:-
وروسته به درسره ګورم حرمونيه!
له الوتکې راښکته کيدو سره سم د دوبی هوا مې د مخ خړه سپيره ځمکه ښکل کړه، ګرمه وه خو ښه راته وايسيده.
تياره خپره وه، د ماښام اذانونه شروع شول او مونږ د دوبی لوی هوايي ميدان ودانۍ ته دننه شوو.
لومړی يې زمونږ ويزې او پاسپورټونه وليدل او وروسته مو خپل بکسونه رواخيستل او د ښکلي ودانۍ څخه دباندې راوتوو.
شکيل پخپلو خبرو کې راته دا خبره هم ذکر کړې وه چې کله هلته ورسېدئ، د هوايي ميدان مخکې به درته يو نفر ولاړ وي، د حسن په نوم.
يو لوی کاغذ به ورسره وي او په کاغذ به ستا نوم ليکل شوی وي.
ما يې پدې خبره پسې خندلي وه، ځکه ماته يې د دوبی د سفر خبرې هم چنداني نه ښکاريدې.
خو د هغه خبره رېښتيا وه، د هوايي ميدان دباندې د ډېرو خلکو په منځ کې يو سپين رنګه دنګ هلک چې په لاس کې ورسره يو سپين پلن کاغذ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زما نوم ليکلی شوی و.

***

د ماخستن اته نيمې بجې وې، چې د دوبی په لوی رنګين ښار کې روان و.
لوی لوی ودانۍ او ښکلو موټرو نندراه مو کوله، زما لپاره لکه د ښاپيريو ښار و او عجيبه ښکلا پکې په څپو وه.
د ټولو سترګې له ښيښې دباندې وې، هر يوه له دې ښکلي نړۍ ليدلو څخه خوند اخيسته.
خوږې ته مې وکتل، تورې غټې سترګې يې د ښار رڼا ته ځليدلې.
موسک شوم، بيا مې سپين رنګه دنګ هلک چې حسن نوميده، مخ واړوه، ورو مې وويل:-
موږ اوس د دوبی په کوم ځای کې يو؟
هغه نری موسکا وکړه، ګير يې بدل کړ، ورو يې وويل:-
دې ځای ته دېره دوبی وايي.
ټول غلي ول، ما له جيب څخه يو سيګرټ رواخيست، حسن ته مې ونيو، هغه د نه په طور سر وخوځاوه.
سيګرټ مې ولګاوه، سپين دودونه له نيمې خلاصې ښيښې خوی ووتل.
اصغر او زوبېر هم سيګرټ وغوښتل، اصغر په ټوکو وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راکه يو سينګرټ چې د دوبی هوا هم ناپاکه کړو.

ټولو وخندل، ما وويل:-

نه هغه خو به ناپاکه شي ليکن زه اوس ديته خپه يم چې ســـتا غونډې وايرس ورته دننه شو، د دوبی لپاره د خطر زنګ دی.

د حسن سپين غاښونه وبرېښېدل، اصغر ته يې وکتل، هغه سيګرټ کشاوه.

په خوږه مې ځغلنده نظر واچوه، د ښـيښـــې بهر يې ليدل، زنګون يې وهلی و، لاسونه يې زنې ته ايښې و او له ځيرې داسې ښکاريده چې ډېره خوشاله ده.

کله کله به يې مخ په چل راواړوه، په هغه وخت کې چې کله به مې بل لور ته فکر و، يوه شيبه به يې راته وکتل، موسکه به شوه، هيڅ به يې ونه ويل.

موټر همداســې روان وو، يو ناڅاپه د يوې لوی ودانۍ مخې ته د نورو موټرو په منځ کې ودريد.

حسن ښکته شو، مونږ يو بل ته وکتل، هغه په ملا کوږ شو، ښيښې ته رانيژدې شو، په ډډ غږ يې وويل:-

مشره! راځئ!

ټول له موټر څخه ښکته شوو، ملا مې سمه کړه، ځان مې وغزاوه، په سړک لګيدلی ګروپ ځای ته رڼا بخښـلې وه، د موټرو شـڼا راتله، ګڼ ګڼ په سـړک تيريدل.

حســن له ډالې بکســونه رواخيســتل، ما جګې ودانۍ ته وکتل، که څه هم د انجينری مې صرف نوم اوريدلی و خو بيا هم زما په نظر ډېره ښکلي جوړه شوي وه، ځکه چې جګوالي ته وګورې او د هغې روغ جوړولو ته، نو خامخا به ورته ګوته په غاښ ولاړ وای.

په لېپ کې خپل نمبر کور ته روان شوو، زمونږ کور د ودانۍ په پا سني پوړ کې و، کوچنۍ و خو ډېر ښــکلی و، د هر څه ســهولت يې درلود، د وطن په رقم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیسې نه وې چې په کور کې د یوې هګۍ پیدا کول هم ستونزمن وي، هر څه ته به چې ضرورت و، تیار به په یخچال کې ایښي و.
دلته لوګي او دودونه نه و چې په مزرو او لرګو به مو پخلی کاوه.
د ګاز ډبه به ایښي وه د چولې له لارې به دې په دیګ پسې اور اچوه.
حسن په چابکو قدمو مخکې تېر شو، پرده یې کش کړه.
غلي قدمونه مې واخیستل، له کړکۍ مې لاندې وکتل، د ودانۍ له پا سني پوړ نه لاندې ښـار یوه ځانګړي ښـکلي منظره جوړوله، ټول ښـار په رنګینو ګروپونو ځلیده.
دوی په دهلیز کې په کوچونو ناست و، فرهاد او زوبیر پخپلو کې سره موسیدل، اصغر د اوبو ګیلاس خولې ته نیولی و.
خوړې ته مې وکتل، د هغې سـپین مخ، وړه پزه او تورې غتې سـترګې له پخوا ډېرې ځلیدونکې ښکارېدلې، په نریو شونډو یې خوږه موسکه پرته وه.
حسن له لومړیو د ډوډۍ بندوبس کړی و، په ښکلي فرش دسترخوان غوړیدلی و او رقم رقم خوراکونه پرې ښکاریدل.
مونږ ټوله ورځ هیڅ شی نه و خوړلی، له ډېرې لوږې مې خیټې درد کاوه.
په لږه شیبه کې ټول د ډوډۍ په خوړلو لګیا وو.
خوړې ته مې وکتل، له وریجو یې ګوله ور جوړوله، اصـــغر له وچې ډوډۍ یوه ټوټه ور پرې کړه، سترګې یې په دسترخوان کې وې، په ډکه خوله یې وویل:-
یاره خو ! پداسې ورځ چې سړي له ځان سره دوهمه خېټه هم ګرځوله نو ځومره به ښه وه.
ټولو مو وخندل، فرهاد او زوبېر بیا هم پخپلو کې په خبرو بوخت ول.
له کاســـې مې د پیاز یوه ټوټه خولې ته کړه، له ګولې سره په ژوونکې غږ مې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاده! په اوس وختونو کې خو ډېرې پټې پټې خبرې کوئ، هر څه خو ښــه دي کنه؟

فرهاد چې څه و یل، اصــغر يې خوله کې خبره ور وچه کړه، په لوړ غږ يې وويل:-

ددوی به نو نور کومې داسې د سرو او سـپينو زرو خبرې روانې وي، زه پوهېږم دوی همدا پلان جوړوي چې له غلې کولو باید څنگه ځانونه پټ کړو.

مونږ وخندل خو د زوبیر او فرهاد تندي گونځې پیدا کړې، زوبیر جوړه شــوي گوله پرېښوده، په زوره يې وويل:-

احمقه ! زه به بې زړه ضرور وم خو بې غيرته هيڅکله نه يم، کله مو هم په نيمه کې نشم پرېښودلی.

اصغر وچه ډوډۍ هم نیموله او غلي غلي يې له ځان سره خندل هم.

ښــه شــيبه تېره شــوه، ډوډۍ مو خوړلي وه او ټول تلويزيون ته ناســت و، ما سيگرټ لگولی و، د خوړې سترگې له خوبه درنې درنې کيدې.

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه لومړی خوړه خپلې کوټې ته بوتله او ورپسې يې ماته خپله کوټه وښوده.

ډېر ســتړی وم، ســترگې رابانديې پټېدې، په لوی چپرکټ ولويدم، سر مې واچوه، ســپينه نرمه کمپله مې په ځان کش کړه، د خوبونو او د ســکون غېږې ته مې ځان وسپاره.

سـهار وختي مې سـترگې خلاصـې شـوې، فکر مې کاوه په وطن کې يم، توره تياره وه، خواو شــا مې څه په نظر نه راتلل، د تېرې شــپې ياد مې تازه شــو، سمدستي پوی شوم:-

نه نه! په دوبی کې يم.

د ښاپيريو ښار په سوچونو کې به چې شوم ډېر به خوشحال شوم، هيڅ مې په تصـور کې هم نه و راغلي چې دومره ښـکلي ځايونه به هم شـته وي، د خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان ډېر لوی دی او انسان ته یې بیا ډېر لوی عقل ورکړی، دا دومره ښایسته او عزیز ځیزونه، دا لوی اپارتمان، دا سړکونه، دا ښایسته کالي، دا روغ او خواږه خوارکونه، دا لوکس ژوند، په دې کې هم بیا انسان خوښ نه وي، زه خو وایم دا یې ناشکري ده.

زما دا خوښۍ به هم راسره تر دوو، درو دقیقو مل وې، بیا به د غلا کولو فکر پسې واخیستم، یوه نیمه صحنه به یې راته سترګو ته شوه:-

مونږ به ورځو، په دیوالونو به ور اوړو، یوه کور ته به دننه کیږو، له هغه ځای نه به غلا کوو، د پیسو بکسونه به راسره ډک وي او بېرته به په خوښۍ لدې ځایه روان و.

پخپل ځان پسې به مې وخندل، غلي به مې وویل:-

کاشکې دا فکر مې ریښتیا شي.

حسن د سهار چای تیار کړی و، ټولو ته د تورچي پیالې ډکې وې او په قابونو کې سپینې مستې بریښیدې.

اصغر اررمی وکړ، پیا له یې خولې ته یوړه، شر یې ترې پورته کړ، ورو یې وویل:-

یاره مدثره ! وایم بیګا مې په خوب کې زوبیر او فرهاد مړه لیدل.

زه موسک شوم، زوبېر او فرهاد پوی شول چې بیا یې راپسې د خولې تارونه وشکیدل.

خوږې له مستو یوه ګوله خولې ته پورته کړه، ما اصغر ته کتل، خړې شونډې یې وخوځیدې:-

یار خو ډېر بل رقم مې ولیدل، زه او مدثر سره په جنګ شو، زه لګیا یم مدثر په سوکانو لغتو وهم او هغه بیا ما وهي، خولې مو له وینو ډکې وې، پدې وخت کې زوبېر او فرهاد راشي، زما او د مدثر د بیلتون هڅه وکړي، مدثر زور وکړي فرهاد شاته ټېل وهي او زه کش وکړم زوبېر مخکې ټېل وهم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شو، خنګ کړکۍ ته یې ګوته ونیوه، بیا یې پسې زیاته کړه:-
دواړه د خلاصې ورسۍ خواته په شا لاړ شي، ځانونه قابو نشي کړئ او په چیغو او نارو لاندې له ودانۍ وغورځي او په....
زوبیر په غوسه شو، په غریو یې خبره ورپرې کړه:-
وایم دا مرداره خوله دې در بنده که.
اصغر له خندا شین شو، ټولو مو خندل، پیاله مې په قاب کې سمه کړه، ورمېږ مې کوږ کړ، ورو مې زوبېر ته وویل:-
هلکه ټوکې کوي، دومره غوسه نو د څه لپاره؟
زوبېر هیڅ ونه ویل، اصغر همداسې پټ پټ له ځان سره خندل.
خوږه راته مخامخ ناسته وه، پیاله یې په دواړو لاسونو کې خولې ته نیولې وه، سترګې مو سره ټکر شوې، هغې هیڅ نه ویل، له پیالې یې شر پورته کړ، د سر ویښته یې په اوږدو باڼو راوغورځیدل، پیاله یې یوه لاس ته کړه، د لاس په دوو ګوتو یې ویښتان د غوږ له څنګه واړول، نرۍ موسکا یې د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه ښکاره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د جامو په بکسه کې ایښي سپینه لفافه چې شیشکې راکړې وه، رواخیسته، څېرې مې کړه او یوه پنډ کاغذونه ترې راوغورځېدل.

یو یو مې رواخیست، له نظره مې تېر کړل، وروسې یوه نقشه مې تر ګوتو راغله، په ځیر مې ورته وکتل، په هغې بعضې نومونه لیکل شوي وو، د دوبی نقشه راته ښکاره شوه.

داسې چې کاغذ ته مې کتل چیغه مې کړه:-

حسنه ! دلته راشه!

حسن ورسره خوړه له دهلیز څخه دننه کوټې ته په بیړه راغلل، نقشه مې ورته ونیوه، ورو مې وویل:-

غواړم پدې ټوله نقشه مې پوی کړې.

خوړې نقشې ته ورمېږ کوږ کړ، حسن راسره څنګ کې په کټ کېنا ست، خوړه په ملا کړوپه شاته ودریده.

حسن نقشې ته کتل، ګوته یې یوه نوم ته ونیوه:-

دغه ځای ته (ناداشیبه) وایي، په لومړیو کې دلته پُل راځي، په همدې به پورته خواته را شې، له دې ځایه نادا شیبه شروع کیږي، دلته د ډېرو شیخانونو کورونه دي، همدلته هر کال یو د آسونو ریس (سیالي) هم کیږي، ددې مخامخ شمال خواته یو نوی د نړۍ تر ټولو لوی بیلډینګ باندې کار روان دی او لمر ختو لور ته الکوز په نوم ښارګوټی دی.

حسن غلی شو، سر مې وخوراوه، شونډې مې سره ومروړلې، لږه شیبه مې نقشې ته وکتل، ومې ویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هممم! او دا د آســونو ربس(ســیالي) چې دوی ورته وايي دغه په کوم وخت کې کیږي؟

حسن د وروځې نرۍ کونج د ګوتې په نوک وګراوه، ورو یې وویل:-

مشرــه ! دا رېس په کال کې یو ځل کیږي او پدې کې مالداره شــیخان او بهرنیان ګډون کوي، ډېرې غټې پیسې پکې مصرفیږي.

نقشه مې ټوله کړه، حسن ته مې وویل:-

ته باید نن ورځ ما په ټوله نادا شیبه کې وګرځوې او د هر سړک او هرې ودانۍ په اړه باید پوره معلومات راکړې.

حسن په خوښۍ ومنله.

پدې ورځ حســـن د ناداشـــیبې له هر کونج او هرې دروازې سره اشـــنا کړو او خاص کر د شیخ کور، په کوم چې زمونږ پلان راڅرخیده.

ما نه یوازې د ورتلو پلان جوړاوه بلکې د وتلو لاره مې هم ســنجوله، ځکه لکه څومره چې ورتلل مهم و، همدومره ترې بېرته وتل هم و.

لمر سترګه په زوال ولاړه وه، موټر د ناداشـیبې په سـړک ورو روان و، یو دوکان مې تر نظره راغی، حسن ته مې د ودریدو وویل.

خوږه شاته سیټ کې نا سته وه، ورمېږ مې شاته کوږ کړ، په موسکی خوله مې وویل:-

خوږې ! ووایه څه ته دې زړه کیږي؟

د خوږې رنګ سـور واوخت، له ځان سره وبنګیده، یوه شـیبه یې زما سـترګو ته وکتل، ورو یې شونډې وخوځیدې:-

ستا خوښه زما خوښه.

حسـن ته مې د یو ښـه شي راوړلو وویل، هغه دوکان ته لاړ، زه او خوږه یوازې پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږې په غاړه کې ټيکرى سم کړ، ما سړک ته کتل چې ښکلي موټر به تلل، راتلل.

خوږې غاړه رانه کړه، په سيټ کې يې ځان سم کړ، لومړى يې د دوکان خواته وليدل، بيا يې مخ ماته واړوه، غلي يې وويل:-

غواړم درته يوه خبره وکړم.

په زړه کې مې څړيکه تېره شــوه، لړزه راباندې راغله، په بېړه مې مخ راتاو کړ، ومې ويل:-

هو! ولې نه! ووايه!

شــونډې يې سره ومروړلې، په غاړه کې پروت ټيکري پيڅکه يې په تېرو نوکانو چرموړله.

لاړې يې تېرې کړې، زما زړه دربيدا، پوهيدم کومه خاصــه خبره شـــته خو دا خاصه خبره به څنگه وي، همدې ته مې غوږونه تږي ول.

هغه همداسې غلي وه، زما صبر نه کيده، په لوړ غږ مې وويل:- ووايه کنه!

خوږې چټکه وخوړه، لړزيدونکې شونډې يې وخوځيدې:-

خو وېرېږم، د ويلو توان يې نلرم.

په حيرانۍ مې ور وکتل، په تندي يې د خولو غوټې ښــکار يدې، ورو مې وويل:-

مه وېرېږه، چې هر څومره بده خبره هم وي، زه به يې په ځان بده ونه گڼم.

حســن له دوکانه د موټر په خوا راروان و، په لاســونو کې يې دوه پلاســتيک گيلاسونه هم نيولې ول.

خوږه غلي پاتې شوه، حسن راته يو گيلاس ونيو، ورو يې وويل:-

آيسکريم مې درته راوړل.

مننه مې ورڅخه وکړه، خوږې تـه مې وکتـل، د هغې پـه څيره همداســې وارخطايي ښکاريده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر روان شو، حسن ورو وويل:-

مشره ! کومې خوا ځو؟

ما په آيسکريم شونډې کېښودې، ډېر يخ و، په ډکه خوله مې وويل:-

کور ته !

د خوړې په نيمه کې پاتې شـــوي خبرې اوريدو ته بيتاب وم، بار بار يې هغه خبره رايادده شوه:-

غواړم درته يوه خبره وکړم!

- خو وېرېږم، د ويلو توان يې نلرم.

چې دا به يې راته څه ويل؟ ايا له ما يې شـــکايت کاوه؟ له ما خپه وه؟ ماته په غوسه وه او يا هغې کوم څه ته اړتيا درلوده؟

د ښـــۍ ســـترګې له کونجه مې ور وکتل، پېکۍ يې په تندي پروت و، څنډ يې ورکړ، څنګ د غوړونو له نرمو سره ولګيدل، د هغې په نريو سرو شـــونډو د آيسکريم سپين ځګ برېښېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پوره څلور ورځې مو په پلان کار وکړ، د پوښــتنې لپاره کوم څه مو پرېښــودل، هرې پوښتنې ته مو د هو ځواب پیدا کړ.
کله مې چې ټول پلان له سره تر پایه واوروه، هدف ته ځانونه رســول راته ډېر شوني وبرېښیدل.
د شــېخ کور له گوټ گوټ مې ځان خبر کړ، یو بنگالي چې په همدې کور کې یو وخت نوکر و، هغه ته مو لږې پیسې ومنلې او ټول معلومات چې ورته په تمه وو زمونږ تر گوتو را ورسول.
زه به په ورځ کې درې څلور ځلې د شــېخ کور له خوا شــا څخه تېرېدم، کله به مې ځغاســته کوله، کله به پلی روان وم، کله به موټر راسره و، کله به مې له خورې سره د زړه خواله هم کوله او خپل پلان به مې هم مخکې بیوه.
اصــغر، زوبیر او فرهاد به اکثره وخت په چکرو بوخت و، یو پارک ورته حســن ښـودلی و چې له ودانۍ چپ اړخ ته په سـل مترۍ کې موجود و، نیمه ورځ به هملته ول.
خو ما به حسن او خوره له خپل څنگ نه لیرې کول او دوی به هم پوره کوښښ راسره کاوه.
په دې څلورو ورځو کې هر ســاعت، هره دقیقه او هره ثانیه خوره راته په بدل بدل رنگ ښکاریده.
په خبرو کې یې بدلون راغئ، خبرې یې ډېرې کولې، شــوخي یې همداســې پســې ډېریده، په ما به یې کله کله یوه نیمه خوږه خبره له قصــده اوریده، زما صفت به یې ډېر کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پوره پوی شـــوی وم چې نجلۍ بدلون کړئ، هغه د وطن غلي خوږه اوس همغه نده پاتې شوي، د ښاپیریو ښار ګرمې هوا وهلي، مستي خو به یې خامخا سر ته خیږي.

ټول په دهلیز کې تلویزیون ته ناســـت دي، زه له خپلې کوټې کاغذ په لاس راووتم، په لوړ غږ مې وویل:-

ســـبا د جمعه ده یانې ســـبا زموږ آخري ورځ ده، له تلویزیون لیدلو څه نه جوړیږي، راځئ چې په پلان کار وکړو.

اصغر تلویزیون بند کړ، ورغلم خوا کې یې کېناستم، ټول رانه چاپېره شول، په لاس کې نقشه مې په سره فرش کېښوده.

ټولو ته مې اشاره وکړه چې کاغذ ته وګوري.

د لاس ګوته مې په نقشه ایښې وه، ومې ویل:-

دا د شیخ ټول کور نقشه ده، پدې نقشه کې هر څه صاف صاف ذکر شوي، دا د شـــیخ کور ودانۍ ده، دا یې لومړی لویه دروازه ده چې د جنوب ختیځ خواته موجوده ده، دلته درې نفر ساتونکي ځلرویشت ساعته پهره ورکوي، ورپسې د ودانۍ دروازې ته لاره تللي، هلته یو ساتونکی ناست وي، د ودانۍ دننه ځای ځای څارونکي لیدل کیږي، ټول کور له ساتونکو ډک دی، په ټوله ودانۍ کې دېرش کوټې موجودي دي، او زموږ هدف ځلرویشـــتمه کوټه ده، د ودانۍ له لویې دروازې ځلرویشـــتمې کوټې ته ځان رســـول ناممکنه ده ځکه په لاره نور ساتونکي هم موجود دي، چې تلل ډېر سخت دي.

یوه شـــیبه غلی شـــوم، ټولو په ما کې ســـترګې نیولې وې، ما خبرې پســـې وغزولې:-

خووو! که د شـــمال لویدیځې غاړې له دېوال څخه ودانۍ ته دننه شـــو او د زیرزمینۍ له لارې چې یوه خوفیه لاره تر ځلرویشـــتمې کوټې تللي، د رســـیدو نهه نوي فیصـد امکان شـته، پدې لاره هیڅ کوم سـاتونکی نه لیدل کیږي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته ځکه ســـاتونکي نشـــته چې دغه زیرزمیني ده او دوی هم دغې لارې ته دومره توجو نکوي.
د ټولو په شونډو خوښـي وغوړېده، پلان ډېر په صحي مانا سره جوړ شـوئ و، هر یوه ته مې پکې خپله دنده سپارلې وه.
اصغر وپوښتل:-
چې دا څومره پیسې دي؟
نقشه مې ټوله کړه، موسک شوم، ورو مې وویل:-
ددې حســاب نه کیږي خو دومره درته ویلی شــم دا پیســې د آســونو د ریس(سیالۍ) لپاره ځانګړي شوي، ریس نیږدې میاشتو کې کېدونکی دی او پیسې یې د شېخ په کور کې په ځلرویشـتمه کوټه کې چې په یوه اوسـپنیزه شـل فټه پلنه او دوه فټه غټه دروازه بنده شوي ده، دننه ایښي.
ټولو راته په حیرانۍ کتل، حســن مې ځانته نیږدې راوغوښــت، په ورو غږ مې ورته وویل:-
ته به هغه د قاچاق وړونکي سره خبرې وکړې، یو څه وسـله باید ترې راوړې او ورسره دا خبره هم وکړه چې سبا شپې په سپیده چاود کې دې د سمندر په غاړه زمونږ انتظار کوي، چې هر څنګه وي مونږ به ځانونه ور ورســـوو او ها موبایل دې خلاص ساته نور دې هلته پوهوم.
حسن د هو په ویلو سر وخوځاوه، او له کوره ووت.
اصــغر له فرهاد او زوبیر سره په خبرو لګیا ول، ما موبایل ته کتل او د خپلې کوټې په لور روان وم.
یو ناڅاپي مې اوږه درنه شــوه، چټکه مې وخوړه، ځان مې کابو نشـــو کړی، مخکې مې تېز قدمونه واخیستل، کوټې ته دننه کش شوم، دروازه بنده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږې په تريو تندي زما په ټټر لاس کېښود، ما ورته په حيرانۍ کتل، لاس ته يې زور ورکړ، شاته يې ټېل وهلم، په کټ ولويدم، موبايل مې له لاسه ولويد، ما يې د راخيستو هڅه وکړه.

خوږه را وړاندې شوه، په ټټر يې لاس راباندې تېر کړ، ويښته يې ټول په مخ راپرېوتل، شونډې يې وچيچلې، ما په جدي غږ وپوښتل:-

دا ته څه کوې هه؟

خوږې په شونډو گوته کېښوده:-

ششششش! همداسې پرېوځه!

ما د پورته کېدو هڅه وکړه، خو هغې مې په ټټر مړوندونه کېښودل، بېرته يې پخپل ځای غلی کړم.

يوه شيبه چوپتيا خوره شوه، خوږې نرۍ سرې شونډې رانيژدې کړې، په تورو غټو سترگو يې ماته وکتل او ورو يې وويل:-

ته پوهېږې! ما ددې ورځې څومره انتظار کړئ.

ما يې تورو غټو سترگو ته کتل، خوله مې خلاصه پاتې وه، باور مې نه راته چې دا دې خوږه هم وي، ټول بدن مې لړزې نيولی و، په مخ مې خولې را ماتې وې.

د خپل وجود په پنجره کې يې نيولی وم، بدن مې بې سيکه و، لکه خوب چې وينم، هوش او خواص مې له لاسه ورکړي ول.

خوږه موسکی شوه، د اننگيو لاندې خاليگا يې ښکاره شوه، په خپ اواز يې وويل:-

ډېره گرمي ده؟ پنکه چالانه کم؟

ما هيڅ نه ويل، ټول واک مې هغې ته سپارلی و، په موسکۍ شونډو يې ورو وويل:-

ته پوهېږې ! ته مې د وجود په کوم ځای کې پروت يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هیڅ ونه ویل، هغې مې لاس پخپل لاس کې کلک ونیو، ټټر ته یې یوړ، د زړه زربان مې یې حس کولای شول، شونډې یې وخوځېدې:-

ته مې دغه ځای کې پټ ساتلی یې! له ټولو پټ!

زه په ځان نه پوهیدم، خدای خبر په کوم حال به وم، خوږې مې لاس پخپلو لاسونو کې کلک کړ، شونډو ته یې یوړ، ښکل یې کړ، بیا یې ټټر ږسې ونیو، په مینه یې وویل:-

ته راته تر هر چا ګران یې، تر هر څه راته ډېر ارزښت لرې، دا ښکلي نړۍ مې په تا ودانه ده او ستا بغېر ړنګه بنګه.

یوه شیبه غلي وه، زما په لاس یې شونډې ایښې وې، د اوښکو ګرم څاڅکی یې زما په لاس وغورځېده، هغې ژړل.

ما په بیړه په کټ کې ځان سم کړ، هغې مې لاس نه پرېښوده، ور وخویدم، ګوتې مې زنې ته ور نیږدې کړې، اوښکو ډکې سترګې یې راپورته کړې، ورو مې وویل:-

ای ! ژاړې ولې؟

زما لاس یې همداسې پخپلو لاسونو کې نیولی و، تورو سترګو کې یې ډنډ اوښکې ځلیدلې.

پزه یې کش کړه، په تندي ګونځې ویښته یې سم کړل، نرۍ شونډې یې وخوځېدې:-

پوره یو کال مې په زړه کې وګرځولې، پوره یو کال! دومره زړه مې نشو کولای تاته د زړه حال ووایم، تېره ورځ مې غوښتل موټر کې درته ووایم لیکن هلته حسن مزاحم شو، خو نور مې صبر نشو کولای، دا دوه شپې مې ډېر درېسې ژړلي، ډېر راته یادیدې، په خوب کې مې ډېر په بد حال لیدلی یې، ډېره وېره دې راسره وه چې هسې نه خدای مکړه له لاسه دې ورکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړسې سلګیو واخیسته، له غټو ولیو مې ترې لاسونه چاپېره کړل، په ټټر ړسې مې ونیوه، هغې همداسې ژړل.

بیا مې د هغې ښکلی ګرد مخ په دواړو لاسونو کې ونیو، په اننګو روانې اوښکې مې ورته پاکې کړې، د هغې تورې ســـترګې ځلیدلې، په ډېره مینه مې ورته وویل:-

اه ! کاشکې مخکې دې ویلي وای، څومره ډېر انتظار مې وکړ.

خوږې ځان کابو نشو کړای، مخکې راغله، شونډې یې زما سترګو ته شوې، په مینه مینه یې ښـــکل کړې او کلکه غېږه یې رانه چاپېره کړه، په ورو او ډډ غږ یې وویل:-

مینه درسره لرم!

په نرمو تورو ویښتو مې لاس پرې راتېر کړ او په خوښۍ مې وویل:-

زه هم درسره ډېره مینه لرم ګرانې !

نن شـــپه مې ځان د نړۍ پاچا حســـابوه، ځان مې د هوا په څپو کې لیده، احساسات مې د رباب په تارو کې ترنګیدل، خوښۍ مې د مستو ځوانانو په اتڼ کې څنې اچولې، سترګو مې جنتونه لیدل، زړه مې سندرې زمزمه کولې، ماغزه مې د سکون په باغ کې ناځیدل، وجود مې د یو انسان په روح ړسې ترلی و او ساه یې د هغې له یوې زړه وړونکې موسکا اخیسته.

داسې مې انګېرله چې نړۍ ټوله زمونږ د دواړو په ننداره ده.

انسانان، حیوانات، نباتات، پیریان، ملائکې او د نړۍ هر ژوندی او پټ موجود مونږ ګوري او ټول راته زما او د خوږې مینې مبارکي راکوي.

خوږې مې د شپې تر ناوخته په سینه سر ایښی و، غوښتل مې خپلې کوټې ته لاړ شم او حسن ته زنګ وکړم، خو د خوږې له پنجو مې ځان نشو خلاصولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شــپه یې زما مخ په نازکو نریو شــونډو ښــکل کړئ و، خوب هســې هم نه راته، څنګه چې پوی شــوم خوړه ویده شــوه، ورو مې د هغې له لاســونو ځان خلاص کړ.

په بیړه له کوټې ووتم، سیده حمام ته لاړم، غوښـتل مې مخ او لاس وکړم، په حمام کې لګیدلي آئینې ته مې وکتل، په مخ مې د خوړې د شــونډو رنګ ځای ځای پروت و.

یوه شــیبه مې خپل مخ ته وکتل، تېرې شــیبې مې ســترګو ته شــوې، موســک شوم، اوبه مې مخ ته واچولې.

موبایل مې رواخیست، د حسن شمېره مې پیدا کړه، زنګ مې ور ووهه، په اول زنګ یې اوکې کړ!

- هیلو حسنه !

- هه مشره!

- څه دې وکړل؟

- بس اوس ورسېږم.

یوه شیبه غلی شوم، ورو مې وویل:-

له قاچاقبر درسره یو دوه کسان هم راوله.

حسن غلی شو، ورو یې وپوښتل:-

په هغه څه کوو مشره ؟

- نور دې دلته پوهوم خو صرف دومره ورته ووا یه چې هغه خلک چې خپلې ویزې او پاســپورټ نلري، دلته یې ډېر وخت تېر کړئ، په قاچاق راغلي، د هغوی څخه دوه کســان مونږ ته راکئ، لګې پیســې به ورکړو، زمونږ لپاره دې بس یو ټکر وکړي.

حسن جدي وویل:-

ټکر؟ هغه څنګه مشره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صرف د يوې دروازې سره ټکر، موټر هم زه ورکوم خو هغه دې صرف ټکر وکړي بس.
حسن د هو وويل، ما بيا ورغبرګه کړه:-
او هغه وسله دې هېره نشي، شُرطې (پوليس) سره هم پام کوه.
حسن په سړه سينه وويل:-
ته بېغمه شه مشره ! ستا دعا پکار ده.
پسې يې موبايل قطع کړ، زه د شپې تر ناوخته ويښ وم، د سبا ورځې په پلان مې يو نظر واچوه.
کاغذونه مې سره وسپړل، بيا بيا مې ولوستل چې کوم څه رانه نيمګړي پاتې نه وي، هر څه سم و او بالکل د پلان مطابق روان و.
ساعت ته مې وکتل، څلور بجې کيدونکې وې، غوښتل مې لږ سر واچوم، ترڅو سبا لږ تازه دمه وم.
په خيالونو او فکرونو کې د خوبونو غېږې ته تللی وم.
يو نا څاپي مې يوه چيغه واور يده، په کټ کې مې ټوپ کړ، تېزې ر ڼا مې سترګې وبرېښولې، سترګو ته مې لاس ونيو، ورو ورو مې له رڼا سره سترګې آشنا شوې، سهار و او لمر خپلې وړانګې کوټې ته خپرې کړې وې او مخامخ راته خوړه په غريو ولاړه وه.
ويښته يې ببر و، ساه يې ژر ژر اخيسته، ببرته په کټ ولويدم، په خوبجن اواز مې وويل:-
اه جان! پرېږده لږ خوب دې وکړم.
هغه راوړاندې شوه، په کټ کې کېناسته له غوږه يې ونيوم، په لوړ غږ يې وويل:-
تا بيګا يوازې ولې پرېښې وم؟ هه! ولې رانه تښتيدلی وې؟ ووايه؟
ور وخويدم، سر مې د هغې پر زنګون کېښود، ورو مې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرم و کنه ! که اصغر دوی لیدلي وای نو سم به یې ډنډوره کړي وو.
خوږه غلي شـوه، زما په ویښـتو کې یې په مینه ګوتې تېرې کړې، ما سـترګې پټې وې، خوږې غلي وویل:-
زما د ژوند لوی آرمان همدا چې تا زما په زنګون سر ایښی وي او زه دې په مینه پر ویښتو ګوتې وهم.
ما هیڅ نه ویل، غلی وم، خوږې خپل زنګون وخوراوه، وویل:-
ولې غلی شوې هه؟ یو څه ووایه کنه.
له خوب ډکې سترګې مې ورپورته کړې، په ټوکو مې وویل:-
حسن راغلی کنه؟
خوږې تندی تریو کړ، قار یې وښود، اوربوز یې کوږ کړ.
ما نری موسکا وکړه، لاس مې ور اوږد کړ، په پاسـته غومبورې کې مې ونیوه، خوږې هیڅ ونه ویل.
ړنګ بنګ قدمونه مې واخیستل، مخ مې ورته راواړوه، ورو مې وویل:-
زما عالي جناب ! زه لاړم حمام ته، چې بیا راشـــم بیا د په مینه پخلا کوم او ډېرې خبرې درسره کوم.
خوږې همداسې شونډې ځړېدلې وې.
دهلیز ته مې وکتل، حسن د چایو پیاله ور پورته کوله، زما په لیدو له خپله ځایه جګ شو، مخکې راغئ، ورو یې وویل:-
مشره! کار وشو، هر څه مې تیار کړي او هغه کسان هم راسره دي.
سر مې وخوځاوه، په مټ مې وټپوه، ومې ویل:-
دغسې آفرین ! او هغه نفر کوم دي؟
- هغه چمتو دي، صرف زمونږ د امر په انتظار دي.
- پیسې دې ورکړې؟
- نه مشره ! خو د کار تر سره کولو سره سم به پیسې هغوی ته ورسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او موټر؟

- اوو هوو وبښه ! له یاده مې وتي و، هغه ته به اوس زنګ وکړم.

په منډ مې بیا وټپوه، په موسکۍ خوله مې ورته وویل:-

ویاړم درباندې !

هغه موسک شو، مننه یې وکړه.

شکیل زمونږ ټول حال له حسن څخه اخیسته، ماته یې یوازې یو ځل زنګ کړئ و، شپږشکې راته دوه درې ځله زنګونه کړي ول او هر ځل به مې د پلان په اړه پوهوله.

پیسې مو ډېرې خرچ کړې خو مقابل کې بیا د هغه غلا کولو پیسو ته دا هیڅ وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

د شــیخ په کور زمونږ پلان د جمعې ورځ د شـــپې لخوا و، ځکه هلته اکثره د جمعې په ورځ خلک میلو او چکرو ته ووځي.

پدې ورځ هم همداسې وشول، د شیخ ټول کور یوازې له نوکرانو او څوکیدارانو ډک و.

د پلان مطابق مونږ ټولو ځانونو چمتو کړي و او د شـــیخ کور څخه لیرې په دوهم سړک باندې په موټر کې ناست و.

حســن موټر ته ناســت و، زه مخکې ســیټ کې، خوږه، اصــغر، زوبېر او فرهاد شاته ناست ول.

هر یوه خپل ځانګړی لباس اغوستی و.

ټول غلي وو، د ټولو په تندي ګونځې ښـــکاریدې، چوپتیا وه، دا د وارخطایۍ علامه وه.

هر یوه همدا فکر کاوه چې نیم ساعت او یا ساعت وروسته به څه پېښنه کیږي؟

مونږ به په کوم حال کې وو؟

چیرې به وو؟

څه به کوو؟

هیڅوک نه پوهیدل تقدیر به مو څه وي؟

حسن خواته مې ورمېږ کوږ کړ، ورو مې وویل:-

هغه دوه نفر هلته چمتو ناست دي؟

حسن به بیړه وویل:-

هو مشره ! یوازې زمونږ د امر په انتظار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې وخوځاوه، ما ورته پلان يو ځل بيا تکرار کړ او هر يوه ته مې خپله دنده په ګوته کړه، ټولو مې خبرې په غور واورېدې.

يوه شيبه ټول غلي و، د سړک په غاړه د موټرو د تلو او راتلو شناا اورېدل کېده چې ګڼې ګڼې تېرېدل.

څه ويره شوه او څه دا سخت انتظار، زوبېر سترى شو، په قار يې وويل:-

يار ! نو دلته د څه لپاره منتظر يو؟ راځئ چې پرې ورځو؟

ما لاس پورته کړ، ومې ويل:-

بس لږ نور صبر هم!

زوبېر هيڅ ونه ويل، ټول زما د امر په انتظار وو او زه د خپل يوه نفر په انتظار چې د شېخ دروازې خواکې ناست و.

لږه شيبه نوره هم تېره شوه، يو ناڅاپي د موبايل کړنج شو، مسېج و.

خلاص مې کړ، په سکرين ليکلي شوي و:-

دوه موټر له کور څخه راووتل، يو بې ایم ډبلو موټر دی او دوهم يو رېنج رو ور، دواړه د ناداشيبې په سړک لويديځ لور ته روان شول.

د شېخ کورنۍ له کوره وتي وه، حسن ته مې په بيړه وويل:-

درځه!

درونږ او ډډ اواز راغی، موټر مخکې کش وکړ، په يوه شـــيبه کې د شـــېخ کور شمال لويديځې غاړې دېوال خواکې د سړک په غاړه په بيړه له موټر څخه شپږ کسان چې تورې دريشۍ او مخونه يې په تورو مخ پوټو پټ و، ښکته شول، په لاس کې ورسره تورې تمانچې وې او په چابکو قدمونو د دېوال خواته لاړل.

دوه نيم متره لوړ دېوال ته فرهاد زينه واچوله، حســـن ته مې د مخکې کيدو اشاره وکړه.

مونږ شـاوخوا په بيړه مخونه اړول، ورو شـپېلک مې غونۍ ځيږ کړ، پورته خواته مې وکتل، حسن د دېوال په سر غلی ناست و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس یې اشاره وکړه، ورپسې فرهاد او اصغر هم له دېواله څخه واوختل.

د خوړې وار شو، ما زینه په لاس نیولې وه، هغې د زینې لومړی کړی ته پښه کړه، ورمېږ یې کوږ شو، توري غټې سترګې یې ماته ونیوې، ډېره مینه پکې رغړیده، ډېرو ارمانونو سره یې د سترګو غشي ــ زما په لور ګوزار کړل، مخ یې واړوه او په زینه له دېواله واوخته.

د پلان مطابق مې زوبېر په موټر کې پرېښود او ورپسې زه هم له دېواله واوختم.

پنځه واړه د دېوال بېخ کې غلي ناست و، د باغچې روښانه ګروپ تتې رڼا ته مو سترګې ځلیدلې، تمانچې مو په لاسونو کې جګې نیولې وې.

حسن ته مې په سترګو ا شاره وکړه، هغه په بیړه موبایل رواخیست، یو څه یې ولیکل، یوه شیبه غلی شو، بیا یې ماته سترګې ونیوې، ما په لاس د مخکې تګ اشاره وکړه.

فرهاد د دېوال په بېخ کې پاتې شو او مونږ څلور واړه په باغچه کې په ملا کړوپ د زیرزمینۍ خواته روان شوو.

ځوک نه ښکاریدل، په ارام سره تر زیرزمینۍ دروازې ورسیدو.

ما او اصغر دېوال ته جوخته شا کړه، چمتو ودریدو، تمانچې مو په دواړو لاسونو کې کلکې په ټټر پسې ونیوې.

د یوې شیبې لپاره مې د غلي پاتې کیدو اشاره وکړه، دربواړه چوپه خوله ولاړ ول، ساه یې تنګه ښکاریده.

یو ناڅاپي د ودانۍ هغې بلې غاړې څخه د یو څه ټکر کیدو اواز راغی، اصغر او خوړه وویریدل، ماته یې وکتل، ما د چوپتیا اشاره وکړه.

دا اواز د ساتونکو پر دروازه و، زمونږ یو نفر له دروازې سره موټر ټکر کړئ و، ترڅو د ساتونکو پام ټول پر هغې خوا شي.

همداسې وشول، ساتونکي هلته مصروف شول او مونږ پخپل کار باندې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه ورو پر دروازه زور وکړ، د دروازې غنجا مې په زړه لکه د چاړې غوندې تېره شوه.

په بېړه راتاو شوم، ورپسې اصغر هم زما شاته قدمونه ورو کېښودل.

تمانچه مې په دواړو لاسو د دروازې مخامخ ونيوه، ورو ورو مخکې تېر شوم، د زيرزمينۍ تته رڼا مو پر تورو مخ پوټو ولګيده.

ښنو ته مې وکتل، لويې زينې ښکته شوې وې، په احتياط مې قدم واخيست.

ورو ورو ښکته شوم، دوه لارې راغلې، يوه ښۍ اړخ ته او بله چپ اړخ ته.

لږ فکر مې وکړ، شکمن شوم، په بېړه مې له څنګ جيبه نقشه رواخيسته.

اصغر راته د لاسي څراغ رڼا کوله، په زينو پسې ښۍ اړخ ليکلی شوی و.

نقشه مې جيب ته واچوله، ښۍ اړخ ته لوی دالان و، توره تياره وه، څراغونه مو د تمانچو سره جوخت ونيول.

مخکې په ګړنديو ګامونو روان شــو، په يوه شــيبه کې له لوی دالان څخه تېر شو.

څه ګورو نوره لاره ختمه شوه يوازې يوه سپينه دروازه ښکارې.

په دروازه پاس څه ليکلي شوي و، سم نه ښکاريدل، ما څراغ ورته ونيو، په تور رنګ غټ ليکلي شوي و:-

دروېشت.

دروازې ته مې زور ورکړ، خلاصه نشوه، يو قدم شاته شوم، اوږه مې د دروازې سپينې تختې ته برابره کړه، په ټول زور پرې ورغلم، درب شو خو دروازه بيا هم خلاصه نشوه.

حسن ته مې وکتل، د هغه په تندي د خولو غوټې ځليدلې.

جيب ته يې لاس کړ، يو نری ميل يې د تمانچې خولې پســې واچوه، کوم چې د تمانچې غږ دب کولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې قلف ته يې ونيوه، يو ټس اواز راغی، له قلفه تورې دوړې پورته شوې.

پر سپينه تخته مې زور وکړ، دروازې ټکا وکړه، له بلې کوټې سپينه رڼا راغله او ورو ورو دروازه خلاصه شوه.

ما په بيړه وړاندې قدم واخيست، تمانچه مې په دواړو لاسو مخکې نيولې وه، په ځير ځير سره مې کتل.

کوټې ته دننه شوو، ټوله کوټه په سپينې رڼا روښانه وه، هيڅوک نه ښکاريدل، د کوټې په بل سر کې مخامخ يوه لويه اوسپنيزه دروازه وبريښيده.

پاس پرې غټ په تور رنګ ليکلي شوي و:-

ځلرويشت!

په اصغر دوی مې ځغلنده نظر واچوه، په تمانچه مې د اوسپنيزې دروازې خواته اشاره وکړه، په خوښۍ مې وويل:-

هغه دی زمونږ منزل!

د ټولو په سترګو کې خوښي په ځپو شوه، رنګونه يې وځليدل، ځانونه مو کابو نشول کړی، له يو بل مو لاسونه تاو کړل او په سترګو کې مو يو بل ته هيلې ور وبښلې.

په ګړنديو ګامونو مخکې تېر شو، دېوال ځای ځای راټول و، کونجونه يې درلودل، دا سې چې يو نفر ترې په آسانۍ پټيدای شو، ګرده دايروي کوټه وه، کيڼ لور ته لويې زينې راښکته شوې وې.

په يوه شيبه کې تر اوسپنيزې دروازې ورسيدو.

دوه فټه غټې او شل فټه پلنې اوسپنيزې دروازې ته مې وکتل.

ټوله له ستيل جوړه شوي وه، ماتول يې کومه ا سانه خبره نه وه، خو د دروازې په څلورو کونجونو غټ غټ مېخونه موجود وو، سم نه بريښېدل څکه دروازه په ارغواني رنګ پوخل شوي وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه له ملا سره تړلي تورې کڅوړې ته لاس کړ، یو کوچنی ګلېنډر یې رواخیست.

د دروازې لاندیني کونج ته مې ګوته ونیوه، حسن ورته په ګونډو شو، د ګلېنډر څخه راوتلی اوږده نری اوسپنه په تېزۍ سره تاوه شوه، نری اواز یې په کوټه خپور شو.

د دروازې کونج ته یې نیږدې کړ، په مېخ ژېړې سپرغۍ بلې شوې، کړۍ کړۍ لوګي ترې پورته شول، په یوه شیبه کې مېخ وایستل شو.

ورپسې په دوهم او درېیم سوري کولو لګیا شو.

د ګلېنډر نري اواز مې د زړه درزا لا نوره پسې ډېروله.

د ټولو په ځیرو وېره او جدیت ښکاریده، هر یوه ژر ژر ساه اخیستله او دروازې ته یې سترګې وې چې اوس ژر خلاصه شي او بس.

حسن د ځلورم مېخ په سوري کولو لګیا کیده چې د چا د پښو ښکالو مې تر غوږو شوه، حسن مې په اوږه وټپوه، په بیړه یې ماته وکتل، ما د لاس په اشاره د ځیرک کیدو وویل.

اصغر او خوږې د زینو په لور تمانچې ونیوې او ما او حسن د دروېشتمې دروازې په لور تمانچې په لاسونو کې کلکې کړې.

د پښو اوازونه ورو ورو زموږ خواته رانیژدې کیدل، ټپ ټپ اواز سره مې د زړه دربیدا هم ډېریده.

ساه مې ژر ژر اخیسته، ناڅاپه په زینو کې یو څوک ښکاره شو، اصغر وار خطا نکړ، ماشې ته یې زور ورکړ او ډز شو، ورپسې د خوږې له تمانچې هم ګولۍ ووته.

سړی په زینو کې یوه شیبه ولاړ و، ټولو مو ورته په حیرانۍ کتل، ورپسې ورو ورو پوړیو خواته کوږ شو، ما چیغه کړه:-

هله نو ځانونو مو وباسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ددې خبرې سره ســـم په درویشـــتمه دروازه باندې درې نفر راننوتل، ما د شاته تلو چیغه کړه.

اصغر تمانچه د ساتونکو خواته ونیوه، ډز شو، د هغې خوا هم د تمانچو ډزې پیل شوې.

ما د دېوال کونج ته رسولو کو ښښ کاوه، حسن ور وړاندې شو، ما شې ته یې زور ورکړ، دواړو خواو سره مخامخ ډزې روانې شوې.

ما حسن او اصغر ته د دېوال ګوټ ته د پټیدو چیغه کړه.

خوږې ته مې وکتل، هغې په ګوټ کې ځان غلی کړی و او په غوږونو یې دواړه لاسونه ایښي وو.

اصغر ټوپ کړ، په یوه ثانیه کې د دېوال کونج ته غلی شو.

مټ ته یې وکتل، په وینو سور ښکاریده، لاس یې پرې کېښود.

پوخ دیوال ته یې ولي ولګول او له درده یې شونډې وچیچلې.

یو ناڅاپي ډزې بس شـــوې، په ټوله کوټه کې خاموشي خپره شـــوه، لکه د وحشت او مرګ غږ چې وشي، هرې خوا چوپتیا وه.

ما د دېواله له کونجه په یوه سترګه وړاندې وکتل، یو څوک پړمخې پروت دی، څنګ کې ورسره تمانچه هم پرته ده او په سپینو سیمټو د وینو لیکه روانه ده، سترګې مې رډې راوتې.

ساه مې ژر ژر اخیسته، فکر مې کاوه زړه مې خولې ته راغلی، لکه ښه تېښته مې چې وهلي وي.

هغه پروت سړی حسـن و، په زړه کې مې درد احسـاس کړ، د هغه څېره راته سترګو ته شوه، اوښکې رانه بې اختیاره روانې شوې.

اصغر په اوږه لاس ایښی و وینه یې درولي وه، ورمېږ یې کوږ کړ، د دېواله له کونجه یې په ښۍ سترګه شاته ولیدل، په حسن یې سترګې ولګیدې، هغه د ژوند آخري سلګۍ وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســاتونکي يې وکتل، دوه کســان د دروازې خوا کې پراته ښــکاريدل او ځلورو نورو زمونږ خواته تمانچې نيولې وې.

ســترګې يې رډې راووتې، وارخطا شــو، په بيړه يې پر ځمکه لاســونه وټپول، تمانچه په لاس ورغله، ما چيغه کړه:-

اصغره مکوه !

اصــغر پاڅيد، د دېواله له کونجه د ســترګو په رپ کې راتاو شــو، تمانچه يې مخامخ ونيوه، ډز شو، ورپسې يو بل ډز هم شو.

زه له خپله ځايه په بيړه راپاڅېدم، تمانچه مې ســـاتونکو ته ونيوه، په چيغو مې ماشې ته زور ورکړ، داسې چې د اصغر خواته په ځنګ ځنک روان وم.

خوږې چې زه وليدم، وار له واره را پاڅېده، تمانچه يې ســـاتونکو ته ونيوه، دربواړو مو پرې د ګوليو باران پيل کړ.

په يوه شيبه کې شپږ کسان د دروښتمې دروازې په خوا کې پرمخې پراته ول.

زما د تمانچې ګولۍ ختمې شوې وې، همداسې مې ماشه وهله، ټس ټس اواز يې کاوه خو ګولۍ پکې نه وې.

غوسه وم، په زړه مې اور بل و، د حسن مرګ راته د زغملو نه و، سترګې مې له اوښکو ډنډ وې.

اصغر په وينو سرې اوږې باندې لاس ايښی و.

خوږه رانيژدې شــوه، مخ پوټۍ يې له مخه ليرې کړ، وړه پزه او خړې شــونډې يې ښکاره شوې، په تورو غټو سترګو کې يې ويره راټوله وه، ماته يې په ناهيلی کتل.

ما د تېښتې چيغه کړه، ورپسې د کښې لور زينو څخه ډز شو، ورپسې نورې ډزې هم وشوې، دومره موقع برابر نشـوه چې تمانچې ته لاس يوسـم، ما په ځمکه ګونډې وهلې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وارخطایۍ مې ورمېږ کوږ کړ، اصــغر ښــۍ خواته ږنګ شــو، په لړزیدونکو شونډو مې چیغه کړه:-

اصغره!

په زړه مې سور اور پورې شو، سترګې مې رډې راوتې، ټوپ مې وکړ، یو بل ډز هم شو، نرۍ درد مې په چپ اړخ اوږه کې تېر شو، تر اصغر مې ځان ورسو.

ستونی ستغ غزېدلی و، له تندي یې وینې روانې وې، خوله یې خلاصه وه، په رډو راوتو سترګو یې ماته کتل.

د هغه سر مې پخپلو زنګونونو کېښود، ومې خوراوه، غږ مې پرې وکړ:-

اصغره! ای اصغره ! ماته وګوره.

اصغر یوه اوږده ساه واخیسته، خړې شونډې یې ولړزیدې، ما چیغه کړه:-

اصغره! ای ماته وګوره! تاته وایم، سترګې دې پټې نکړې.

اصغر کوم حرکت ونه وکړ، خوله یې خلاصه پاتې شوه، په زوره مې وویل:-

اصغره! خبرې وکه!

اصغر یوازې خلاصې سترګې ماته کتل، اوږو ته مې ځنډ ورکړ، ومې خوراوه، د هغه مخ کېڼ لور ته کوږ شــو، زما له خولې یوه زوروره کریغه ووته، لاســونو مې یې له پلنې ملا تاو کړل، په سینه پسې مې کلک ونیو، په ژړا کې مې په چیغو ویل:-

نه نه ! دا امکان نلري، ته داسې نشې تللی! ته داسې نشې تللی!

لکه ماشوم داسې ژړا واخیستم، ورو ورو سونګیدم او اصغر مې پخپل ټټر پسې نیولی و.

دلته یو له دردہ ډک اواز راغی، ســترګې مې خلاصــې کړې، مخ مې ور پورته کړ، دا اواز د خوږې و، په ځنګ کږه پرته وه، له خولې یې وینې روانې وې، په وینو لړلی لاس یې زما خواته نیولی و او ځانته یې غوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا صغر مې پرېښود، د پورته کيدو کوشش مې وکړ، اوږه کې مې دروند درد تېر شو، غلي مې اوږې ته وکتل، په وينو سره ښکاريده، پروا مې ونه کړه.

په ټول زور پاڅيدم او خورې خواته ورغلم.

غيږې ته مې راکش کړه، د هغې ګرد مخ مې په دواړو لاسو کې ونيو، سلګۍ يې وهلې، د وليو منځ کې يې ګولۍ خوړلي وه.

خورې د يو څه ويلو کوښښ کاوه، غوږ مې ور ټيټ کړ، لړزيدونکې شونډې يې وخوځيدې:-

مدثره ! زما له تا څخه د تلو زړه نه کيږي، ما مه پرېږده له تا لاړه شم. هيله کوم، ما مه پرېږده!

په بيړه مې وويل:-

نه نه! په تا به هيڅ نه کيږي، زه درسره يم، په تا به هيڅ نه کيږي.

د خورې پر شونډو يوه زړه وړونکې موسکا غوړيدلي وه، په زحمت يې وويل:-

مينه درسره لرم!

سترګې مې همداسې لکه د اوبو چينې خوټيدې، زما لاس يې کلک پخپله سينه پسې نيولی و، په ژړغوني غږ مې ورته وويل:-

زه هم درسره مينه لرم ګرانې!

خورې وټوخل، پر سپينه غاړه يې وينو څاڅکې وغورځېدل، شاته ځړيدلي ويښتو کې مې يې لاس دننه کړ.

سر مې يې سم کړو، خوله يې له وينو ډکه وه، سپين غاښونه يې د شونډو له رنګ سره يو رقم شوي ول.

خورې ته مې په ځير ځير وکتل، په مينه مې ورو وويل:-

ای ګرانې ! خبره يې؟ زمونږ واده دی.

د هغې سترګې پټې پټې کيدې، سر ترې ټالی وهلې، ما يې مخ ځانته واړوه، هغه موسکه وه، په زوره مې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته وايم ماته ګوره! راځه چې ځو واده کوو.

خوړې پر شونډو همداسې موسکا غوړېدلې وه، يوه شيبه غلی شوم، د هغې له خولې کېنې خواته د مخ له له خاليکه وينو لاره وکړه او زما پښـو ګوتو سره خوا کې پر سمېټو سره ځاځکې ښکاره شول.

په مخ مې رڼې اوښکې بهېدلې، له ډېره درده مې ټول وجود لړزيده، بيا مې په مړاوي غږ وويل:-

خېر دی ګرانې! ته له ما مه ځه، زه به ستا بغېر يوازې دلته څه کوم.

د خوړې په خړو شونډو يوازې يوه موسکا پرته وه، د ښۍ سترګې له کونجه يې اوښکه روانه شوه، د غوږ له څنګه په تورو ويښتو کې ننوته.

زما صبر ونه شو، غو ښتل مې له دې ځايه يې وبا سم، له غټو وليو مې ورڅخه لاس راتاو کړ، ما د پورته کيدو هڅه وکړه خو يوې چيغې مې ټول پام هغې خواته واړوه.

سر مې ور پورته کړ، پر دروېشـتمه دروازه کې دوه کسـان په ګونډو ناسـت و، لاسونه يې شـاته خوانه تړلي شـوي و، ددواړو په ککريو تمانچې نيولې شـوې وې.

دا دواړه فرهاد او زوبېر و، په ډېرې عاجزۍ يې ماته کتل.

شـــاو خوا مې ځغلنده نظر واچوه، ټوله کوټه له ســـاتونکو ډکه وه او د ټولو د تمانچو په نښه کې زما ځيره وه.

هک پک ولاړ وم، له ســترګو مې بې اختياره اوښــکې رواني وې، پخپل ځای لکه بوت ولاړ وم.

هيڅ کوم حرکت مې نه کاوه، لکه زړه کې مې چې څوک په زوره زوره چاړې وهي او زه ورته صرف ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت قهرجنې برېوکۍ داســې تيت پرک کړو چې د ځان پيدا کول يې رانه هير کړل، د وجود ســتنې يې راته ماتې کړې، په ســترګو يې ړانده کړو، په غوږونو يې دړانده کړو، لاسونه او پښې يې رانه غوڅ کړل.

د خپل تېر ژوند انځور مې راته مخامخ د سترګو په وړاندې ودرېد.

لومړی مې د پلار غوسه، بيا مې د مور مينه او د خور ګرانښت وليدل.

بيا مې له مســتيو ډکو خنداګانو شــور واورېد، لړزه يې راباندې راوســته، د خپلو دوو ملګرو سره د کلي پر ويالې د سيورې لاندې ناست وم.

په ورو غږ مې وويل:-

اه تيره ساعته !

زما ژوند تر همدې ځايه و او تر همدغو خلکو تمام شــو، بيا مې هيڅکله ونه خندل، بيا مې هيڅوک په زړه کې ځای نه کړل، هيچا مې زړه ته لار پيدا نکړه، هيڅ وخت مې ونه ژړل.

داسې مې حس کوله، د زړه غوښې مې په کلک کاڼي بدلې شوي، هيڅ کومه هيله مې نه لرله او بس يو ارمان مې لرلو، په ابدي خوب ويده کيدل.

پای

خوست، متون تپه ۱۷/۱/۱۳۹۵

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library